

ВЯРА, КОЯТО МЕСТИ ПЛАНИНИ

Кенет Е. Хегин

Съдържание

1. Всеки вярващ има вяра
2. Постоянно нарастваща вяра
3. Истинската вяра идва от сърцето.
4. Прощавайте и пазете доброто признание
5. Вярата трябва да бъде освободена
6. Изповядване на вяра във финансовата сигурност
7. Прилагане на вярата в преместване на планината към другите

Глава 1

ВСЕКИ ВЯРВАЩ ИМА ВЯРА

Невъзможно е да говорим по темата за вярата, без да се обърнем към Евангелието на Марко, глава 11, защото този пасаж от Писанието съдържа най-удивителните, вълнуващи и красиви изказвания по темата за вярата, които някога са излизали от устата на Господ.

Марк 11:22-26

²²Исус в отговор им каза:²³Имайте вярата в Бога. Защото истина ви казвам, ако някой каже на тази планина: „Дигни се и се хвърли в морето” и не се усъмни в сърцето си, но повярва, че това, което казва, ще стане, каквото и да каже, ще бъде за него.²⁴Затова ви казвам: каквото и да поискате в молитва, вярвайте, че ще го получите, и ще ви бъде.²⁵И когато стоите на молитва, прощавайте, ако имате нещо против някого, за да ви прости вашият Небесен Отец греховете ви.²⁶Ако вие не простите, тогава вашият Небесен Отец няма да ви прости греховете ви.

В тази книга съм обобщил седем от най-съществените концепции по отношение на темата за вярата. И първият, най-важен факт относно вярата е, че всеки вярващ има мярка на Божията вяра.

Преди провеждах доста дълги срещи. Години наред не приемах покани за по-малко от три седмици. Провеждахме събрания за местни църкви и понякога бяхме домакини на нашите собствени.

Точно това беше периодът, в който не приех поканата за по-малко от три седмици. Обикновено оставахме в една църква от четири до осем седмици. Веднъж останахме на едно място девет седмици. Провеждахме по две срещи на ден, пет дни в седмицата.

Разбира се, ако бяхме някъде за доста дълго време – от четири до девет седмици – имахме на разположение предостатъчно време да се задълбочим в детайлите на темата за вярата, да подредим всяка тухла и да надникнем под всяко камъче. Например, говорихме за неща като „ако вярата ви не работи, защо не?“ Разгледахме такива въпроси и други аспекти на вярата, наричайки това „клиника по вяра“.

Но когато сте провели само още няколко събрания и имате само пет или шест служби, тогава е необходимо да съкратите преподаването си и да дадете всичко в много съкратена форма. С други думи, вие давате на хората дестилация на най-важните истини за вярата.

Така че основното нещо, което искам да направя в тази книга, е да ви насоча в правилната посока. Тогава вие ще продължите да се храните сами с истините на вярата.

Забележете, че в **Марк 11:22-23**, нашият изходен текст, Исус казва: *„Имайте вярата в Бог.“*

Друг превод казва (гръцките учени твърдят, че това е буквален превод):

„Имайте Божествена вяра.“ Тоест Исус буквално каза: *„Имайте Божествената форма на вяра!“*

Дори и да не разбирате ни най-малко гръцки език, вие пак можете безпогрешно да разберете, че преводът наистина е правилен, тъй като Исус показа на своите ученици, че има точно такава вяра – Божествена, Божия вяра.

Марк 11:12-14,20-22

¹²На следващия ден, когато излязоха от Витания, Той беше гладен;¹³И като видя отдалеч една смоковница, покрита с листа, отиде да види дали може да намери нещо на нея; но когато дойде при нея, не намери нищо освен листа, защото още не беше време да бере смокини.¹⁴И Исус ѝ каза: Отсега нататък никой да не яде плод от теб до века. И учениците Му го чуха.²⁰На сутринта, когато минаваха, видяха, че смокинята е изсъхнала до корен.²¹И Петър, като си спомни, Му каза: Рави! Виж, смокинята, която Ти прокле, изсъхна.²²Исус в отговор им каза: Имайте вяра в Бога.

След това в стих 23 Исус продължава да описва или определя вярата като вяра от божествена природа.

Марк 11:23

²³*Защото истина ви казвам, ако някой каже на тази планина: Дигни се и се хвърли в морето, и не се усъмни в сърцето си, а повярва, че каквото и да каже, ще се сбъдне казва, че ще бъде направено за него.*

Божествената вяра е вяра, която човек вярва в сърцето си и след това изповядва с устните си това, това което вярва. Исус каза: „Когато това се случи, ще се изпълни.“

Това е същата вяра, която Бог използва в началото на сътворението на света. Той просто вярваше, че думите Му ще се сбъднат, затова каза: „*Да бъде земя*“. И земята се появи. Тогава Той каза: „*Нека има животни.*“ И така стана!

Всичко, което съществува във Вселената - слънцето, луната, звездите - Бог е създал всичко това просто като е говорил и е вярвал, че думите Му ще се сбъднат. Той каза и стана така!

Всичко във Вселената, с изключение на човека, се е появило по този начин. Цялото творение е възникнало, защото Бог е казал така. Точно това е Божествената вяра.

Не се молете за вяра

Виждате как в Евангелието на **Марк (11:12-21)** Исус показва, че има точно такава вяра – същата вяра, която Бог имаше, когато създаваше световите в началото на сътворението. Тогава Той каза на учениците: „*Вие имате вярата в Бог!*“

Много хора биха казали: „Искам това, затова се моля Бог да ми даде тази вяра.“ Ако направите това, просто си губите времето. Да се молиш за вяра е същото като да стиснеш юмруци и да си пожелаеш нещо – резултатът ще бъде същият.

Виждате ли, повечето от нашите молитви са пропиляно усилие и пропиляно време, защото всеки вярващ вече има известна доза такава вяра. Не е нужно да го получавате, вече сте го получили, слава Богу! Вие вече имате такава Божествена вяра!

Така че първата ми точка, която искам да ви предам, е следната: вярата, за която говорим.

Исус в **Марко 11** глава е Божествена вяра и всеки вярващ вече има тази вяра. Не е нужно да го купувате, не е нужно да се молите за него, не е нужно да постите, за да го получите, и не е нужно да обещавате да се подобрите и да се справите по-добре, за да го имате. Вече го имате! Мога да го докажа от Библията.

Римляни 12:3

³*Чрез дадената ми благодат казвам на всеки един от вас, не мислете за себе си по-високо, отколкото трябва да мислите; но мислете скромно, според мярката на вярата, която Бог е определил за всеки.*

Бих искал да обърна внимание на факта, че в този стих Павел не говори на грешниците или на света, а на вярващите, християните. Той каза: „Казвам на всеки един от вас”, а не на всеки един от света.

Някои хора се опитват да намерят противоречия в Библията. В Библията няма противоречия. Но ако извадите стиховете от контекста, може би ще се появят някои противоречия.

Например във **2 Солунци** Павел прави следното изявление: „...не във всеки има вяра” (**2 Солунци 3:2**). И все пак тук, в **Римляни 12:3**, Павел каза, според мярката на вярата, която Бог е определил за всеки човек.”

Ако просто погледнете тези две фрази (всяка от които всъщност е извадена от контекста), може да изглежда, че си противоречат. Един и същ автор казва едно нещо в един стих и нещо, което изглежда съвсем различно в друг. Някои хора биха казали: „Тогава тези думи не са били вдъхновени от Бог. Те просто отразяват объркването на Павел.”

Във **2 Солунци (3:2)** Павел заявява, „... вярата не е във всекиго.” И в **Римляни 12:3** той каза, че всеки човек има известна вяра. Но ако прочетете целия стих във **2 Солунци (3:2)**, можете да видите, че Павел говори за нечестиви хора, а не за вярващи. Той каза: „И за да можем да се отървем от безпорядъчните и хитри хора, защото не всеки има вяра.”

Павел говореше за светски хора – **безбожни хора**, хора без Бог. Всички светски хора нямат вяра, което означава, че нямат Божествена вяра. Може би имат естествена човешка вяра или умствена вяра. Но те нямат Божията вяра.

Въпреки това, вярващите всъщност всички имат Божията вяра! Павел каза: „Според дадената ми благодат говоря на всеки един от вас... според мярката на вярата, която Бог е отредил на всекиго” (**Римляни 12:3**). Виждате ли, всеки вярващ има вяра.

Ще разгледаме точно къде грешат вярващите. Те казват: „Проблемът ми е, че изобщо нямам вяра”. Винаги отговарям на такива хора: „Тогава защо не се спасите, защото спасените имат вяра! Невъзможно е да бъдеш спасен и да нямаш вяра.”

Ефесяни 2:8

⁸Защото по благодат сте спасени чрез вяра и това не е от вас, това е дар от Бога...

Казвам на хората: „Ако наистина нямате вяра, тогава не сте спасени. В този случай просто трябва да намерите спасение и това ще реши проблема ви с липсата на вяра.

Истината по този въпрос е, че всички вярващи имат вяра. Библията казва така. Но много вярващи не разбират това или не знаят за съществуването му и затова не използват вярата си. **Използвайте вярата, която имате.**

Преди много години, след една среща, една жена долетя до мен и каза:

„Брат Хегин, искам да се молите за мен.”

- За какво точно, сестро? -3 попитах.

Тя каза:

„Искам да се молите за мен да имам вяра.” Имам нужда тялото ми да се излекува.
„С други думи, тя твърдеше, че няма вярата да приеме изцелението.”

„Няма да го направя”, отговорих.

Жената беше много изненадана. Не мисля, че някой някога е говорил с нея така
Казах това, за да привлека вниманието ѝ и стана! Доста често трябва първо да привлечете вниманието на хората, преди да можете да им помогнете.

Когато казах това на жената, тя попита:

-Наистина ли няма да се молиш за мен?

Отговорих:

-Не, госпожо. Няма да го направя.

В още по-голямо недоумение тя отново попита:

Наистина ли няма да го направиш?

Казах:

“Наистина, няма да го направя.” Няма да кажа нито една молитва. Няма да кажа нито една молитва, за да имате вяра.

“Но”, настоя жената, “аз все още се нуждая от изцеление.”

Попитах я:

„Не си ли вярваща, сестро?”

- О, какво? Разбира се, вярващ съм! - отговори тя.

Тогава казах:

Някой чувал ли е за вярващ, който не вярва? Как може да си вярващ и да не вярваш?

Аз продължих:

„Няма смисъл да се моля за теб да намериш вяра.” Вече имате вяра.

Използвайте вярата, която имате.

Още на следващата вечер тази жена застана в молитвената редица на нуждаещите се от изцеление. Когато се приближих до нея, казах:

- Виждам, че сте пристигнали. „Тя дойде за своето изцеление.“ Снощи тя искаше да се помоля тя да има вярата да приеме изцелението. Но сега тя действаше според вярата, която имаше.

- Да - отговори жената. - Дойдох и аз също ще се излекувам. Просто сложи ръцете си върху мен.

Тя реши да използва вярата си!

Положих ръцете си върху нея, молейки се за изцеление и докато го правех, осъзнах също, че тя нямаше пълнотата на Духа. Това означава, че тя е родена от Духа, но не е изпълнена с Духа.

Затова казах на жената:

- Ти нямаш Святия Дух.

Тя знаеше какво имах предвид с тези думи. Знаех, че тя е родена от Духа и има свидетелството на Святия Дух в сърцето си, че е Божие дете. Но тя не беше изпълнена със Святия Дух с доказателство, че говори на други езици.

Жената отговорила:

- Да, нямам Святия Дух.

Така че просто сложих ръката си на главата ѝ отново и казах:

- Приемете Светия Дух в името на Исус.

В същия момент, без да се колебае или да чака, тя вдигна двете си ръце във въздуха и започна да говори на езици.

Малко по-късно жената каза:

„Ако знаех за това, можех да го получа преди петнадесет години и нямаше да се налага да чакам досега.“

През цялото това време жената имаше вяра в получаването на изцеление, кръщението със Святия Дух и всичко останало, от което се нуждаеше от Бог.

Тя просто не използва вярата си.

Не се съпротивлявайте на Бог

Точно това правят много християни. Те се съпротивляват на Бог, Библията и себе си, без дори да осъзнават, че го правят.

Те не биха направили това , ако знаеха със сигурност какво правят. Но постоянно казват, че нямат вяра. Но това е съпротива срещу Бога, защото винаги, когато казваш, че нямаш вяра, ти несъзнателно казваш: „Боже, Ти ме излъга. Ти ме излъга.”

Божие Слово е същото като това, което Бог казва! Бог и Неговото Слово са едно, точно както вие сте едно с вашите думи.

Знаеш, че ако думите ти са лоши, значи си лош. И ако Божието Слово не е добро, значи и Той самият не е добър. Но Божието Слово е добро! А Бог и Неговото Слово са едно! Божието Слово казва, че вече имате вяра:

„...според мярката на вярата, която Бог даде на всекиго” (Римляни 12:3).

Ти имаш мярка Божествена вяра! Това казва Божието Слово. Вие имате онази вяра, която е създала световите в началото на вековете. Имате вяра, която мести планини!

Една жена ми каза:

- Да, но знам, че нямам тази мярка на вярата.

„Е,” казах аз, „в такъв случай или ти, или Бог лъжеш, защото Той каза, че имаш мярката на вярата, която премества планини.”

Как можете да очаквате Бог да направи нещо за вас и във вас, ако вие самите Му се съпротивлявате? Независимо дали му се противопоставяте съзнателно или несъзнателно, вие все още заемате грешна позиция. Много хора са искрени, но искрено грешат. И тяхната искреност не променя факта, че грешат. Така че нека просто се обърнем към Словото и да ходим в неговата светлина. Божието Слово ще разреши проблемите ни вместо нас. Нека погледнем отново към **Ефесяни (2:8)**: *„...по благодат сте спасени чрез вяра.”* От това следва, че ако човек не е имал вяра, той не би могъл да бъде спасен, защото Библията казва: *„Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и това не е от вас, това е дар от Бога.”*

Забележете, че Павел каза, че вярата, чрез която сте спасени, не е ваша, защото не е естествена човешка вяра. Бог ти даде вяра за спасение. Това е в съответствие с казаното от Павел в **Римляни 12:3**: *„...според мярката на вярата, която Бог е определил за всекиго”.*

Но как Бог дава на грешника вяра за спасение? Библията ни казва това.

Римляни 10:17

¹⁷ И така, вярата идва от слушане, а слушането от Божието слово.

Ако прочетете **Римляни 10** глава, ще видите, че Павел говори за спасение и вяра, за да бъде спасен.

Римляни 10:8

⁸ Но какво казва Писанието? „Словото е близо до теб, в устата ти и в сърцето ти”, тоест словото на вярата, което проповядваме.

Забележете, че Словото на Бог се нарича слово на вяра, защото Словото на Бог изгражда вяра. Божието Слово създава вяра в сърцата на онези, които са отворени за него.

Римляни 10:9-10,13-14

⁹ Защото, ако изповядаш с устата си, че Исус е Господ и повярваш в сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите, ще се спасиш;¹⁰ Защото със сърцето се вярва за правда, а с устата се изповядва за спасение.¹³ Защото „всеки, който призове името Господне, ще се спаси”.¹⁴ Но как да призовем Този, в Когото не сме повярвали? Как да вярваш в Този, за когото не си чувал? Как да чуем без проповедник?

Не можете да вярвате, без да чуete, защото „...вярата идва от слушане, а слушането от Божието Слово” (**Римляни 10:17**). Ето как идва вярата - чрез слушане! Да чуя какво? Божие Слово.

Твърде често в службите чуваме малко от Словото и огромно количество друга информация. Поради тази причина вярата не работи често и не дава плод в тези събрания.

Казвам на хората през цялото време: „Ако проповядването, което чувате, независимо дали на моето събрание или на събранието на някой друг, не произвежда и не изгражда вяра в духа ви, тогава или не е Божието Слово, или вие не слушате.” Библията казва: „...вярата идва от слушане, а слушането от Божието Слово” (**Римляни 10:17**).

Много често хората могат да присъстват на събранията и Божието слово, както се казва, в едното ухо влиза, а в другото излиза. С други думи, те седят в службата, но не слушат. Но както казах, ако една проповед, която чуete, не **произвежда вяра в сърцето ви**, тогава или това не е Божието Слово, или не го чувате.

Толкова често проповядването, което чуваме относно много области, всъщност не е Словото. Понякога хората цитират Писанието и добавят свое собствено тълкуване към него. Но това няма да помогне за изграждането на вяра. Нека Писанието се тълкува само. Намерете други стихове от Писанието, които да подкрепят вашата теза. Не можете да изградите учение или доктрина само върху един стих. Библията казва, че чрез устата на двама или трима свидетели всяка дума ще бъде потвърдена (**Второзаконие 19:15; Матей 18:16; 2 Коринтяни 13:1**). Виждал съм хора (и дори понякога служители) да изваждат стих от Писанието от контекста и да се опитват да изградят доктрина върху него. Те направиха това, когато всъщност има много други стихове от Писанието по същата тема, които биха могли да използват, за да нарисуват по-точна картина на това, което казва Библията. Но те не вземат под внимание други писания, защото искат да ги погледнат от страната, в която вярват.

Някои момчета изглежда „останаха твърде дълго“ по дадена тема и я стигнаха до крайност. И някои от тези теми са доста важни. Понякога хората са правили планини от къртичини. С други думи, вместо да наблягат на основните теми на Божието Слово (неща, които са важни, като вяра), те взеха второстепенни неща, които не са толкова важни, и ги направиха основен фокус.

Защо вярата е толкова важна?

Вярата е най-важната тема в цялата Библия. Един ден един проповедник ме попита:

Брат Хегин, знаете ли, аз проповядвам от много години и никога не съм засягал въпроса за вярата. Защо проповядваш толкова много за вярата?

Отговорих:

- Защото човек, който никога не е проповядвал вяра, никога не е проповядвал Библията. Няма по-важна тема в Библията. Без вяра е невъзможно дори да се спасим, защото „...по благодат сте спасени чрез вяра, и това не е от вас, това е дар от Бога“ (**Ефесяни 2:8**).

Аз продължих:

- Не можете да живеете за Бога без вяра. Не можете да угодите на Бог без вяра, защото Библията казва, „без вяра е невъзможно да се угоди на Бога...“ (**Евреи 11:6**). Библията също казва, „...ходим с вяра, а не с виждане“ (**2 Коринтяни 5:7**).

Християнският живот е живот на вяра, казах на този човек. - Без вяра е невъзможно да водим духовни битки, защото Библията казва, че единствената битка, която трябва да водим, е битката на вярата. Казано е: „Подвизавай се в добрата борба на вярата...“ (**1 Тимотей 6:12**).

Когато донесох всички тези Писания на този проповедник, той просто замръзна на място, примигвайки.

- Бог! - той каза. „По-добре да започна да проповядвам за вярата, нали?“

Казах:

- Разбира се, по-добре започнете.

Не е изненадващо, че този проповедник и неговата конгрегация не са били успешни християни. Вместо това те бяха негативни и победиха християни, чийто живот дяволът забавляваше. И това се случи просто защото истинската истина не беше проповядвана. Най-трудната задача в света е да се опитаме да получим от Бог в атмосфера на съмнение, тоест в негативна атмосфера, а не в позитивна атмосфера.

Спомням си преди няколко години провеждането на триседмични срещи в един град. В събота имахме почивен ден и една съботна вечер пасторът ми каза:

„Брат Хегин, жена ми и аз планираме да отидем в предградията тази вечер за събрание за съживление. Тази църква има събрания в събота вечер и решихме, че може би бихте искали да дойдете с нас.

Този път бях сам и отидох с тях на срещата.

Това беше третата седмица от съживителните срещи. На следващата вечер срещите трябваше да приключат. Мимоходом ни казаха, че всички срещи не са били скучни, но нито един човек не е бил спасен и нито един човек не е бил кръстен в Светия Дух.

„Имахме около петдесет спасени души и около петдесет и пет души бяха кръстени в Светия Дух.” Хората получиха нещо от Бог в нашите събрания, но нищо в тези събрания на хората. Не ми отне много време да разбера защо. Моля, не ме разбирайте погрешно. Това бяха добри хора. Просто искам да използвам този пример като градивна критика. Унищожителната критика е погрешна, но не споменавам името на човека или името на църквата, за да не обидя или нараня някого.

Евангелистът се качи на сцената и започна да проповядва, като взе текст от Стария завет. Това е напълно добре, стига да сте уверени, че можете да тълкувате писанието в светлината на Новия завет. В крайна сметка ние не живеем в Стария завет, ние живеем под Новия завет. Има обаче някои неща в Стария завет, които не се отнасят за нас.

Този евангелист започна да говори точно за това, което всъщност няма нищо общо с това, че живеем под Новия завет. Първото нещо, което си помислих веднага щом прочете тази част беше: „Какво ще прави с това?”

И това, което той направи, беше, че започна с думите: „Има три точки в моята проповед...” и след това продължи към първата точка. След като изложи мисълта си, той каза: „Нека ви кажа как разбрах това.”

Веднага щом каза тези думи, веднага се сетих за това, което Павел каза на **Тимотей** във **2 (4:2)**: „Проповядвай Словото.” Той не каза: „*Тимофей, иди и им кажи как измисли това!*”

Преди доста време разбрах, че хората не се интересуват от моето мнение. Моето мнение не е по-добро от твоето и като цяло мнението на никого не е особено важно! Важното е какво казва Божието Слово!

След като евангелистът каза: „Нека ви кажа как разбирам това”, **той прекарва следващите петнадесет минути, говорейки** какво точно мисли за този стих.

Бях толкова загрижен за казаното от този проповедник, че дори не можех да разбера как може този човек да е в църквата и да причинява щети на толкова много места! Всъщност това, което разбра от този пасаж, беше просто смешно. Неговите мисли изобщо не бяха в съответствие със Словото.

После, най-накрая, той премина към следващата точка. Радвах се, че завърши първата и се надявах следващата мисъл да е по-добра. Но той направи втората точка и след това каза: „Сега нека дам мнението си по този въпрос.”

Отново си помислих за това, което Павел каза на Тимотей: „*Проповядвай Словото.*” Той не каза: “Тимоти, кажи им мнението си, кажи им как си го разбрал.”

Евангелистът изказа своето мнение и честно ще ви кажа, че ми беше много трудно да се съглася с него!

Накрая стигна до третата точка. Въздъгнах с облекчение и си помислих: “Е, може би поне сега ще ни каже нещо разумно.”

През цялото време казвам на хората: „Когато идвате на църква, имайте разум като стара крава – яжте сламата и оставете пръчките!” Но докато на тази среща не чух никаква „слама” - всичките му откровения бяха „пръчки”! Мислех си, че може би този проповедник ще ни даде малко капка сега. Но той изложи третата си точка и веднага щом свърши, каза: „Сега нека изложа моята теория относно това.”

О, братя и сестри! Този евангелист каза: „Позволете ми да ви кажа как разбирам този стих”, „нека да кажа моето мнение за него” и „нека ви дам моята теория за този стих”. Но това не е, което Бог каза да правим. Трябва да проповядваме Божието Слово!

Не е нужно да изразявате мнението си. Какво мислиш за нещо не е толкова важно. Важното е какво казва Бог за това. Във всеки случай се запитайте: „Какво казва Божието Слово за това?”

След четиридесет и пет минути проповядване от този евангелист, аз дори не бях изненадан, че нито една душа не излезе напред, когато този човек отпрати призива за спасение. Не ги обвинявам по никакъв начин. Аз също не бих излязъл напред, защото след като направи обаждането, този проповедник каза: „Ще направим обаждането и ако сте се изгубили, елате пред сцената и се молете тук. Никога не можеш да знаеш със сигурност - може би Бог ще те спаси.”

Той наистина го каза!

Веднага се замислих какво казва Божието Слово. Исус каза: „*Всичко, което Ми дава Отец, ще дойде при Мен и който дойде при Мене, Аз никога няма да го изгоня*” (**Йоан 6:37**). В края на краищата въпросът не е дали Бог може да спаси човек. Исус ясно каза: „*...няма да изгоня онзи, който дойде при Мен.*”

Останете в Словото

Виждате ли, когато проповядвате Божието Слово на хората, тогава вярата ще дойде при тях и те ще бъдат спасени! Но не е изненадващо, че хората не излязоха, след като този евангелист каза: „Може би Бог ще ви спаси.”

Докато той призоваваше към покаяние, в конгрегацията беше изпят химн, но никой не излезе напред. Той проповядва още малко и каза: „Излезте и се молете. Няма

да ви навреди по никакъв начин. Не можеш да си напълно сигурен – може би това е твоята вечер.”

Веднага се замислих какво казва Писанието. Бих казал на хората: „Това определено е вашата вечер. Днес е денят на спасението. Сега е благоприятното време” (**2 Коринтяни 6:2**).

Никой не излезе напред на сцената, така че евангелистът каза: „Няма да ви задържа. Събота вечер е и знам, че утре трябва да отидем на неделно училище и църква. Но ние ще изпеем още една песен и ако искате да избягате, просто излезте напред на сцената. Може би Бог ще те спаси. Може би това е вашата вечер.”

След това той говори за себе си, за своя опит. Разбира се, добре е да споделяте собствения си опит, стига да е в съответствие с Божието Слово. Но, приятели мои, опитът може да бъде подвеждащ. Трябва да основавате своята проповед на Божието Слово и да представяте преживявания и преживявания, които са в съответствие с Божието Слово.

Не се интересувам от преживявания като такива. С други думи, не се интересувам просто от преживявания. Интересувам се да имам преживявания, които са в съответствие с Божието Слово – да изживявам и притежавам това, което **Божие Слово казва**, че е мое!

Доста често хората искат да имат същото преживяване като другите. Но Бог никога не е обещавал, че ще преживеете същите неща като другите. Той просто ви обеща благословии и ползи според Неговото Слово.

Не съм сигурен, че бих искал да повторя опита на някой друг! Не се съмнявам, че хората са имали определени преживявания. Но ако техният опит не отговаря на Божието Слово, то не ме интересува особено.

Например, този евангелист сподели своите впечатления. Той каза: „Трябваше да се моля три дни и три нощи, за да получа Божието внимание и да бъда спасен.”

Когато чух това, се почувствах по същия начин, както бихте могли да се почувствате в подобна ситуация, когато се каже нещо, което не е в съответствие с Писанието! Веднага се замислих какво казва Писанието за Исус в книгата Откровение: „...Агнето, заклано от създаването на света” (**Откровение 13:8**). Исус е Агнето, заклано от основаването на света. Това означава, че Бог вече е направил всичко възможно, за да спаси евангелиста още преди да създаде света! Този евангелист нямаше нужда да привлича Божието внимание, за да бъде спасен. Бог вече беше направил всичко за неговото спасение, когато изпрати Исус! Защо мислите, че Той изпрати Исус тогава? Бог възлюби света толкова много, че даде Своя Син! Не е ли това знак, че Бог вече е направил всичко, за да спаси хората? Разбира се, че е.

Йоан 3:16

¹⁶Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот.

Бих казал на хората какво казва Библията. Но този човек донесе Своето мнение и опит. Той каза, че се е молил три дни и три нощи, преди да успее да привлече Божието внимание и да бъде спасен. Но той търсеше Бог и се молеше в тъмнината, защото беше в неверие.

Помислих си: „Мили Господи! Никой няма да излезе на сцената. Ако бях грешник, и аз нямаше да изляза, защото той току-що ми каза, че може да се наложи да се моля три дни и три нощи и дори тогава може да не бъде спасен!”

Виждате ли, да казвате на хората какво лично мислите за нещо и да давате на хората вашите мнения и теории, е само да предизвикате недоверие. Павел каза: *„Проповядвайте Словото”*.

Вярата идва чрез слушане на Словото! Вярата е изградена върху истината – истината на Божието Слово. Неверието се основава на теории. Това е причината нашите църкви да са толкова изпълнени с неверие – те чуват толкова много теории.

Базираното на теория служение процъфтява върху психологията на неверието. Горките скъпоценни членове на църквата не са виновни за това.

Те са само възплъщение на това, което са чули.

Няма да намерите определение на думата „теория” в библейски речник, но аз ще ви дам моята дефиниция на думата. “Теорията” на проповедника е предположение, базирано на непознаване на обсъжданата тема!

Можете да видите от този евангелист, че неговото проповядване е само теория. И това е така, защото се основаваше на непознаване на обсъжданата тема! Така че просто проповядвайте Словото!

Като помагаме на другите, не само като служители на амвона, но и като обикновени хора, нека говорим това, което казва Библията. Най-добрият начин да помогнете на хората е да им покажете какво казва Божието Слово, а не какво казват другите хора. Думите на хората не са важни. Човек може да греши, но Бог не може да греши. И Бог не може да се провали.

Стотици пъти съм откривал, че най-важното нещо е да покажем на хората какво казва Божието Слово. Не ме интересува на какъв етап от живота са или през какво преминават в момента. Разберете какво казва Божието Слово по тази тема и то ще промени всичко.

Спомням си, че веднъж жена ми и аз проповядвахме в друг щат. Преди това вече бяхме проповядвали повече от веднъж в това състояние в една църква на пълното Евангелие. Отидохме там отново и чухме, че главата на споменатата деноминация в този щат е отишъл да бъде с Господ. Той не беше много стар, но успя да донесе много полезни неща през живота си и буквално го изтощи.

Преди да отпътувам **за друг щат след срещата**, жена ми и аз решихме да посетим вдовицата на наскоро починал лидер. Тя скърби много.

Разбира се, проповедници от целия щат, заедно със съпругите си, я посещаваха. Всички тези хора са новородени и изпълнени с Духа. Понякога много ме ядосва (не знам дали е само моето справедливо възмущение или просто съм ядосан за това), когато хората са инструменти в ръцете на дявола, вместо да помагат на другите.

Например, когато пристигнахме там, тази скъпоценна жена беше на практика изпаднала в истерия. Всички, които идваха при нея - а това бяха проповедници на пълното Евангелие - ѝ казваха, скърбейки за съпруга си:

“Какво ще правим без него?”

Разбира се, знам, че ще им липсва, но в крайна сметка той не е Бог. Искам да кажа, Бог не е умрял!

Но тези проповедници на практика я докараха до истерия с думите си. Когато стигнахме там, просто я хванах за ръката, заведох я в хола, сложих я да седне, отворих Библията и започнах да чета.

Казах ѝ: „Съпругът ти изживя живота си и се прибра у дома. Той не страдаше, просто си легна една вечер и спря да диша.”

Този човек не е страдал и не е трябвало да търпи болка. Беше му време да се прибира. Като мъжете в Стария завет. Бог каза на Израел: „...и ще отвърна болестта от теб...ще направя броя на дните ти пълен” (**Изход 23:25-26**).

Ако прочетете библейските истории, ще откриете, че патриарсите са знаели кога е изтекло времето им на земята, като Яков. Той положи ръцете си върху синовете си, благослови ги, след това постави краката си на леглото и издъхна.

Така че аз казах на тази вдовица: „Вашият съпруг е изчерпал живота си, вдигна краката си на леглото и издъхна. Къде отиде? Попитах я и прочетох цитат от Новия завет, където Павел казва: „**За мен животът е Христос, а смъртта е печалба**” (**Филипяни 1:21**).

Продължих: „Разбира се, че чувстваш загубата, но не бъди егоист.” (Ако забелязвате, почти всички сълзи, които хората проливат, са егоистични сълзи. Хората си мислят: „Колко съм жалък. Какво трябва да направя сега?”) Казах: „Забравете за себе си. Помисли за това. Знам, че чувстваш загуба, но всъщност не плачеш за него, защото знаеш къде отиде! Той просто спечели, той спечели! Например, казах ѝ, че имате син в друг щат. Да предположим, че той ви пише писмо, в което казва: „Искам да се молите за мен. Компанията, в която работя, току-що ми даде увеличение от десет хиляди долара. Те също така ми осигуряват чисто нов дом и ще плащат всички сметки.”

Казах: „Няма да дойдете на църква и да плачете: „Искам всички да се молите за сина ми. Повишиха го и ще ви кажа, че не знам дали мога да го приема или не. Не,

ще се радвате за него, защото той само спечели в тази ситуация. Ще се радвате за това.”

Продължих да казвам: „Помислете за съпруга си, помислете какво е спечелил той!”

Тази жена започна да възкликва: “Слава Богу!” Лицето ѝ светна и товарът се вдигна. Тя избърса сълзите си.

„Да”, каза тя. Той отиде на небето. Той просто спечели. Това казва Библията.”

Тя беше толкова щастлива, колкото можеше да бъде. Тя всъщност започна да пее на себе си. Тя стана и започна да прави нещо из къщата, лицето ѝ грееше, а жената сякаш пърхаше.

Но тогава пристигнаха няколко невярващи проповедници. Приближавайки се до верандата, всички започнаха да хълцат силно, да крещат и да плачат: „Какво да правим сега?” И отново докараха тази вдовица до сълзи, докато тя на практика изпадна в истерия.

Трябваше втори път да я отведа от невярващите проповедници. (Знам защо Исус понякога изгонваше хората – поради тяхното неверие!) Сложих я да седне на дивана в хола и казах: „Чакай малко, сестро. Насочи мислите си към себе си. Забелязахте ли какво казаха тези проповедници? Те казаха: „Какво да правим сега?” Виждате ли, те само се самосъжालяват. Не искам да бъда рязък, просто се опитвам да съгласувам нещата с Библията. Мислят само за себе си. Тези проповедници казаха: „Какво ще правим сега без него?” Не можем да направим нищо без него 4 “;

Продължих: „Всъщност трябва да разчитаме на Господ, а не на съпруга си. Знам, че беше прекрасен човек. Проповядвах в неговата църква много пъти. Той организира служби за мен в своите църкви. Имам много високо мнение за него. Усещам загубата, но се радвам, че той се прибра у дома, защото смъртта -7- е печалба,”

2 Коринтяни 5:6-8

⁶Така че ние винаги сме доволни; и откъде знаем, че бидейки у дома в тялото, ние сме отдалечени от Господа, ⁷защото ходим с вяра, а не с виждане, ⁸и затова сме добродушни и искаме по-добре да напуснем тялото и да бъдем у дома с Господ.

След като прочетох тези стихове на жената, аз ѝ казах: “Вижте колибата, в която живееше - тялото му. Това не е той, той вече се е явил пред Господа. Той е жив и е със светиите. Алилуя!”

Лицето на тази жена светна, тя избърса сълзите си и отново стана щастлива. Тя издържа известно време, но след това пристигнаха други невярващи проповедници и отново я докараха до сълзи. Трябваше да я отведа отново, да я седна и да чета Писанието. Но тогава беше време аз и жена ми да си тръгваме,

защото трябваше да стигнем до срещите си. Тъй като самата жена беше в служението, тя ни разбра и отидохме със спокойно сърце.

Те направиха погребение в друга част на щата и в деня на погребението вдовицата ми се обади и каза: „Брат Хегин, мога ли да говоря с теб? Само ти ми помогни. Знам, че други хора са загрижени и разбирам, че всички те обичаха съпруга ми. Но те не ми помагат. Те ме завладяват духовно, изцеждайки малкото духовна вяра и сила, които са ми останали.”

Тя продължи: „Просто ми кажи отново какво каза преди. Знам, че всичко е в Библията.” Аз от своя страна прекарах известно време в разговори с нея и, слава Богу, тя отново започна да крещи от радост от другия край на линията! Продължихме да провеждаме нашите срещи. Около третата седмица от нашето служение тази жена имаше работа в града, в който бяхме, така че ни се обади отново.

След тези срещи планирахме да се върнем у дома в Тексас. Тя попита:

- Мога ли да дойда и да остана при вас?

Ние казахме:

Разбира се, ще се радваме да ви посрещнем.

- Тя отново каза:

„Вие сте единствените, които ми помагат и ме подкрепят.” Ти ми даваш основание да търпя.

Казах:

- Всъщност не сме ние. Това е Божието Слово. Божието Слово е това, което укрепва хората и им дава здрава основа в живота.

Четяхме Божието Слово и се молехме с нея, а лицето ѝ грейна. Намирайки се до нас, жената беше толкова щастлива, че сякаш се носеше в облаците. Прибрахме се в родния ни град Гарланд, Тексас, и вдовицата беше добре няколко дни. Тя отиде да пазарува с жена ми и беше щастлива. Съпругът ѝ беше починал само преди месец, но жената беше много весела. Разбира се, тя не беше щастлива, защото съпругът ѝ почина. Тя все още чувстваше загубата, но се радваше, защото съпругът ѝ беше изживял определеното време на земята и прекара по-голямата част от него в работа за Бог. Един ден тя каза:

- Знаеш ли, трябва да се обадя...

„Тя спомена името на двойка, която е работила под нейния съпруг.

Те бяха пастори в църква в Далас, така че тя ги повика. Двойката искаше да дойде и да се запознае с нея.

Знаех какво да очаквам от тази среща, затова бях наблизил. И разбира се, щом слязоха от колата, и мъжът, и жената, и проповедниците започнаха да хълцат с всичка сила. Предполагам, че нашите съседи вероятно са помислили, че някой от нас е умрял!

Разбира се, тя срещна тези хора и те изплакаха:

- Сега какво ще правиш? Как можеш да живееш без него?

И отново я докараха до сълзи. Постоях мълчаливо известно време, но накрая не издържах и се намесих в речта им (много съм добър в това!). Казах:

- Вижте, аз смятам, че трябва да разчитаме на Господ, защото Той е наш Помощник и наш Укрепител. „Насочих разговора в друга посока, защото видях колко е близо тази жена до истерията.

Накрая гостите си тръгнаха. Жената каза на мен и жена ми:

- Знаеш ли, реших, че повече няма да се обаждам на никого. Има и други проповедници, които работиха със съпруга ми и му помогнаха да започне служението си. Но всички пак ще започнат същата тъжна песен. Знаем, че те ще достигнат до емоциите ми и ще ме съборят отново и не мога да си позволя отново да премина през подобно изпитание. Все пак знам къде е съпругът ми сега. Ако нямате нищо против, ще остана с вас още малко, защото ми помагате.

Божие Слово прави това за хората! Без значение какви са обстоятелствата в живота ви, Божие Слово винаги има последната дума. И само по този начин можете да помогнете на хората или да им дадете нещо, което ще им помогне. Не като им дадете вашето мнение, а като им кажете какво казва Божие Слово за ситуацията.

Много често, **когато имаме работа с хора**, които преминават през изпитания, трудности и изкушения, просто се опитваме да им помогнем по естествен начин. „Не се тревожете за това”, казват някои. - Всичко ще бъде наред”. Но Библията не казва това. Хората трябва да знаят, че наред с изпитанията и скърбите Господ е казал: „*Никога няма да те оставя, нито ще те изоставя*” (**Евреи 13:5**). Той винаги е там, слава Богу! Хората трябва да знаят, че Библията казва: „*По-велик е този, който е във вас, от този, който е в света*” (**1 Йоаново 4:4**). Това казва Словото. И това ще даде на хората вяра и увереност.

1 Йоан 4:4

⁴Деца! Ти си от Бога и си ги победил; защото по-велик е Този, който е във вас, отколкото този, който е в света.

Доста често питам хората: „Какво прави Светият Дух във вас? Дали той е просто духовен стопаджия за вас, който пътува с вас през живота? Не! Той е във вас, за да ви помогне да ви укрепи и утеши. Смит Уигълзуърт каза: „Аз съм хиляда пъти по-голям отвътре, отколкото отвън.” Алилуя! Така че дайте на хората Словото Божие. Това е най-добрият начин да им помогнете. Ще ви дам още един стих от

Писанието, който ще бъде фактор в потвърждението, че всеки вярващ има мярка на Божествена вяра.

Вече прочетохме **Римляни 12:3**, **Ефесяни 2:8** и **Римляни 10:1,7**. Отбележете всички тези стихове във вашата Библия. Библията казва: „...за да се потвърди всяка дума от устата на двама или трима свидетели” (**Матей 18:16**). Вече ви дадох три доказателства, но освен тези три, ще ви дам и четвърто доказателство. Ще забия четвъртия пирон в дъската с другите писания. Ще завърша заковаването на дъската на тази истина със следното писание!

2 Коринтяни 4:13

¹³Но имайки същия дух на вяра, както е писано: „Повярвах и затова говорих”, и вярваме, и затова говорим .

Апостол Павел пише до църквата в Коринт, правейки себе си част от тази църква. Това, което се отнася за църквата в Коринт, се отнася за нас днес, за всяка църква. Следователно ние знаем на кого пише Павел в този стих. Обръща се към вярващите. Той казва, „...имайки същия дух на вяра.” Павел пише „да имаш”, без да се опитваш да го имаш, да не се молиш за него, да не се надяваш да го имаш и да не се бориш за него. Ние вече имаме духа на вярата.

Какъв дух на вяра имаме? „Както е писано: „Повярвах и затова говорих”, и ние вярваме и затова говорим” (**2 Коринтяни 4:13**).

Това е същият дух на вяра или същия вид вяра, за която Исус говори в **Марк 11:22-24**, особено в стих 23.

Марк 11:23

²³Защото истина ви казвам, ако някой каже на тази планина: *Бъди издигнат.*” и *бъди хвърлен в морето*” и той няма да се съмнява в сърцето си, но ще вярва, че това, което казва, ще се сбъдне, каквото и да каже, ще бъде направено за него.

2 Коринтяни 4:13

¹³Но имайки същия дух на вяра, както е писано: „Повярвах и затова говорих”, и вярваме, и затова говорим.

Не е ли вярно, че този стих говори за същия дух на вяра? Разбира се че е истина. И Пол каза, че го имаме. Всеки вярващ вече има такъв.

Вярата, за която се говори в **Марк 11:23** и **2 Коринтяни 4:13**, е Божествена вяра и всеки вярващ вече има мярка за тази Божествена вяра.

Искам да се съсредоточите върху тази истина, защото тя е в Писанието, тя е в Библията. Искам да кажете на глас: *„Аз съм вярващ. Не се съмнявам. Имам мярка на Божествена вяра. Имам мярка на вяра, която е създала световите в началото на вековете. Имам вяра, която може да премести планини.”*

Слушайте себе си, докато казвате тези думи отново и отново, докато не потънат в духа ви. Божието Слово, влизайки в духа, в сърцето ви, ще контролира живота ви.

Глава 2 ПОСТОЯННО НАРАСТВАЩА ВЯРА

В първа глава четем, че всеки вярващ има мярка божествена вяра – мярка вяра, която в началото на вековете е създала световите. Всеки вярващ има мярка вяра, която премества планини!

Римляни 12:3

³...според мярката на вярата, която Бог е определил за всеки.

Ефесяни 2:8

⁸Защото по благодат сте спасени чрез вяра и това не е от вас, а е дар от Бога.

Римляни 10:17

¹⁷И така, вярата идва от слушане, а слушането от Божието Слово.

Решаващият аргумент е **2 Коринтяни 4:13**.

2 Коринтяни 4:13

¹³Но имайки същия дух на вяра, както е писано: „Повярвах и затова говорих“, и вярваме, и затова говорим.

Забележете, че ние не се опитваме да превземем вярата. Ние не се молим за нея. Имаме я.

От този стих можете ясно да видите, че това е същият дух на вяра, за който Исус Христос говори в Евангелието на **Марк 11:23**, където се казва: „...който каже на тази планина: *Вдигни се и се хвърли в морето!*“ и той няма да се съмнява в сърцето си, но ще вярва, че това, което казва, ще се сбъдне, каквото и да каже, ще бъде направено за него.

Всеки вярващ вече притежава известна степен на Божествена вяра. Виждате ли, с Бог всички започват едно и също. Той не дава на един повече вяра отколкото на друг. Той дава на всеки човек мярка вяра (**Римляни 12:3**). От това следва, че вярата нараства пропорционално на това, което правите с нея.

Много хора се отнасят към вярата си като към определен герой в Библията с един талант, даден му (**Матей 25:25**). Увиват вярата си в салфетка и я крият, без да я използват.

От вас зависи да решите какво да правите с количеството вяра, която Бог ви е дал. Следователно втората ми мисъл: тази мярка на вяра може да бъде увеличена. Но ти го увеличаваш, а не Бог.

Разбира се. Бог ви осигурява инструментите, от които се нуждаете, за да растете във вярата. Но тази мярка на вяра се увеличава от вас по два начина: когато се храните със Словото на Бог и когато го прилагате на практика.

Доста често Библията използва естествена човешка терминология, за да учи духовни неща. Например това е, което Исус учи в Евангелието на **Матей 4:4**.

Матей 4:4

⁴*...не само с хляб ще живее човек, но с всяко слово, което излиза от Божиите уста.*

Исус използва разбираем за хората, естествен език, за да изрази духовна мисъл. Той ни казва, че каквото са хлябът и храната за тялото, Божието Слово е за духа, сърцето на човека.

Знаете, че ако редовно ядете добри храни, ще станете физически по-силни. Но дори и да се храните правилно, но **не спортувате физически**, в крайна сметка само ще станете меки и извън форма.

По същия начин вие трябва да подхранвате вярата си със Словото на Бог. Но освен това трябва да упражнявате вярата си, защото ако не го направите, мускулите ви на вяра ще отслабнат. Няма да можете да постигнете много в духовно движещи се планини в живота си.

Виждал съм доста големи хора, които едва можеха да вдигнат тежест. Не са изградили мускули. Но също така съм виждал по-малки момчета да вдигат толкова много тежести над главите си, че по-големите дори не могат да станат от земята!

Каква е разликата? В размера на хората? Не, не беше, че един човек беше по-голям от другия. Работата е там, че един от тях не е тренирал мускулите си. Това е, което прави цялата разлика. Големият мъж захранваше тялото си, но не тренираше.

Можете да нахраните духа и вярата си, защото Божието Слово е храната на вярата. Но освен това трябва да упражнявате вяра, за да я развиете и да я накарате да расте.

Римляни 10:8

⁸*Но какво казва Писанието? „Словото е близо до теб, в устата ти и в сърцето ти”, тоест словото на вярата, което проповядваме.*

Павел нарича посланието, което проповядва, словото на вярата. Той нарича Словото на Бог словото на вярата, защото чрез Словото вярата ще влезе в сърцето ви (**Римляни 10:17**). Божието Слово ще повиши увереността, убедеността и вярата в духа ви, тоест в сърцето ви, и тогава можете да упражнявате вяра.

Следователно знаем, че количеството вяра, което сме получили, може да се увеличи, ако правим две неща: храним се със Словото Божие и го практикуваме чрез ежедневни упражнения.

Вярата е измерима

Един човек каза: „Или имаш вяра, или нямаш.“ С други думи, този човек се опитваше да каже, че не може да има повече или по-малко вяра.

Но това не е вярно. Можеш да имаш повече или по-малко вяра. Помнете, че от вас зависи какво ще направите с вярата, която Бог ви е дал. Например вярата ви може да се увеличи. **Второ Солунци 1:3** казва: „Трябва винаги да благодарим на Бога за вас, братя, защото вашата вяра расте...“ Така Бог казва, че вярата може да расте. Ако вярата може да расте, тогава тя може да бъде голяма или малка, по-голяма или по-малка. Нека да разгледаме няколко други твърдения на Исус относно вярата.

Лука 12:28

²⁸Ако днес Бог облича тревата на полето, а **утре се хвърля в пещта**, колко повече от вас, о, маловерци!

Матей 6:30

³⁰Но ако Бог така облича полската трева, която днес съществува, а **утре се хвърля в пещта**, колко повече от вас, маловерци!

Матей 14:22-31

²²И веднага Исус принуди учениците Си да влязат в лодката и да отидат пред Него на отсрещната страна, докато Той изпрати народа. ²³И като разпусна народа, Той се изкачи на планината да се помоли насаме; и вечерта той остана там сам. ²⁴Но лодката беше вече в средата на морето и вълните я блъскаха, защото вятърът беше насрещен. ²⁵И в четвъртата стража на нощта Исус отиде при тях, ходейки по морето. ²⁶А учениците, като Го видяха да ходи по езерото, се разтревожиха и казаха: Призрак е; и те извикаха от страх. ²⁷Но Исус веднага им проговори и каза: Държайте; Аз съм, не се страхувай. ²⁸Петър Му отговори: Господи! Ако си Ти, заповядай ми да дойда при Теб по водата. ²⁹И той каза: Върви. И Петър излезе от лодката и тръгна по водата, за да дойде при Исус; ³⁰Но като видя силния вятър, той се уплаши и като започна да се дави, извика: Господи! спаси ме. ³¹Исус веднага протегна ръка, подкрепи го и му каза: Маловерци! защо се усъмни?

В тези стихове Исус говори за малко вяра (малка вяра). Той каза на Петър: „...маловерци! Защо се усъмни?“

В **Матей 8** глава Исус отбеляза вярата на стотника, който дойде при Него относно неговия слуга. Исус каза, че стотникът имал голяма вяра.

Матей 8:5-10,13

⁵Когато Исус влезе в Капернаум, един стотник дойде при Него и Го попита: ⁶Господи! моят слуга лежи у дома си и страда жестоко. ⁷Исус му казва: Ще дойда и ще го изцеля. ⁸Стотникът отговори и каза: Господи! Не съм достоен да влезеш под покрива ми; но само кажи думата и слугата ми ще оздравее; ⁹Защото аз съм човек под власт, но като имам подчинени войници, казвам на един: „Иди“

и той отива; и на друг: “Ела” и *идва* ; и на моя слуга: „Направи това” и той го прави. ¹⁰Като чу това, Исус се учуди и каза на онези, които Го следваха: Истина ви казвам, не намерих такава вяра в Израил. ¹³И Исус каза на стотника: Иди и както си повярвал, така да ти бъде. И слугата му оздравя в онзи час.

Исус каза на учениците за стотника: „...не намерих такава вяра в Израел” (ст. 10). Така че в тези стихове Исус говори за човек, който имаше голяма вяра, и човек, който имаше малка вяра.

От тези стихове става ясно, че вярата на човек може да бъде малка или голяма. Исус каза, че е възможно. Забележете също, че в **Римляни 4:19** Божието Слово говори за развиване на вяра.

Римляни 4:19

¹⁹ *И като не припадна (не отслабна - английски превод на Библията) във вярата, той не помисли, че тялото му, почти стогодишно, вече е мъртво, и утробата на Сара беше мъртва.*

Още следващият стих говори за силна, твърда вяра.

Римляни 4:20

²⁰ *Той не се поколеба в Божието обещание чрез неверие, но остана силен във вярата, като въздаде слава на Бога.*

От тези стихове можем да заключим, че ако вярата може да бъде слаба или силна, малка или голяма, тогава тя може да бъде повече или по-малко. Вярата е измерима.

Вече споменахме, че Библията говори за увеличаване на вярата (**2 Солунци 1:3**). Тогава Яков 2:5 говори за онези, които са богати с вяра.

Яков 2:5

⁵ *Слушайте, възлюбени мои братя: Не избра ли Бог бедните на света да бъдат богати с вяра и наследници на царството, което е обещал на онези, които Го обичат?*

Деяния на Апостолите 6:5 ни казва, че Стефан беше пълен с вяра.

Деяния на Апостолите 6:5

⁵ *И това предложение се хареса на цялото събрание; и те избраха Стефан, човек пълен с вяра и Светия Дух.*

От това следва, че ако човек може да бъде пълен с вяра, това означава, че може да бъде наполовина пълен с вяра. Ако една чаша може да бъде пълна с вода, то по същия начин тя може да бъде напълнена наполовина с вода или дори една трета.

Яков 2:22 говори за съвършена вяра.

Яков 2:22

²² *Виждате ли, че вярата съдейства на делата му и чрез дела вярата стана съвършена?*

Първо Тимотей 1:5 говори за нелицемерна вяра или истинска и искрена вяра.

1 Тимотей 1:5

⁵ *А целта на увещанието е любов от чисто сърце, чиста съвест и нелицемерна вяра.*

Първо Тимотей 1:19 говори за корабокрушение във вяра.

1 Тимотей 1:19

¹⁹ *Имайки вяра и чиста съвест, която някои отхвърлиха и претърпяха корабокрушение във вярата си.*

Първо Йоан 5:4 също говори за преодоляване на вярата.

1 Йоан 5:4

⁴ *Защото всеки, който е роден от Бога, **побеждава света** ; и това е победата, която победи света, нашата вяра.*

Както казах по-рано, Библията казва: „От устата на двама или трима свидетели се потвърди всяка дума” (**Матей 18:16**). Но ви дадох повече от десет потвърждения! Всички тези стихове ще ви докажат, че вярата е измерима.

Вашата вяра трябва да расте непрекъснато

Знаем, че количеството вяра, което всеки вярващ има, може да се увеличи. Вашата вяра може да се увеличи, като се храните със Словото Божие и като упражнявате Словото или го прилагате на практика.

Джордж Мюлер, който отвори голямо сиропиталище в Бристол, Англия, преди много години, беше човек на вярата. Основаното от него сиропиталище е изцяло проект на вяра. Той нямаше църква, защото не беше пастор, така че този човек не можеше да събира дарения за подпомагане на сираци.

В крайна сметка Мюлер събра около 2500 сираци в сиропиталището. Той се довери изключително на Бог да нахрани и облече 2500 деца! Той също така трябваше да поварва в средствата за изграждане на сграда, която може да приюти 2500 деца, плюс пари за заплащане на учители, както и средства за закупуване и поддържане на имуществото на сиропиталището.

Преподобният Мюлер не изпращаше редовни писма, уведомяващи хората за работата си, с молба за помощ и подкрепа. А по това време нямаше радио. Той не успя да рекламира приюта, за да получи молитвена подкрепа и финансова помощ.

Разбира се, новините за работата му се предаваха от един човек на друг. Но Джордж Мюлер просто трябваше да се довери на Бог, че Той ще изпрати пари в подкрепа на сиропиталището. През целия си живот той получава 7 милиона 500

хиляди долара чрез вяра чрез молитва. В тези времена на инфлация тази сума не изглежда толкова впечатляваща, но в онези дни това бяха много пари. Днес тази сума се равнява на 30-35 милиона долара. Когато Мюлер беше на деветдесет и три години, той записа в дневника си: „Когато за първи път започнах да се моля и да се доверявам на Бог (с други думи, да упражнявам или използвам вярата си), трябваше да използвам цялата си вяра, за да получа един американец долар. Но като подхранвах вярата и я упражнявах всеки ден в продължение на петдесет години, можех да повярвам в Бог за един милион долара толкова лесно, колкото вярвах за един долар преди петдесет години.”

Преподобният Мюлер каза: *„Винаги започвам деня със Словото Божие – като го ям, а не просто го чета.”* Преди да закуси, преди да нахрани тялото си, той нахрани духа си с Божието Слово.

Смит Уигълзуърт, друг английски проповедник, също беше човек с голяма вяра. Винаги носеше Библия или Нов завет със себе си. Той каза: *„Никога не съм се смятал напълно облечен без Библия или Нов завет в джоба си.”* Той предпочита да излезе без обувки, отколкото без Библия.

Като пътуващ свещеник на своето време, Смит Уигълзуърт, докато пътуваше по света, доста често се отбиваше в домовете на различни хора. Всеки може да потвърди, че винаги след всяко хранене, дори ако беше в ресторант или кафене, Уигълзуърт се отдалечаваше от масата, изваждаше Новия завет и казваше: „Нахраних тялото, а сега е време да нахраня вътрешния човек.” И *той започна да чете нещо за вярата* и след това „издаде” малко послание за вяра.

Ф. Ф. Босфорт каза: *„Повечето християни приемат топла храна три пъти на ден всеки ден и хранят духа си веднъж седмично със студена храна и след това се чудят защо са толкова слаби във вярата.”*

Ако ядете само една студена закуска веднъж седмично, ще станете физически слаби за нула време! Същото важи и за духа. Божието Слово е храна за вярата!

Виждате ли, доста често хората се молят „О, Боже, дай ми вяра”, но изобщо не обръщат внимание на инструмента, който Той е поставил в ръцете им за придобиване на вяра – **БИБЛИЯТА**.

Бог не може да отговори на такава молитва, защото в известен смисъл Той вече ѝ е отговорил. Той вече е казал в Своето Слово как идва вярата: *„...от слушане, а слушането – от Христовото слово.” (Римляни 10:17).*

Много хора смятат, че ако просто научат как възниква вярата, веднага ще я и Матей Как идва вярата? От слуха. От молитва? Не! Тя идва от слушане на Божието Слово. Бог изисква от нас като вярващи да имаме вяра. Библията е ясна за това.

Евреи 11:6

⁶Но без вяра е невъзможно да се угоди на Бога; защото този, който идва при Бога, трябва да вярва, че Той съществува и възнаграждава онези, които Го търсят.

Ако Бог изискваше от нас да имаме вяра, когато това беше невъзможно, тогава щяхме да имаме право да се съмняваме в Неговата справедливост. Но ако Той постави в ръцете ни средствата, чрез които възниква вярата, тогава отговорността за това дали имаме вяра или не пада върху нас.

Четем, че Джордж Мюлер, на деветдесет и три години, упражнява вяра и се доверява на Бог да получи един милион долара след петдесет години толкова лесно, колкото е получил един долар в началото на служението си. Мълър имаше това, което Смит Уигълзуърт нарече „*постоянно нарастваща вяра*“! Той имаше това, което апостол Павел нарича „*наистина нарастваща вяра*“ (**2 Солунци 1:3**). С други думи, той започна със същата вяра, с която всеки вярващ започва. Но вярата му постоянно растеше, премествайки планини!

Започнете откъдето сте

Проблемът на много хора е, че искат да започнат от 1 милион долара. И когато нещата не им се получават, те се предават с вяра.

Не, трябва да започнете там, където сте. Никой не се изкачва по стълбата, започвайки от върха. Трябва да започнете от дъното и след това да си проправите път нагоре, за да стигнете до върха. Това е мястото, където мнозина се провалят – опитват се да вярват отвъд границите на вярата си. Фактът, че някои хора са станали по-наситени с Божието Слово и са укрепили вярата си, **не е знак**, че Бог първоначално им е дал повече вяра от всеки друг. Не, човекът, който се храни със Словото и упражнява вяра, имаше същата първоначална мярка на вяра като другите. Но той подхранваше вярата си и я упражняваше, и така вярата му нарастваше. Следователно такъв човек вече може да вярва повече на Бог.

Някой каза: „Вярвам, че ще започна с нивото на вяра на Джордж Мюлер“. Но работата е там, че самият Мюлер не е започнал с това! Той достигна това ниво на деветдесет и три години. Той започна от самото дъно. Той започна с един долар и продължи да се изкачва, докато достигна границата от един милион долара!

Спомням си от личен опит, че веднъж трябваше да използвам цялата си вяра, за да получавам \$150 на седмица! Това е вярно! Намалявам колкото е възможно повече бюджета си, за да сведа разходите до минимум. И за да получа \$150 от Бог, трябваше да използвам цялата вяра, която имах.

Но след обучение и прилагане на вяра в продължение на години, сега мога да се доверя на Бог за един милион долара за служение толкова лесно, колкото вярвах за 150 долара преди четиридесет години.

Всъщност знам, че ми е по-лесно да вярвам в един милион долара сега, отколкото тогава в 150. Но преди четиридесет години се опитах да повярвам само в тази сума и за това паднах на лицето си пред Бог, защото вярата ми беше не е достатъчно за това.

Това е мястото, където много хора правят грешка. Те чуват учение за вярата и се опитват да започнат от върха на стълбата или от средата, въпреки че все още не

са се изкачили там. И затова нищо не им се получава. Факт е, че те нямаше да успеят, ако се опитаха да направят това в естествения свят. Вярата трябва да се подхранва и развива и тогава ще расте. Това отнема време.

Така че започнете от мястото, където сте. Хранете и упражнявайте вярата си на нивото, на което сте сега, и тя ще расте. Тогава ще можете да се доверявате на Бог за все повече и повече. С течение на времето ще можете да се доверите на Бог за неща, за които никога не сте мислили, че имате достатъчно вяра, за да ги направите – неща отвъд най-смелите ви мечти. И ще ви бъде толкова лесно да повярвате на Бог в такива смели очаквания, колкото е лесно да повярвате в някои дребни неща днес. Вашата вяра може да расте и да мести планини!

Мисля, че доста често правим грешката да се опитваме да накараме хората да вярват отвъд тяхното ниво на вяра. Не трябва да критикуваме хората само защото не вярват на всичко, което е тяхно в Христос. Но в същото време трябва да продължим да проповядваме на хората за вярата, за да имат с какво да започнат.

Спомням си последната църква, в която бях пастор. Имахме жена, която трябваше да претърпи тежка операция. Разбира се, знаех, че най-доброто от Бог за нея и Неговата съвършена воля за нея е изцелението чрез силата на Бог без операция.

Постоянно ѝ говорех за изцеление, четях ѝ Божието Слово, опитвайки се да издигна нейното ниво на вяра до моето ниво и до нивото, на което Бог я видя. Но [след известно време разбрах](#), че нищо не се променя и че просто губя време.

Намерете нещо, за което можете да се съгласите

Така че един ден ѝ казах: „Направих всичко възможно, за да те накарам да се съ согласиш с мен. Знаете, че Библията казва: *„Ако двама от вас се съгласят на земята за нещо, което поискат, ще им бъде” (Матей 18:19)*. Този пасаж обаче също така предполага, че ако не са съгласни, тогава няма да е за тях. Виждате ли, не можете да принудите никого да бъде изцелен, ако само вие вярвате, че човекът вече е получил изцеление, докато той не вярва, че го е получил. Няма съгласие по това!

Много често хората си мислят: *„Ако някой има достатъчно вяра, може да помоли Бог да ме изцели, аз ще бъда изцелен, независимо дали вярвам или не”*.

Тогава защо Исус не можеше да изцели всички със собствената Си вяра в Назарет!

Марк 6:5

⁵И той не можа да направи никакво чудо там; Само като полагаше ръце върху няколко болни, той ги изцеляваше.

Защо тогава Исус успя да излекува само няколко души в Назарет? Защо не можеше просто да се обърне към Бог и да ги изцели всички чрез Неговата вяра? Не беше ли Той човек на вярата? Несъмнено беше. Нека прочетем следващия стих.

Марк 6:6

⁶И той се чудеше на тяхното неверие. После обикалял околните села и учителствал.

Ако вярата на Исус не можеше да победи неверието на тези хора, тогава не трябва да мислите, че можете да направите това, което Исус не можа! Вие също няма да можете да лекувате хората само с вярата си!

Така че направих всичко по силите си да издигна жената до ниво на вяра, където да може да получи изцеление. Но видях, че не напредвам много. Затова ѝ казах: „Сестро, опитах се да те доведа до моето ниво на вяра, където можем да се съгласим в молитва, но откривам, че не успявам. Ще ти кажа какво ще правя. Просто ще се сведа до вашето ниво на вяра.”

- Кажи ми в какво вярваш? - Попитах я. „Просто ще вярвам с теб в това, което вярваш ти.”

- Е - отговори жената. Вярвам, че Бог ще ме води безопасно през операцията. Според вярата ти да ти бъде!

Не ме разбирай погрешно. Това не беше най-доброто от Бога за тази жена. Но от друга страна, ако се нуждаете от операция и вярвате, че Бог ще ви преведе безопасно, Библията казва: „Според вашата вяра, така да ви бъде” (**Матей 9:29**).

Това не означава, че жената не може да вярва в изцелението. Тя беше вярваща, така че можеше да повярва. Но тя не направи това и не вярваше, че може да получи изцелението, което вече беше нейно в Христос. Не вярваше, че няма да има нужда от операция.

Казах на тази жена: „Тогавя **ще се съглася с теб** , че Бог ще те преведе безопасно през операцията.” Така че аз поставих ръцете си на главата ѝ и ѝ казах: „Изслушай молитвата ми и виж дали можеш да се съгласиш с нея. И ако се съгласим, тогава ще бъде за нас.”

Започнах да се моля: *„Небесни Отче, знам, че Ти си осигурил изцеление за нас – за тази сестра – но тя все още не е достигнала нивото на вяра, за да го приеме. Така че слизам до нейното ниво на вяра. Няма да я оставиш, Господи. Тя е Твое дете. Съгласен съм с нея, че Ти, Господи, ще ръководиш ръцете на хирурга и ще я водиш безопасно през операцията. Съгласен съм, че благодарение на Теб тя ще се възстанови свръхестествено и дори самите лекари признават, че това е чудо. В името на Исус Христос, амин!”*

Тогавя попитах:

- Съгласна ли си с това?

- Да - отговори жената. - Съгласен съм с тази молитва. Казах:

- Добре, значи намерихме обща основа за съгласие.

Мисля, че християните трябва по-често да се съгласяват по този начин. Трябва да търсим неща, с които можем да се съгласим, вместо да търсим неща, с които не можем да се съгласим! (И ако не сме съгласни, трябва да го направим без открита враждебност.)

Ние също трябва да помагаме на хората, независимо на какво ниво на вяра са. Тази жена не можеше да се съгласи с моето ниво на вяра, затова слязох и се съгласих с нея относно нейното ниво на вяра.

Жената е оперирана. Бях в болницата, когато я оперираха. Около 7:30 сутринта я упоиха и я оперираха.

Един лекар ми каза: “Направихме малко по-дълъг разрез, отколкото обикновено, защото искахме да я изследваме малко по време на операцията.”

Към дванадесет часа жената се събуди от упойка и дойде в пълно съзнание. Същата вечер около осем часа жена ми и аз отново посетихме жената и тогава в стаята влезе лекарят. С него имаше медицинска сестра, а в ръцете ѝ беше медицинската карта на жената. Лекарят не бил виждал жената от сутринта след операцията. Той ѝ каза:

„Видях на картата, че не приемате болкоуспокояващи.” Не те ли боли?

- Не - отвърна жената.

-Наистина ли не те боли? - попита я отново лекарят.

- Не.

„Хм”, каза той, „знам, че сигурно изпитваш болка, тъй като стомахът ти беше почти напълно разрязан.”

- Е - каза жената, - не боли. Нищо не ме боли, изобщо не ме боли.

„Добре”, каза мъжът, „ще го отбележа в картата ти, така че все пак да получиш инжекцията.”

Поставиха ѝ една инжекция и нищо друго не направиха. Никога не са ѝ давали повече обезболяващи. Два-три дни по-късно същият лекар ми каза: „Никога през живота си не съм виждал подобно нещо. Тук оперираме хора от всички краища на Съединените щати. Всеки ден правим от три до десет операции и това правим от години. Ако друг лекар ми беше казал, че една жена не може да изпитва болка след такава операция, никога нямаше да му повярвам. Ако не го бях видял с очите си, нямаше да повярвам. [През целия си живот](#) не съм виждал човек, който да се възстанови толкова бързо след такава операция. Това не е нищо повече от чудо.”

Получихме това, в което вярвахме! Разбира се, това не беше Божието добро за тази жена. Но това беше степента, до която се беше увеличил, така че просто го приех. И това, което се разбрахме, стана!

Усърдно развивайте своя живот на вяра

След това наблюдавах как тази жена разви вярата си и започна да вярва на по-високо ниво. Видях, че вярата ѝ е нараснала толкова много, че ако отново трябваше да се подложи на такава тежка операция, тя щеше да приеме изцеление. Нямаше да се подлага на операция.

Всъщност бих казал, че тя е израснала толкова много във вярата си, че е надскочила всички останали в църквата по въпроса за вярата. Нейната вяра надхвърляше тази на всеки от тях, въпреки че само преди няколко години това не беше така. Но тя започна да прилага вярата си.

Насърчих жената да използва вярата си на нивото, на което беше, и тя видя Бог да извърши чудо в живота ѝ след операцията. Не беше съвършената Божия воля за нея, но все пак беше чудо. Не се нуждаеше от болкоуспокояващи, след като стомахът ѝ беше напълно разрязан. Тя дори не се нуждаеше от инжекцията, която така или иначе ѝ беше поставена. Това беше, за което се разбрахме - тя ще се възстанови невероятно от операцията.

Така тя започна да вижда, че вярата работи и започна да я прилага в други области, докато в рамките на две години тя разви вяра, по-голяма от тази на всички останали членове на църквата. Тя разви своята мярка за вяра, движеща планината.

Но тази жена може също да има грешно отношение. Тя може да каже: „Не мога да се доверя на Бог, че ще ме изцели. Опитах, но не се получи“. И тя може просто да се откаже и да не расте повече духовно. Тя може да остане духовно „джудже“ или духовно бебе, неспособно да помогне нито на себе си, нито на някой друг.

Каквото и да правим в живота, всичко зависи от нашето отношение. Поддържайте положително отношение и поддържайте вярата си включена, слава Богу! Продължавайте да вярвате в Бог и да упражнявате вяра на нивото, на което сте. Вашата вяра може да расте и да мести планини!

Глава 3 ИСТИНСКАТА ВЯРА ИДВА ОТ СЪРЦЕТО

*„Защото истина ви казвам, ако някой каже на тази планина: „Вдигни се и се хвърли в морето“ и не се усъмни в сърцето си, но повярва, че това, което казва, ще се случи минавай, каквото каже, ще бъде направено за него.“ **Марк 11:23***

В глави 1 и 2 четем за две важни неща за вярата: че всеки вярващ има мярка на вяра, която премества планини, и че мярката на вярата на всеки вярващ може да расте.

Третата най-важна точка относно вярата е, че вярата идва от сърцето, а не от главата. Обърнете внимание какво казва Евангелието на *Марк 11:23*: „...и той няма да се усъмни в сърцето си, но ще повярва.“ Говорим за вяра от сърце.

Римляни 10:10

¹⁰*Защото със сърцето се вярва за правда, а с устата се изповядва за спасение.*

Вярата – библейската вяра или вярата според Писанието – идва от сърцето. Истинската вяра идва от сърцето, а не от главата.

Тогава какво е човешкото сърце и какво означава да вярваш със сърцето? Най-добрият начин да отговорите на този въпрос е да оставите самата

Библия да го направи. Тя ще разреши всички спорове.

Първо, човешкото сърце или човешкият дух не е физическото сърце, което изпомпва кръв около тялото ви и го поддържа живо. Не това има предвид

Бог, когато говори за човешкото сърце.

Не, нека оставим Бог да ни обясни какво е човешкото сърце.

1 Петър 3:4

⁴*Но скрития човек на сърцето е в нетленната красота на кроткия и тих дух, който е много ценен в очите на Бога.*

Забележете, че се казва, че човекът на сърцето е скрит, скрит човек. Тоест, тя е скрита от физическите сетива. Не можете да го видите с физическите си очи или да го докоснете с ръка, защото той не е физическо същество.

Вътрешният човек – скритият човек на сърцето – е духовният човек.

Павел спомена този вътрешен човек във **2 Коринтяни 4:16**.

2 Коринтяни 4:16

¹⁶*Затова не падаме духом; но ако нашият външен човек се разлага, тогава нашият вътрешен човек се обновява ден след ден.*

Павел каза, че има външен човек и вътрешен човек: Външният човек е тялото. Можете да видите външния човек. Външният човек е подложен на тление, той остарява.

Осъзнавам, че хората с голяма вяра могат да изглеждат по-млади от възрастта си, докато стареят. Но понякога хората могат да бъдат толкова безразсъдни! Библията ясно казва във **2 Коринтяни 4:16**, че нашият външен човек се разлага и остарява. Това е причината след известно време да се появят бръчки по лицето ви. Обикновено с течение на времето ще имате повече сива коса и тялото ви вече няма да има рефлексите на по-млад човек.

Осъзнавам, че някои хора са по-зрели във вярата си от други и доста често някои хора, поради вярата си, изглеждат физически по-млади от възрастта си. Вярвам, че ако сме научени ясно и правилно, че животът на Бог е в нас и че този живот може да се прояви в нашата тленна плът дори сега, ние можем да живеем малко по-дълго от другите хора.

Бог обаче не е казал, че ще живеем вечно във физическата си плът. Разбира се това не е вярно! Въпреки това има хора, които вярват, че никога няма да се сблъскат с физическа смърт. Веднъж срещнах такъв човек. Той каза: „Не разбирам всички тези приказки за смъртта, рая и срещата с Исус и вашите близки, които са умрели преди и са отишли на небето.”

- Какво точно не разбирате от това? - попитах го; — Всичко това е казано в Библията.

„Да”, отговори той, „но Исус каза, че всеки, който вярва в Него, никога няма да загине.”

„Знаеш ли”, казах, „аз също винаги съм искал да знам какво има предвид тук.” (Знаех какво означава това, но просто се опитвах да предам гледната си точка на този човек.)

Аз продължих:

„Господ каза на Марта след смъртта на брат ѝ Лазар: *„...който живее и вярва в Мене, няма да умре вовеки.”* Вярвате ли в това? (**Йоан 11:26**).

Тогава казах:

„Винаги съм се чудил какво означава това.” Нека да погледнем. Това трябва да означава, че ако живея физически тук на земята и вярвам в Исус, никога няма да преживея физическа смърт.

- Да точно! Абсолютно прав! - възкликна мъжът.

„Добре”, продължих аз, „тогава може би ще ми помогнете да разтълкувам този стих” и цитирах Първото послание на Йоан (3:14).

1 Йоан 3:14

¹⁴Знаем, че сме преминали от смърт към живот, защото обичаме братята...

Попитах:

- Този стих означава ли, че ще преминем от физическа смърт към физически живот и че дори няма да умрем физически?

- Точно.

„Добре”, казах аз, „тогава може би ще ми помогнете да разтълкувам следващия стих.” Във **Филипяни 1:21** апостол Павел казва: *„За мен животът е Христос, а смъртта е печалба.”* Той казва, че физическата смърт е печалба! Забележете също какво казва Павел в стих 24, *„... но за вас е по-полезно да останете в плътта.”*

Виждате ли, животът на Павел в плътта беше по-полезен за църквата във **Филипяни**, за да може той да ги учи и да им служи.

Филипяни 1:23-24

²³Привличат ме и двете: имам желание да се отделя и да бъда с Христос, защото това е несравнимо по-добро;²⁴Но оставането в плътта е по-необходимо за вас.

Когато цитирах тези стихове, този човек каза:

О, никога не ми е хрумвало какво точно има предвид Павел с тези думи! „Няма нужда нищо да ти идва наум”, отвърнах аз. „Той имаше предвид това, което каза.”

Тогава човекът ми каза:

- Но вие знаете, че Павел не изпълни това.

“О”, казах аз, “наистина ли?” да Той не го направи, умря.

- Добре; - каза, че ако Павел не е успял, тогава трябва да забравите за това, защото и вие няма да можете да го направите. Но дори Павел да не успее да постигне това и да умре, изглежда, че някои членове на ранната Църква биха могли да го направят. И ако дори един от тях **успее да живее вечно в плътта**, тогава той все още ще бъде тук. Но никой от тези хора не е тук.

Малко след нашия разговор този човек напусна града и ми написа писмо няколко месеца по-късно. Когато отворих плика, в него имаше дарение. Той ми писа: „Брат Хегин, искам да знаеш, че съм роден отново и съм кръстен в Святия Дух. В неделя вечерта отидох в Църквата на пълното евангелие и бях спасен. Може би пасторът е смятал, че неговата проповед ме е подтикнала към спасение. Но не помня нито една дума, която каза. Току-що отидох в тази църква, защото беше подобна на тази, на която сте пастор. Знаех, че вярват в същото като теб. Дадох сърцето си Бог изобщо не заради тази проповед, а заради това, което ми каза.”

Той продължи: „Не можех да се отърва от мисълта, че ако Павел не успее в това, тогава може би и аз трябва да забравя за това. Замислих се над думите ти. Павел беше апостол, Божи човек, който написа половината от Новия завет. Но, както каза веднъж, разбрах, че с нас ще се случи същото, както с него.

Осъзнах абсурдността на моето мислене. Бях научен погрешно. От думите ви разбрах, че тези стихове говорят за духовна смърт, а не за физическа смърт. Но взех стихове, които говорят за духовна смърт, и ги приложих към физическата смърт.

Той добави: „Сега знам, че съм преминал от смъртта към живота и че живея духовно в Бог. Вече очаквам с нетърпение деня, в който ще получа ново, прославлено тяло.”

В края на писмото той каза: „Брат Хегин, искам отново да ти благодаря. Прилагам моето дарение, за да ви помогна. Не се опитвам да ти плащам за нищо, знам, че никога не бих могъл да направя това. Но аз ви изпращам тези пари, за да покажа своята благодарност и да ви помогна да донесете истината на някой друг.

Той също каза: „Спорих с проповедници и други по този въпрос от години. Но ти изобщо не си спорил с мен. Ти току-що ми донесе Писанието. Оценявам факта, че ми отделихте времето си. Много хора дори не искаха да говорят с мен. Те просто се обърнаха и се отдалечиха от мен. Но ти ми показа любов.

Разбира се, не ми хареса грешното му мислене. Бог също не хареса грешката му, но Бог го обичаше. Виждате ли, Бог не обича греха, но обича грешника.

Всъщност Библията казва, че Бог мрази греха. Но Той не мрази грешника. Той обича грешника. Така че аз показах любов към този мъж и той не можа да отмени думите, които му казах. Бях добър с него и показвах плода на Духа през цялото време.

Този човек научи, че Библията означава това, което казва. Външният човек се разлага - така казва Библията. Някои хора остават млади по-дълго от други. Но дори и така, външният човек продължава да търпи поквара. Само вътрешният човек се обновява ден след ден (вижте **2 Коринтяни 4:16**).

Спомням си в моя роден град Маккини, Тексас, имаше един мъж на име Смит. Неговата църква вярваше в спасението чрез благодат и осветение след новородението. Те вярвали, че говоренето на езици не е толкова важно. Но той беше много силен в областта на Божественото изцеление, защото беше добре обучен в тази тема. Той е пример за човек, който успя да запази младостта си дори в напреднала възраст.

Преди много години насрочих няколко срещи в моя роден град Маккини, за да проповядвам две или три вечери в първата ми църква. Това беше църква с пълно евангелие.

Брат Смит дойде на едно от събранията ми, въпреки че не беше член на тази църква.

Когато службата свърши, той ми каза: „Знаете ли, брат Хегин, винаги съм харесвал вашите проповеди, защото са пълни с позитивизъм – вие винаги проповядвате за вяра и изцеление. Харесва ми.

Той продължи: „Брат Хегин, след три седмици ще навърша деветдесет години.” Знаеш ли, аз съм също толкова силен, колкото когато бях млад.

Той наистина изглеждаше добре. Той каза: - Бог ме пази. Знаеш ли, не съм боледувал от четиридесет години. Веднъж прочетох пасаж в Библията, където Исус каза: „*Дори космите на главата ви са всички преброени*” (**Матей 10:30; Лука 12:7**). С други думи, Той знае колко косми има на главата ви. Мислех за това преди много години и казах на Господ: „Господи, Ти знаеш колко коса имам. Просто ще вярвам, че ще запазиш косата ми. Следователно на деветдесет години този човек не беше плешив.

И не само това. Брат Смит, на деветдесет години, имаше само няколко бели косъма. Довери се на Бог, че косата му няма да побелее.

Жена ми не познаваше брат Смит до онази вечер. По-късно я попитах: „Ако брат Смит не ни беше казал възрастта му, на колко години бихте му дали?“

- Нито ден повече от петдесет и пет - отговори тя.

Брат Смит също беше богат човек, но въпреки това ходеше на работа всеки ден и работеше по цял ден. Всъщност той работеше повече от много млади хора.

След като се сбогува и се ръкува, брат Смит се подготви да си тръгне. Но след това той се върна и каза: „Брат Кенет, ще ти кажа нещо друго. Освен това се доверих на Бог, че Той ще спаси зъбите ми. Отвори уста и ми показа всеки зъб на мястото му и нито един нямаше пломба. На деветдесет години той имаше всичките си зъби!“

Никога не съм мислил за това! Имах една-две пломби, но след тази комуникация не получих нови!

Сега разбирате, че това надминава дори Божественото изцеление. Но от друга страна, Библията казва: „*Нека ти бъде според вярата ти*“ (**Матей 9:29**). Брат Смит вярваше, че Бог ще го направи според Словото Си и Бог го направи.

Брат Смит се подготви да тръгне за трети път и след това се върна отново. Той каза: „Брат Кенет, ще ти кажа каква е тайната. Вече знаеш, но все пак ще го кажа. Той каза: „Първо, помолих Бог да ми помогне да запазя това“ и изплези езика си, помогни ми да задържа езика си.

Искам да разберете това, защото това е тайната на човек, който живее дълго и здраво. Библията казва: „... ако някой обича живота и иска да види добри дни, *въздържа езика си от зло и устните си от злословие*“ (**1 Петрово 3:10**). Когато той разказа това, си спомних една случка, която се случи преди много време – тогава все още работех за брат Смит.

В нашия град живееше човек, който беше ветеран от Първата световна война. Той беше ударен с отровни вещества и ако знаете нещо за случилото се тогава, вероятно знаете и че последствията, които се появиха по-късно, бяха пагубни. От време на време жертвите получавали гърчове, тези вещества увреждали и човешката психика.

След войната този човек прекарва много време в болницата. След като напуска там, той се пристрастява към пиенето.

Разбира се, той не беше християнин. Ако беше християнин, нямаше да направи много от нещата, които направи. Но той започва да пие в опит да обезболи физическото си заболяване, което е следствие от обгазяването му по време на войната. След като се напил, той вилнял. Преследваше хората по тротоара и просто ги нарязваше с нож. Той рани двама или трима души толкова сериозно, че се наложи хоспитализация след инцидента.

Маккини беше град с осем до девет хиляди жители. В Маккини нямаше никой, който да може да овладее пияния воин, освен Ед Блейкман, началникът на полицията. Останалите полицаи просто избягаха от този нещастник, защото иначе или трябваше да стрелят, или той щеше да ги рани с нож.

Но Ед Блейкман винаги се приближаваше до ветерана, разговаряше с него и го водеше в затвора, докато изтрезнее. След което шефът го пуснал. Целият град съчувстваше на човека, защото беше ветеран от войната, и то в такова състояние. Разбраха, че няма за какво да го обвиняват. Всъщност той беше великолепен и добродушен джентълмен, докато не започна да изпитва физическа болка и атаки, които бяха следствие от преживяванията му във войната. В такива моменти той се напиваше и просто побесняваше.

Една съботна вечер той седнал в кафене в източната част на градския площад и пил. След това насочил нож към някого. Един полицаи беше наблизил и изтича да се обади на Блейкман. Полицаят каза: „Този и този пак вилнее. По-добре елате тук бързо.

Блейкман стигна възможно най-бързо. Междувременно собственикът на кафенето съборил ветерана със стол и го избутал от кафенето на гъмжащия от хора тротоар.

Беше събота вечер по време на Голямата депресия и тротоарът беше пълен с хора. Но в този момент тротоарът моментално се изпразни, защото всички познаваха добре този човек. Те знаеха, че може да разпори с нож всеки, който му се докосне.

Най-накрая Блейкман пристигна и срещна войника на ъгъла на площада пред много магазини. Той му каза:

- Стига, приятелю, отиваш в затвора. Там ще го преспиш.

„Не”, отговори ветеранът. - Този път това няма да се случи, Ед.

- Ще стане - каза Блейкман.

Този човек отговори: Не, ще ти прережа гърлото или ще трябва да ме застреляш - едно от двете неща. „Този ветеран от Първата световна война просто е уморен от страданието си. Мисля, че вече е стигнал до мисълта: „Това е, стига ми”.

Мъжът се втурна към г-н Блейкман и той нямаше друг избор, освен да извади пистолета си. Шефът на полицията го простреля и мъжът почина. Всички се чувстваха много зле от това. Но в същото време целият град почти въздъхна с облекчение. В крайна сметка няколко души почти бяха умрели от порязванията на този човек.

Никой никога не съди ветерана, защото всички разбраха, че той не е на себе си. След като прекара известно време в болницата, лекарите смятаха, че е достатъчно добре, за да напусне, така че го изписаха.

Когато го убиха, всички говореха само за това. Някои ХОРА казаха: „Това е освобождение. Съжаляваме, че се случи така, както се случи, но това е освобождаване.”

Спомням си, че отидохме на работа онзи ден и ние също говорихме за това. Всеки изрази мнение за тази ситуация. Но брат Смит не каза нито една лоша дума за този човек. Спомням си как каза: „Едно нещо мога да кажа за него: имаше красиви очи.”

Когато брат Смит каза това, си помислих: „Да, този човек наистина имаше хубави очи.” Брат Смит каза нещо добро за този човек. Не искаше да говори лоши неща. И сега, на деветдесет години, брат Смит беше силен като млад мъж във всяко отношение, защото помоли Бог да му помогне да запази езика си.

Мисля, че някои от нас трябва да се вслушат в това учение: *„Защото, ако някой обича живота и иска да види добри дни, въздържа езика си от зло и устните си от злословие” (1 Петрово 3:10).*

Сега можем да видим, че изразите „вътрешен човек” и „скрит човек” ни дават Божието определение за човешкия дух. Човек вярва именно с човешкия дух, или със сърцето. Истинската вяра идва от сърцето.

Два вида вяра

Библията говори за два вида вяра: вярата на Тома, или вярата от главата, и вярата на Авраам, или вярата на сърцето.

Йоан 20:25-29

²⁵Другите ученици му казаха: Видяхме Господа. Но той им каза: „Ако не видя на ръцете Му белезите от гвоздеите и не туря пръста си в белезите от гвоздеите и не туря ръката си в ребрата Му, няма да повярвам.”²⁶ След осем дни учениците Му отново бяха в къщата и Тома беше с тях. Исус дойде, когато вратите бяха заключени, застана сред тях и каза: Мир на вас!²⁷ Тогава той казва на Тома: сложи пръста си тук и виж ръцете ми; дай ми **ръката си и я постави в моята страна**; и не бъди невярващ, а вярващ.²⁸ Тома Му отговори: Господ мой и Бог мой!²⁹ Исус му казва: Ти повярва, защото Ме видя; Блажени тези, които не са видели и са повярвали.

Римляни 4:17-21

¹⁷Както е писано: „Направих те баща на много народи” пред Бога, в когото той повярва, Който съживява мъртвите и призовава нещата, които не съществуват, като че ли са.¹⁸ Той, отвъд надеждата, повярва с надежда, чрез която стана баща на много народи, според казаното: „Толкова много ще бъде твоето потомство”.¹⁹ И без да припада във вярата си, той не мислеше, че тялото му, **почти на сто години**, вече е мъртво и утробата на Сара е мъртва;²⁰ Той не се поколеба пред Божието обещание чрез неверие, но остана непоколебим във вярата, като отдаде слава на Бога ²¹и беше напълно уверен, че Той може да изпълни това, което беше обещал.

Вярата на Авраам е вярата, която вярва въпреки това, което вижда – въпреки обстоятелствата. Вярата на Авраам идва от сърцето. Вярата на Томас вярва само в това, което може да види, чуе, почувства, помирише или докосне. Вярата на Тома е вяра, която идва от главата. С други думи, основава се на умствени аргументи и чувства.

Виждате ли, човекът е духовно същество. Той също има душа и живее в тяло. Ние контактуваме с материалния свят с помощта на физическото тяло. Ние комуникираме с духовния свят чрез духа. И ние взаимодействаме с интелектуалния свят с помощта на душата.

Има само три свята или три сфери, в които живеем. Човек не е в контакт с никоя друга сфера освен духовната, физическата и умствената, защото той не е в състояние да контактува с друга сфера.

Но човекът е духовно същество. Разбирането на това помогна на вярата ми, разбрах, че вярата идва от сърцето, тоест от духа, от вътрешния човек. Вярата не идва от ума или тялото, тя идва от сърцето!

Марк 11:23

²³Имайте вярата в Бога. Защото истина ви казвам, ако някой каже на тази планина: „Вдигни се и се хвърли в морето” и не се усъмни в сърцето си, а повярва, че това, което каже, ще стане, каквото и да каже, ще бъде за него.

Запишете това и не забравяйте: вярата ще работи в сърцето ви, въпреки съмненията в главата ви!

Това е причината много християни да се провалят. Поради съмнението в главата си те казват: „Съмнявам се, знам, че е в мен.” И всъщност, искат или не, постоянно лъжат. Те просто не знаят, че вярата ще работи в сърцето ви заедно със съмнението в главата ви.

Исус не каза нито дума за това, че не можеш да се съмняваш в ума си. Той каза: „...и няма да се усъмни в сърцето си” (**Марк 11:23**). Сърдечната вяра, а не вярата от главата, генерира резултати! **Притчи 3:5** казва същото.

Притчи 3:5

⁵Уповавай на Господа с цялото си сърце и не се облягай на собствения си разум.

Вашата интелигентност или разбиране е вашето състояние на ума, вашето човешко мислене. С други думи, този стих може да се прочете по следния начин: „Уповавай на Господа с цялото си сърце и не разчитай на собственото си разбиране или на човешко разсъждение.”

Но това е мястото, където повечето християни грешат. Можете да им дадете стихове от Писанията и те казват: „Да, но...” Много пъти хора са идвали при мен за помощ и аз съм открил, че най-добрият начин да им помогна е чрез Словото на Бог.

Вярвайте на Словото, не на чувствата си

Целият въпрос не е какво чувстваме, нито какво мислим. Има значение само това, което Божието Слово казва. Трябва да вярваме в казаното от Бог. Не бива да разчитаме на чувствата си. Ако вярваме на чувствата си, със сигурност ще се провалим.

Спомням си, че преди няколко години проведох среща във Форт Уърт, Тексас. В края на една от сутрешните срещи една жена ме срещна на пътеката и каза:

„Брат Хегин, искам да се молите за мен.”

- За какво точно? - Попитах.

Тя каза: Наистина ли трябва да ти казвам?

Отговорих: Да, няма да се моля, **докато не ми кажеш** защо.

Добре - каза тя. - Аз ще ти кажа. Бях спасен някъде, преди седем години, и изпълнен със Святия Дух преди пет години. Преподавам в неделно училище тук през последните пет години.

Съпругът ми и аз сме женени повече от двадесет години. Не бяхме християни, когато се оженихме. Все още не е избягал. Съпругът ми винаги пие малко: чаша-две с приятели, но никога не се прибира пиян. Той е добър човек и добър съпруг, обичам го. Той винаги се грижи за мен и много често идва на църква с мен в неделя вечер. Но той никога не прави крачка към Бога.

Тя продължи: „Преди да бъда спасен, бях ужасно избухлив. Но сега, седем години по-късно, никога не съм изпуснал нервите си доскоро. Доближавах се няколко пъти, но никога не губех търпение.

Но преди време, след поредната среща с приятели, съпругът ми се прибра у дома, правейки се на пиян. Ще бъда честен с вас - просто бях ядосан. Изпуснах нервите си и изпуснах парата. Накрая той извика: „Добре съм!

Просто се преструвам, че не съм пиян!”

Тя продължи: „Тъй като той реши да се пошегува с мен, се ядосах още повече.” Затова, след като му казах всичко, което мисля по този въпрос, отидох в спалнята, затръшнах силно вратата и я затворих. Тогава, след два-три часа, се охладих и се засрамах от себе си. Думите, които казах, се въртяха в главата ми.

Казах нещо, което не трябваше да казвам. Сгреших.

Паднах на колене в спалнята и се молих до края на вечерта Бог да ми прости. Не отворих вратата и не позволих на мъжа ми да влезе. Той спеше в другата спалня.

На следващата сутрин, преди закуска, той не ми каза нито дума и аз не започнах разговор, докато не седнахме да ядем. Винаги се молах за храна и той винаги беше

много спокоен за това. Той винаги ме чакаше да се моля. Накрая той каза: „Няма ли да се молиш?“ Отговорих: „Преди да се помоля и да поискам благословия, трябва да ти се извиня. Помолих се и помолих Бог да ми прости и искам и ти да ми простиш.“

На което съпругът отговорил: „Е, няма за какво да ти прощavam. Всъщност трябва да ви помоля за прошка. В края на краищата аз започнах цялата бъркотия. Аз бях подбудителят. Всичко стана заради мен. Ще ми простиш ли?“

Казах: „Прощavam ти. В крайна сметка, в края на краищата, аз съм изпълнен с Духа християнин и не съм изгубил нервите си през всичките тези седем години. Но загубих търпение и казах много неща, които не трябваше да казвам. Греша и искам да ми простиш.“

Съпругът ми каза: „Добре. Прощavam ти, но всичко е по моя вина. Простете и на мен и нека да благословим храната.“

Докато се молах и благославях храната, заекнах малко и накрая започнахме да закусваме.

Казах ѝ: Сестро, все още не си ми казала за какво да се моля. Ти ми каза нещо...

Добре - каза тя. - Това е, което искам. Молете се Бог да ми даде някакво чувство, за да покажа, че ми е простил. Не усетих в себе си, че Господ ми е простил.

- За какво? - Попитах. „Няма да направя нищо подобно.“ Няма да кажа нито дума за това. Вече сте получили отговора на вашия проблем. Библията казва: „Ако изповядаме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда“ (1 Йоан 1:9).

„О, знам това, брат Хегин, но...“

Казах: Сестро, знаеш ли какво ти става?

Тя каза: Не. А ти?

Разбира се, че знам - отвърнах.

Тя каза: Бих искал да знам.

Казах: „Не искате да си простите – точно това е ваш проблем.“ Господ ти е простил - иначе щеше да излъже за това. Не вярвам, че е излъгал. Мислите ли, че съпругът ви е излъгал, когато сте го помолили да ви прости и той е отговорил, че прощава?

“Не”, каза тя.

- Не мисля, че е излъгал.

„Значи вярвате повече на неспасения си съпруг, отколкото на Бог.“ Бог каза: „Ако изповядаме греховете си, Той, бидейки верен и праведен, ще ни прости греховете и ще ни очисти от всяка неправда.“

Тогава казах: - Знаеш ли какво още ми казваш? Казвате ми, че Бог може да ви е излъгал за това, но вашите чувства не лъжат. Вашите чувства казват, че Бог не ви е простил, въпреки че Бог е казал, че е простил. Можете да се доверите на чувствата, но не можете да се доверите на Бог.

Молитвата от Писанието носи резултати

Приятели, не можете да помогнете на хората, ако заемат отношение на отхвърляне на Божието Слово. Ако искате Божието Слово да работи за вас, трябва да се съгласите с него.

Много хора не разбират това, но тази жена беше достатъчно умна, за да разбере. Тя осъзна колко ужасно беше, че вярваше на чувствата си повече, отколкото на Словото Божие.

Не трябва да се доверяваме на чувствата си. Трябва да вярваме в това, което Бог казва.

Понякога молитвите на хората не са нищо повече от пропилиени усилия, защото те не се молят според Писанията. Ако се молеха и вярваха [на Бог според Библията](#), можеха да очакват отговор всеки път.

Проучвал съм тази тема няколко пъти през годините. В продължение на няколко години питах всеки, който дойде при мен с молба за молитва: „Каква е вашата молба за молитва?“ В повечето случаи те отговаряха: „Наистина ли трябва да ви казвам?“ И винаги казвах: „Да. Няма да се моля, докато не ми кажеш защо точно.“

Разбирате ли, няма смисъл да се моля, ако не знам за какво точно се моля. Ако искате да се моля за нещо за вас, тогава трябва да очаквате, че трябва да имам вяра в това или да се съглася с вас, че ще се случи.

Но как да вярвам в нещо, ако дори не знам в какво вярвам? Аз не мога да го направя. И не можете да вярвате в нещо, ако не знаете в какво вярвате. Не можеш да се съгласиш с нещо, освен ако не знаеш с какво се съгласяваш. Освен това доста често хората просто свикват да казват: „Молете се за мен. Молете се за мен“ и те изобщо не означават нищо с това - те са просто думи. Тези хора просто общуват, водят разговор.

Спомням си, че веднъж проведох среща в Източен Тексас. Няколко пастори дойдоха на едно следобедно учение, след което стояхме и разговаряхме с много от тях. След това един по един започнаха да си тръгват и накрая остана само един пастор. Той също се готвеше да си тръгва, затова се ръкува с мен и преди да излезе от вратата, каза: „Молете се за мен“.

Когато каза това, аз го хванах за ръката и попитах: “За какво?” Когато го попитах за това, той ме погледна учудено и ококори очи като жаба по време на буря! Тогава той отговори: “Ами, не знам.”

Но ако не знаеш за какво се молиш, няма да знаеш дали си получил Отговора или не!

Ако се молите според Писанията – според Словото – ще получите резултати. И както казах, вярата ще работи в сърцето ви въпреки съмненията в главата ви.

Една от най-удивителните случки, които ми се случиха, се случи точно когато в главата и съзнанието ми се рояха съмнения. Дори когато получавах изцеление за тялото си – тяло, почти напълно парализирано от тежки сърдечни проблеми и неизлечима болест на кръвта – в главата ми се водеше постоянна битка. Започнах да казвам: „Вярвам, че получавам изцеление за сърцето.” И главата ми каза: „Това не е така. Това е грешно. Това е грешно. Това е грешно...”

О, много ми беше трудно! Но знайте, че вярата ще работи в сърцето ви заедно със съмнението в главата ви. Истинската библейска вяра идва от сърцето!

Четем в Йоан 20 глава и Римляни 4 глава за разликата между вярата на Тома и Авраам. В тези два пасажа от Писанието виждаме контраст между два вида вяра – между вяра от главата и вяра от сърцето.

Вярата на Томас идва от главата му, а не от сърцето му.

След възкресението Исус се явил на учениците, но Тома не бил с тях. Учениците казаха на Тома: *„Видяхме Господа”* (**Йоан 20:25**).

Тома каза: *„Няма да повярвам, докато не видя отпечатъка или раната от пирон върху ръцете Ми и не пъхна пръста си в дупките на тези рани, и не видя раната в хълбока Ми, където войникът заби копие си, пронизвайки ребрата Ми лявата страна.”* Римското копие беше около 13 см широко в основата, така че раната беше достатъчно широка, за да може Томас да пъхне ръката си в нея.

Когато Тома каза това, всички ученици вече бяха в стаята. Вратата беше затворена, но внезапно Исус се появи пред тях и каза: *„Мир на вас!”* И тогава каза на Тома: *“...постави пръста си тук и виж ръцете Ми; дай ми ръката си и я постави в моята страна; и не бъди невярващ, а вярващ”* (**Йоан 20:27**).

Виждате ли, Исус знаеше какво каза Тома, въпреки че не присъстваше физически, когато Тома го каза.

И тогава Тома каза: *„Господ мой и Бог мой!”* (**Йоан 20:28**). Вижте, когато Исус се появи, Тома повярва.

И Исус каза: *„...Понеже Ме видя, ти повярва”* (**Йоан 20:29**).

Исус не похвали вярата на Тома. Той не препоръчваше вярата на Тома на всички. Напротив, Исус каза: *„Понеже видя, повярва”*.

Всеки може да има такава вяра – грешник или светец! Това е вяра от главата. Вярваш в това, което физическите ти сетива казват на главата ти. Но Исус каза: *„... „Блажени тези, които не са видели и са повярвали”* (**Йоан 20:29**).

Наричане на несъществуващото сякаш съществува

Нека погледнем отново книгата Римляни, където самият Бог говори за Авраам и неговата вяра.

Римляни 4:18-21

¹⁸Той повярва с надежда отвъд надеждата, така че стана баща на много народи, според казаното: „Толкова велико ще бъде твоето потомство.“¹⁹И без да припада във вярата си, той не мислеше, че тялото му, почти стогодишно, вече е мъртво и утробата на Сара е мъртва;²⁰Той не се поколеба пред Божието обещание чрез неверие, но остана непоколебим във вярата, като отдаде слава на Бога ²¹и беше напълно уверен, че Той може да изпълни това, което беше обещал.

Павел, вдъхновен от Божия Дух, написа тези думи. Можете да прочетете този разказ в Битие (глава 17). Когато Аврам беше на деветдесет и девет години, Господ Бог му се яви и каза: *„И няма вече да се наричаш Аврам, но името ти ще бъде Авраам; защото ще те направя (направен - английски преводна баща на много народи)“ (Битие 17:5).*

Забележете, че Бог каза: *„Ще те направя баща на много народи.“*

Помислете за това за момент. Знаем, че това е различно от човешките разсъждения и мислене. Ще трябва да помислите за това, за да се утвърди тази мисъл във вас.

Нека погледнем отново към **Римляни 4:17**, където се казва: *„... в присъствието на Бог, в когото той повярва, Който дава живот на мъртвите и призовава нещата, които не са, като че ли са.“* - Забележете, че Бог не е казал: *„Ще те направя баща на много народи“*. Той каза: *„Направих те баща на много народи.“*

Вярата работи винаги и сега

Вярата винаги съществува в сегашно време. Хората, които просто ще получат нещо, никога няма да получат нищо. Те казват: *„Някой ден ще получа кръщението със Святия Дух“*.

Познавам хора, които *„ще получат“* нещо от Бог години наред и никога не са получили нищо. Те казаха: *„Вярвам, че някой ден ще бъда излекуван.“* Познавам такива хора, но все още са болни, а някои вече починаха.

Веднъж един човек ми каза: *„Вярвам, че някой ден ще бъда спасен.“* Бог да благослови скъпоценното му сърце, но сега се опитам да го доведа до спасение. Библията казва: *„...сега е благоприятното време; ето, сега е денят на спасението“ (2 Коринтяни 6:2).* Но този човек най-накрая умря и отиде в ада. И точно сега, докато четете тази книга, той е в ада, *„в мъки издига очи“ (Лука 16:23).*

Този човек обаче ми каза: *„Не планирам да отида в ада. Някой ден ще бъда спасен.“* Но това не се случи и днес той е в ада. Това не е вяра. Може да го наричат *„вяра“*, но това изобщо не е вяра. Наистина е само надежда.

Евреи 11:1

¹А вярата е основата на нещата, за които се надяваме, доказателство за неща, които не се виждат.

Този стих казва: „Сега вярата е...” Ако не е сегашно време, тогава не е вяра.

Вярата е сега, в настоящето време.

Забележете също в **Римляни 4:17**, че Авраам повярва на Бог. Там се казва: пред Бога, в когото той повярва, който съживява мъртвите и нарича нещата, които не съществуват, сякаш съществуват. В какво вярваше Авраам?

Римляни 4:18

¹⁸Той повярва с надежда отвъд надеждата, така че стана баща на много народи, според казаното: „Толкова велико ще бъде твоето потомство.”

Авраам повярва според казаното. Той не повярва на това, което видя. Не вярваше на това, което чувстваше. Не вярваше на това, което физическите му сетива казваха. Не вярваше на това, което умът му казваше. Авраам повярва според това, което Бог му каза.

Ако Авраам повярва на казаното, тогава в какво точно повярва? Той не вярваше, че очаква да стане баща, защото Бог не каза, че тепърва ще прави Авраам баща на много народи.

Не, Авраам вярваше, че Бог вече е направил това, че Бог вече го е направил баща на много народи, защото това е, което Бог каза. Ако Авраам вярваше според казаното, тогава той вярваше, че вече е станал баща на много народи.

Виждате ли, вярата нарича нещата, които не съществуват, сякаш съществуват. Егото е това, което превръща несъществуващото в реалност! Хората ми казаха: „Да, брат Хегин, но здравият разум казва така и така”. Отговорих: „Знам , но къде прочете в Библията, че се казва, че ходим със здравия си разум? Това никъде не го пише. Библията казва: „*Ние ходим с вяра, а не с виждане*” (**2 Коринтяни 5:7**).

Виждате ли, за разлика от вярата, здравият разум се основава на външния вид - това, което физическите ви сетива ви казват.

Например, здравият разум ще ви каже, че стогодишен мъж и деветдесетгодишна жена не могат да станат баща и майка. Но Авраам не се ръководеше от здравия разум. Той се довери на Господ с цялото си сърце и не разчиташе на собствения си разум (**Притчи 3:5**).

Вярваше според казаното, според казаното. Не знам за вас, но на мен ми помогна да преодолеем много трудности. Просто стоях на позицията си и не гледах опозицията – всички обстоятелства, които се противопоставиха на това, в което вярвах и които ми казваха, че няма да получа отговор. Повтарях в сърцето си: „Вярвам на казаното.”

Чувствата ми продължаваха да казват: „Няма да получиш отговор.” Очите ми казваха: „Не, няма да го имаш”. Но аз казах в сърцето си: „Вярвам в казаното в Божието Слово. Написано е и аз го вярвам.”

Не се притеснявам от това, което **виждам**, не се контролирам от това, което чувствам. Воден съм само от това, в което вярвам. И това прави цялата разлика.

Когато мога да накарам хората да действат според Божието Слово, тогава е най-лесно да накарам хората да приемат изцеление.

Да, вярвам в даровете на Духа. Вярвам в молитвата с помазанието на Духа. Има много начини за изцеление чрез Духа и тези начини ще работят за някои хора за известно време, защото дарбите на Духа се проявяват според волята на Святия Дух (**1 Коринтяни 12:11**). Но Божието Слово винаги работи за всеки човек, който се осмели да повярва в него и да го изпълни.

Спомням си провеждането на срещи в Оклахома преди няколко години (по това време живеехме в Тексас). Там срещнах проповедници, които познавах от Тексас, но след това се бяха преместили в Оклахома. Сега те бяха пастори.

Един от тези пастори ми каза: „Брат Хегин, ще доведем на събранието една куца жена от върха на църквата, която не може да направи крачка. Тя е на седемдесет и две години и не е ходила от четири години. Лекарят каза, че никога повече няма да ходи.”

Доведоха я на събрание, където служех всяка вечер с помазанието с изцелителна сила. Трябваше да се молим за много хора и когато се молиш за много хора, след известно време имаш чувството, че помазанието бавно те напуска.

Така че, когато стигнах до тази жена, усетих, че помазанието изчезва. Тогава вярвах, че не мога да ѝ служа без помазанието за изцеление. В същото време хората, които я доведоха на срещата, дойдоха отдалеч и не можах да я доведат отново, така че това беше единственият път, когато можах да ѝ служа.

Затова казах: „Просто я оставете тук и аз ще ѝ служа”. Когато започнах да ѝ служа, между другото ѝ казах: „Сестро, знаеш ли, че вече си излекувана?” Спомням си как ме погледна и очите ѝ се разшириха, защото седеше там осакатена, неспособна да направи нито една крачка от четири години. Нейният лекар беше добър специалист и той каза: “Тя няма да може да ходи до края на живота си.”

Когато попитах: „Сестро, знаеш ли, че вече си излекувана?”, тя отговори: „О, наистина?” Казах:

- Без съмнение. Вие сте излекувани. Няма да се излекуваш - вече си излекуван!
Ще ви го докажа от Библията.

Отворих Библията на **1 Петрово 2:24** и я сложих в скута ѝ. Казах ѝ: - Можете ли да прочетете стих 24 на глас?

Тя прочете на глас: „Той сам понесе нашите грехове в тялото Си на дървото, така че ние, избавени от греховете, да живеем за правдата; с Неговите рани вие се изцелихте” (1 Петър 2:24).

Тогава попитах: Може ли да ти задам въпрос?

Разбира се - отвърна тя.

Казах: Забележете, че последната фраза гласи: „...с Неговите рани вие бяхте изцелени.” Минало, бъдеще или сегашно време е „излекувано”?

Разбира се, каза тя, това е минало време. След това тя добави: „Ако сме излекувани, значи и аз съм излекувана!”

Виждате ли, ако искате да повярвате в казаното от Бог за изцелението, тогава ще трябва да повярвате в това: ще трябва да повярвате, че ние сме изцелени и че вие вече сте били изцелени.

Да, ще каже някой, но пак съм болен.

Е, тогава не вярваш. Започна да вярваш в това, което главата ти казва. Само преди малко вие казахте от сърцето си: „Аз вярвам в Божието Слово”. Но след това се върнахте към това, което главата ви диктува, и започнахте да казвате: „Не, нямам това.” Обърнахте се на 180 градуса и започнахте да ходите на вид, вместо на вяра!

Когато тази възрастна жена каза: „Ако сме излекувани, значи и аз съм изцелена”, аз потвърдих: „Точно така! Точно!”

Тогава, преди умът ѝ да се съвземе, ѝ казах много бързо: Ще направиш ли това, което те моля? „Знаех, че Сатана ще се опита да посее съмнение в ума ѝ и ще се опита да вземе нещата в свои ръце, като контролира ума ѝ.” И тогава тя казваше: „Ако съм излекувана, тогава защо не мога да ходя? Защо все още съм инвалид? Защо изцелението все още не се е проявило?”

Така че казах: Ще направиш ли това, което те моля?

„Ще го направя, ако е лесно”, отговори тя.

(Всеки винаги търси нещо просто и лесно!) Казах ѝ: “Това е най-простото нещо, което някога сте правили в живота си.”

Казах: „Просто вдигнете двете си ръце и започнете да хвалите Бог за вашето изцеление.” Няма да бъдете излекувани в бъдеще - вие вече сте излекувани! Искате ми се да можеш да видиш тази скъпа жена. Като обикновено малко дете тя вдигна ръце и лицето ѝ светна като от неонова светлина в тъмното. Тя затвори очи и вдигна глава към Небето, казвайки: „О, скъпи Господи, о-о-о! Толкова се радвам, че се излекувах! ОТНОСНО! Толкова се радвам, че мога да ходя отново!”

Още не е направила крачка. Но тя говореше от сърце. Тя повярва на казаното от Словото. Тя повярва на написаното, на казаното, че чрез раните на Исус е изцелена!

Тази скъпа жена продължи: „Господи, Ти знаеш колко съм уморена да седя безпомощна през тези четири години. Толкова се радвам, че съм излекуван и мога отново да ходя.” Тя разбра по кое време се случи всичко. Божието Слово работи за вас, когато разбирате времето на нещата.

Обърнах се към събранието и казах: „Нека всички вдигнем ръце и да прославим Бог за нея, защото тя е изцелена.” И всички вдигнахме ръце.

Жената продължи да казва: *„Благодаря Ти, Господи. Толкова се радвам, че вече не съм безпомощен. Толкова се радвам, че вече не трябва да се грижа за мен. Толкова се радвам, че мога да се грижа за себе си. Толкова се радвам, че коленете ми са здрави. Толкова се радвам, че крайниците ми са здрави. Толкова се радвам, че вече не съм инвалид.”*

Тя и аз хвалихме Бог за няколко минути, след което се обърнах към нея и казах: „Сега, сестро моя, стани и върви!” - и просто ѝ протегна ръка. Мигновено - Бог и още петстотин души са ми свидетели - тя скочи на крака! Тя скочи на крака, после много бързо седна обратно и след това отново скочи. Тя седна и отново скочи. Тя беше напълно излекувана!

Ще ви кажа, че повечето седемдесет и две годишни не биха могли да направят това, дори и да не са осакатени. Но тази жена подскачаше нагоре-надолу.

После изтича няколко крачки, спря и затанцува джиг от радост. Тя тичаше около десет минути, танцуваше от радост, върна се и седна. След това тя скочи отново. Всички просто крещяхме, смеехме се и плакахме с нея.

Тази скъпоценна жена седеше в инвалидна количка четири години, без да може да направи нито една крачка. Беше безпомощна и лекарят каза, че никога повече няма да ходи. Но тук тази жена ходеше, скачаше и подскачаше, като излекувания мъж, който отиде в храма, скачаше, скачаше и хвалеше Бога (виж **Деяния 3:8**).

И тогава някой отиде и ме излъга, казвайки: „Знаеш ли, този Хегин изцели една осакатена жена на църковното събрание снощи.”

Нямах нищо общо с изцелението на тази жена! Бях също толкова част от нейното изцеление, колкото всеки от вас. Просто ѝ донесох Божието Слово и Словото свърши своята работа!

Тази възрастна жена просто разпозна това, което беше нейно - това, което вече беше нейно през цялото време. Всъщност, в очите на Бог, тя беше изцелена през тези четири години, в които седеше в инвалидна количка. Но тя не го вярваше преди. Тя не е използвала вярванията си в подходящия момент. През целия този период тя търсеше изцеление.

След това друга скъпа сестра от тази църква дойде при мен и каза: „Брат Хагин, тази осакатена жена е изцелена. Защо Бог не ме изцелява?”

Благослови сърцето й, Господи. Жал ми е за хора като нея, защото все още не разбират за какво става дума. Съжалявам ги до сълзи. Доста често се качвам в колата си и си тръгвам от среща разплакана, защото хората не разбират за какво говорим.

Толкова много от тях затварят умовете си и не продължават да размишляват върху Божието Слово, а Божието Слово не може да пусне корени в тях, защото те не го позволяват.

Те се молеха за тази жена няколко пъти. Молах се за нея и лично я полагах ръце няколко пъти. И тя пита: „Защо Бог не ме изцелява?”

Казах: „Сестро, Бог вече е направил всичко възможно за твоето изцеление.”

- О, Господ няма ли да ме излекува?

Отговорих: Не казах това. Бог вече е направил всичко необходимо за вашето изцеление.

- Искаш да кажеш, че Той няма да ме излекува? повторих: Не казах това. Той вече е направил всичко за вашето изцеление. Той вече е купил изцеление за вас лично. Този стих от писанието е същият, който дадох на онази осакатена жена и казва: „...с Неговите рани вие бяхте изцелени” (1 Петър 2:24).

„Ще ви кажа какво мисля за това”, каза тя.

Казах: - Знам, че се надяваш само да бъдеш излекуван. И това е причината да сте в това състояние. Вие се ръководите от това, което мислите за изцелението, вместо да приемете това, което Бог е казал за него. „Е – каза жената, – аз все пак ще продължа да се моля.” Вярвам, че някой ден, някъде, по някакъв начин Бог ще ме излекува.

Казах: Не, няма да се излекува! Знам, че Той няма да излекува, защото Той вече е излекувал! Разбира се, знам, че проявлението ще дойде, ако вярвате в него. Но трябва да повярвате в точното време, защото Бог вече ви е излекувал! Божието Слово работи сега! Вече има вяра! Вярата е в сегашно време: вярата е сега (вижте **Евреи 11:1**)!

Вярата идва от сърцето, а не от главата. Спомнете си, Исус каза: „...и той няма да се усъмни в сърцето си, но ще повярва, че това, което казва, ще се сбъдне, каквото и да каже, ще бъде за него” (Марк 11:23).

Ще го кажа отново, защото думите просто изникват в духа ми: вярата ще работи в сърцето ви заедно със съмнението в главата ви. Искам отново да подчертая, че точно това измъчва толкова много християни от липсата на разбиране. С други думи, поради съмнението в главата си те казват: „Съмнявам се, знам, че се съмнявам. Ако кажа, че нямам съмнения, ще излъжа. И аз не съм лъжец.” Но през

цялото това време те лъжат и дори не го знаят, защото вярата ще работи в сърцето ви, въпреки съмненията в главата ви!

Следвайте примера на вяра на Авраам

Един проповедник ми каза: „Да, брат Хегин, но няма да повярвам, че имам нещо, което физическите ми сетива не потвърждават.” Няма да вярвам в това, което не мога да видя.

Казах: Вярваш ли, че имаш мозък?

- Разбира се! той каза.

-Виждали ли сте го някога? - Попитах. „О”, каза проповедникът. - Това е съвсем различно.

- Защо е различно? Мислех, че не можеш да повярваш на нещо, което не виждаш?

Авраам вярваше , **че има нещо** , което не можеше да види. Томас не вярваше в това. Авраам повярва „според казаното” (**Римляни 4:18**). Той не повярва от това, което можеше да види, като Тома (Йоан 20:25). Вярата на Авраам идва от сърцето, а не от главата.

Римляни 4:17

17 *Както е писано: „Направих те баща на много народи” пред Бога, в Когото той повярва, Който съживява мъртвите и призовава несъществуващото като че ли е.*

Бог е Бог на вярата, а ние сме деца на вярата на Бога на вярата!

Един човек ми каза: „Напълно естествено е Бог да нарича неща, които не съществуват, като че ли съществуват, защото Той е Бог. Но е погрешно да правя това.

Казах: „Ако е грешно за теб да го направиш, значи е грешно и за Бог. Имам предвид, че децата на дявола действат като дявола. Не трябва ли Божиите деца да постъпват като Бог?”

Разбира се, че трябва! Бог е Бог на вярата. И ние сме деца на вярата на Бога на вярата. И поради тази причина ние трябва да ходим с вяра. А вярата нарича несъществуващото за съществуващо!

Една жена каза: Да, брат Хегин. Знам, че е истина. Но нека ви кажа какъв ми е проблемът...

(Знаете ли, проблемът с някои хора е, че се опитват да проучат и разберат собствения си въпрос, вместо да оставят Библията да го направи. Те си мислят, че знаят точно какъв е проблемът им.)

- Какъв ти е проблемът? – попитах жената. Тя отговори: -Нямам вяра.

- Тогава защо не се спасиш? - Попитах я. О, аз съм спасен! „Тогава, ако си спасен”, казах аз, „тогава имаш вяра.”

“Но знам, че го нямам.” Казах: „Тогава или вие, или Бог лъжете, защото Бог ясно каза в **Ефесяни 2:8**: *„Защото по благодат сте спасени чрез вяра и това не е от вас, това е дар от Бога.”* Следователно, ако сте спасени и нямате вяра, тогава Бог ви е излъгал. Той казва, че имаш вяра, но ти казваш, че нямаш.

- Добре; - каза тази жена, предполагам, че имам вяра, добре. Но моят проблем е, че съм много слаб във вярата. Искам да ви помоля да се молите за мен, за да бъда укрепен във вярата си.

„Не”, отговорих аз, „няма да го направя”. Всъщност сестро, наистина си силна във вярата. Но вие просто не знаете за това. - Знам, че не е вярно. Ще ви кажа, че от всички аз съм най-слабият във вярата. Попитах: Може ли да ти задам въпрос? Не се опитвам да бъда мнителен, просто искам да ви задам един прост въпрос „Разбира се, попитайте”, отвърна тя.

Казах: Глоба. Напълно ли сте сигурни, че ако Бог ви е обещал нещо, Той може да го изпълни?

- Разбира се - каза тя. „Знам, че Бог може да направи всичко.” И каквото е обещал да направи, Той може и ще го направи! Знам го. Аз продължих:

- Искам да ви задам още един въпрос. Можете ли да кажете „Слава на Бог” или „Слава на Бог” и да благодарите на Божието Слово за това?

- Разбира се. Правя това всеки ден. “Добре”, казах аз, “тогава си твърд във вярата.”
- Не, това не е вярно.

Казах: Чакай малко, сестро. Можеш ли да четеш? – да.

Казах: - Вижте **Посланието до Римляните 4:20-21**. Говори се какво е твърда вяра. Там се казва: *„Той (Авраам) не се поколеба пред Божието обещание чрез неверие, но остана непоколебим във вярата, като отдаде слава на Бога и беше напълно уверен, че Той може да изпълни това, което беше обещал.”* Тази жена имаше вяра през цялото време, но не се радваше на предимствата на вярата. Тя ходеше според чувствата, усещанията, а не според това, което казва Библията.

Не трябва да се доверяваме на чувствата. Какво чувстваме или мислим за дадена ситуация не е толкова важно. Важното е какво казва Божието Слово за това. Ето защо трябва да медитираме и да храним нашия духовен човек със Словото на Бог. И само истинската вяра, която идва от слушането на Божието Слово, дава резултати за нас. Истинската библейска вяра идва от сърцето.

Глава 4

ПРОЩАВАЙТЕ И ПАЗЕТЕ ДОБРА ИЗПОВЕД

Аз уча за седемте най-важни понятия относно вярата. Първо, научихме, че всеки вярващ има мярка на Божествена вяра - вярата, която е създала световите в началото на времето, вярата, която премества планини! Второ, научихме, че вашата вяра може да расте и да се развива. Но развитието на вашата вяра е ваша отговорност, а не на Бог.

Трето, видяхме, че истинската библейска вяра идва от сърцето, а не от главата или ума. Защото човек вярва със сърцето си.

Казах също, че Евангелието на **Марк 11:23-24** съдържа някои от най-невероятните изказвания, които Исус някога е правил за вярата. Но не можем да изучаваме изключително важния предмет на вярата, без да изследваме контекста, който се отнася до написаното за вярата в този пасаж от Писанието.

Марк 11:22-26

²²Исус в отговор им каза:²³Имайте вярата в Бога. Защото истина ви казвам, ако някой каже на тази планина: „Дигни се и се хвърли в морето” и не се усъмни в сърцето си, но повярва, че това, което казва, ще стане, каквото и да каже, ще бъде за него.²⁴Затова ви казвам: каквото и да поискате в молитва, вярвайте, че ще го получите, и ще ви бъде.²⁵И когато стоите на молитва, прощавайте, ако имате нещо против някого, за да ви прости вашият Небесен Отец; ²⁶Ако вие не простите, тогава вашият Небесен Отец няма да ви прости греховете ви.

Така че четвъртият важен момент относно вярата е, че вярата няма да работи, ако имате непростителност в сърцето си. Исус каза в Евангелието на **Марк 11:25**: „И когато стоите на молитва, прощавайте...”

Както казах, в **Марк 11** глава, стихове **23-24** Исус дава тези невероятни дефиниции на самата същност на вярата, които са много вълнуващи, удивителни и невероятни. Това са невероятни твърдения, но все още никой не е вникнал в тяхната дълбочина. Но в същото време, в същото изявление и в същия дух, Исус казва: „И когато стоите на молитва, прощавайте.

Вярата може да има пречки

Ако имате дух на непростителност или живеете в атмосфера на непростителност, вярата ви няма да функционира. Молитвите ви няма да работят. От всички изявления на Исус относно вярата (можете да ги прочетете във всичките четири Евангелия), непростителността е единствената пречка, която Исус споменава. Следователно това е много важно.

През цялото време казвам на хората: „Ако молитвите и вярата ми не работеха, тогава това обстоятелство, тоест непростителността, щеше да е първото нещо, на

което бих обърнал внимание!” С други думи, аз просто никога няма да позволя да пазя нещо против някого в сърцето си. Отказвам да мисля лошо за хората. Не ме интересува какво са ми направили или какво са казали за мен, никога няма да позволя да ме засегне, защото ако го позволя, ще засегне вярата ми.

Спомням си, че преди много години, като млад баптистки служител, бях пастор на общностна църква. Направихме църквата публична, защото беше местна църква, единствената в тази общност и всички я посещаваха. Около осемдесет и пет процента от нас бяха южни баптисти, а останалите петнадесет принадлежаха към други деноминации. Най-добрите от обществото посещаваха нашата църква.

Тогава получих кръщението със Святия Дух и всички станахме петдесетници. Около деветдесет и три процента от хората ме последваха. И тогава, известно време по-късно, се преместих и поех пасторството на Църквата на пълното евангелие, защото през 1937 г., ако човек започне да говори на езици, той става изгнаник. Ето защо, след като бях пастор на тази общностна църква в продължение на около три години, приех пасторството на Църквата на пълното евангелие.

След три или четири месеца след моето пасторство една жена от тази нова църква дойде да ни посети в къщата, която църквата ни беше предоставила.

Когато жена ми и аз разговаряхме с тази жена, тя каза: „Брат Хегин, имам въпрос, който бих искал да ти задам.”

Знаеш ли, повечето хора имат много въпроси, затова казах: „Можете да зададете въпрос, но не знам дали мога да отговоря.” Ако мога, ще отговоря. Ако не, тогава [ще кажа](#), че не мога.

Тя каза: „Знам, че сте тук само три или четири месеца, но това е достатъчно, за да открия някои неща.” Вярвам в Бог от около осем или девет месеца, така че все още съм просто бебе. Но майка ми, една от сестрите ми и някои други членове на семейството ни посещават тази църква от двадесет и три години. Вероятно вече сте забелязали по време на престоя си тук, че няма по-верни християни от майката и другите членове на нашето семейство. Те никога не пропускат служба.

Казах: - да.

„Те са толкова верни в продължение на двадесет и три години”, продължи тя. „Те винаги дават десятък и помагат за издръжката на църквата.”

Майката на тази жена беше много духовна. Понякога чрез нея се проявяваха различни дарби на Духа. И ще бъда напълно честен с вас, за дванадесетте години, през които бях пастор там, я смятах за един от най-духовните и надарени хора. Виждал съм повече проявления на Духа в нейния живот от всеки друг, включително осем от десет проповедници, които познавам. Тя беше много посветена и осветена жена на Бог.

Казах на тази жена: „Съгласен съм с теб, че майка ти и сестра ти също са, доколкото знам, много верни.” Няма по-отдадени на Божията кауза хора от вашето семейство.

Тогава ѝ казах: „Но вие не ми зададохте въпрос, просто ми казахте за отдадеността на вашето семейство и аз съм съгласен с вас.”

Тя продължи: Вие не познавате семейството на съпруга ми, но семейството му посещава тази църква от двадесет и три години. Майка му вече беше завършила земния си път и отиде при Исус, вече в напреднала възраст. Така че останалата част от семейството се премести и вие познавате само съпруга ми.

Тогава тя каза: „Семейството на съпруга ми и моето семейство посещават църква от двадесет и три години. Моето семейство е най-отдаденото, осветено и отделено. Семейството на съпруга ми беше спасено, изпълнено със Святия Дух и те са добри хора. Те например никога и за нищо на света не биха излъгали. Но те са едни от най-неверните хора, които можете да срещнете в живота си. На тях не може да се разчита за нищо, когато става въпрос за извършване на каквато и да е работа за църквата. Те дори не посещават службите. Например, един от тях може да се появи веднъж на всеки три до четири седмици. След това отново не отиват известно време. Те никога не дадоха нито стотинка, за да издържат църквата, дори когато се върнаха (съпругът ѝ обаче беше много верен в даването на десетък).

Жената продължи: - Докато някой можеше да **си помисли** , че семейството на съпруга ми вече ще остане в църквата и ще се посвети напълно на Господ, те напуснаха църквата и не се върнаха известно време. След това, когато всички свикнаха, че ги няма и че е добре, те отново започнаха да ходят на църква.

Казах: - Все още не си ме попитал нищо.

„Ето въпросът ми”, каза тя. - Ако през тези двадесет и три години някой в семейството ми е бил излекуван, тогава аз не знам за това. Винаги трябваше да отидем в болница, да се оперираме или някой от семейството ни почина преждевременно. (Двама членове на семейството ѝ починаха преждевременно.)

„Но в семейството на моя съпруг”, продължи тя, „не помня нито един случай, в който някой да не е бил изцелен.” Брат Хегин, можеш ли да ми обясниш това?

Това беше доста сериозен въпрос! Казах ѝ: „Сестро, не знам защо един човек е изцелен, а друг не”. И никой не може със сигурност да знае за това, освен ако Бог не му го разкрие. Затова не мога да отговоря на въпроса ви с нищо определено, докато Бог не ми го открие.

Позволете ми да се отклоня малко от това, за което говорим тук. Един ден, когато Господ ми се яви във видение, аз Го попитах за мой близък роднина, който не можеше да приеме изцеление и в резултат трябваше да претърпи много сериозна операция. Във видението Исус ми казваше нещо друго, но тогава Го попитах за един роднина.

Молех се много усърдно и използвах цялата си вяра, която имах, за да получи изцеление. Попитах Исус: Защо не получи изцеление и сега трябва да се оперира? В крайна сметка тя беше новородена, изпълнена с Духа, много отдадена християнка.

Господ Исус ми отговори: Това е между мен и нея. Изобщо не е твоя работа. Точно така отговори Господ. Той каза: „Не е твоя работа.”

Виждате ли, ние винаги се опитваме да се месим в неща, които не са наша работа. Но Господ каза: „Това е **Моя работа и нейната работа** , а не ваша.”

Тогава Исус ми каза: Чели ли сте някога в Моето Слово, че „*Скритото принадлежи на Господа, нашия Бог, но откритото принадлежи на нас и на нашите деца завинаги...*”?

„Да, това е **Второзаконие 29:29**, отговорих аз.

“Добре”, каза той. „Причината, поради която вашият роднина не беше изцелен, остава скрита между Мен и нея. Ако исках да знаеш, щях да ти кажа. И ако не ви кажа, тогава дори не мислете за това. Дори не докосвайте това в мислите си. Но проповядвайте това, което ви е разкрито. Отидете и проповядвайте изцелението по начина, по който го проповядвате, защото е правилно. Но ако хората не се излекуват, дори не мислете за това. Не го докосвайте дори в мислите си. Изобщо не е твоя работа. Ти така или иначе не лекуваш, а само проповядваш за изцеление.

Оттогава, ако хората не се излекуват, дори не мисля за това. Точно това Господ ми каза да правя, затова го правя.

На една жена, която ме попита защо членовете на семейството ѝ никога не са били излекувани, отговорих:

Не знам защо някои хора се изцеляват, а други не, докато Господ не ми го разкрие. Но знам няколко основни правила, намиращи се в Божието Слово. Следователно, дори и без да познавам семейството на вашия съпруг, мога да кажа, че те имат две важни характеристики. Бих казал, че те бързо се покайват и прощават и бързо вярват.

Не съм имал много откровения за това, но познавам Библията. Девет от десет пъти винаги ще намерите отговора в Словото, а не чрез специално пророчество или Слово от Господ.

Когато казах това, очите ѝ се разшириха до размерите на чинийки! Тя каза: „Брат Хегин, ти удари гвоздеа на главата!”

“Не”, казах аз. „Не аз уцелих целта, а Словото го направи.” Взех го от Словото. Тя каза: Вярвам, че семейството на съпруга ми са най-прощаващите хора, които съм виждала в живота си. Ако са имали идеята, че са ви наранили или обидили по някакъв начин, веднага биха се разкаяли и биха ви помолили да им простите. И биха го направили искрено.

Те също можеха да не посещават църква дълго време и след това да дойдат на събрание, да излязат и да се покаят, наистина да приемат Божието Слово и да бъдат благословени повече от всеки друг, който съм виждал в живота си.

Но ако вземете майка ми и останалата част от нашето семейство, продължи тя, „тогава ще ви кажа честно, трудно ни е да прощаваме на някого. Това важи за цялото семейство. О, разбира се, ние ще простим накрая, защото знаем, че трябва, защото Библията казва така, но ние държим на последното. И когато е необходимо да вярваме в нещо, тогава за нас това е най-трудното нещо, което може да бъде. Щеше да е смешно, ако не беше толкова тъжно.

Казах: Ти сам отговори на въпроса си.

- Тя потвърди: Предполагам.

Основният текст на нашата глава гласи: „*И когато стоите на молитва, прощавайте...*“ (**Марк 11:25**). Ако искаш вярата ти да работи, прости.

Можеш да простиш

„Да”, каза някой, „вярвам, добре, но не мога да го направя.”

Една жена ми каза:

„Брат Хегин, искам да прогоните този стар дух на непростителност от мен. Имам злоба срещу една жена в нашата църква, но колкото и да се опитвам, не мога да й простя. Изглежда не знам как да прощавам.

„Добре”, казах аз, „искам да ти задам един въпрос, сестро.” Налагало ли ви се е някога да прощавате нещо на съпруга си?

О, да - каза тя. „Трябваше да му простя повече от веднъж и той също трябваше да ми прости.”

Попитах: Оказва се, че можете да простите на съпруга си? Мислех, че не знаеш как да прощаваш.

Тя се засмя и каза: Знаеш ли, мога, мога да направя това!

Казах: Със сигурност. Ако можете да простите на един човек, можете да простите и на друг.

Приятели, толкова е просто. Доста често ненужно усложняваме нещата. Например, [забележете](#), че Исус каза: „*Когато стоиш на молитва, прощавай...*“ (**Марк 11:25**).

Това означава, че можете да простите. Исус не би ти казал да направиш нещо, ако не можеш да го направиш. Ако Той ви каже да направите нещо, което не можете да направите, тогава Той би бил несправедлив. Но това не е вярно.

Виждате ли, доста често хората просто не искат да решават проблеми. Искат някой друг да го направи вместо тях, а всъщност отговорността е тяхна.

Един ден след среща, която водех, съпругата на министъра ми каза: „Брат Хегин, с твоите проповеди и учения ти напълно ме обърка.

Не, сестро, казах. - Не съм те объркал. Бяхте объркан, когато дойдох тук, и светлината на Божието Слово току-що го показа.

Знаете ли, можете да вземете фенерче и да отидете в мазето или тавана, където съхранявате стари неща. Може да има прах и мръсотия навсякъде, но вие не казвате: „Виж какво направи това фенерче!“ Не, този прах беше там през цялото време - не фенерчето прокара праха там. Фенерчето просто го показа.

Съпругата на този министър каза: Просто съм в ужасно състояние.

- Защо? - Попитах.

- Защото не мога да простя на свекърва си, просто я мразя. Мразя свекърва си.

Казах: Не можеш да ѝ простиш?

- Не - отвърна жената. - Не мога.

Тя продължи: Брат Хегин, ти спомена стих от писанието, който казва: *„Всеки, който мрази брат си, е убиец; и знаете, че никой убиец няма вечен живот, който да обитава в него” (1 Йоан 3:15).*

След това, когато казахте *„който мрази брат си”*, добавихте *„това означава и свекърва, и тъща”*. И сега дори не знам дали съм спасен или не, защото мразя свекърва си. Оставих я да говори малко повече за проблема си, преди да ѝ помогна.

Казах: Според Писанието, ако мразиш тъща си, тогава не си спасен. Всичко е толкова ясно и просто.

„О, Боже мой”, каза тя. „Сега дори не знам какво да правя, защото духът на непростителност дебне в мен.” Просто не мога да ѝ простя и я мразя. В ужасно състояние съм.

Можех да разбера защо това се случи, защото познавах семейството ѝ. Съпругът на тази жена беше единственото момче в семейството. Той имаше две или три сестри, а баща му почина, когато беше много малко дете, на около пет или шест години. Така майката и сестрите му отгледаха това момче. И след това, понеже беше единственото момче, когато стана мъж, всички тези жени продължиха да го водят. Но когато се ожени, съпругата му също искаше думата в живота му. Затова се стигна до конфликта. Сега, когато този мъж беше женен, жена му искаше да му каже какво да прави, но майка му продължаваше да го напътства. Затова, както се казва, се оказа между два огъня. Можех да разбера защо ситуацията беше толкова трудна. Но също така знаех, че тази жена не мразеше свекърва си в сърцето си. Тя беше спасена и изпълнена със Святия Дух. Тя просто позволи на дявола да контролира ума и плътта ѝ.

Божията любов се изля в сърцата ни

Тази жена започна да се съмнява дали някога е имала нещо от Бог или не. Казах ѝ: „Сестро, погледни ме в очите и кажи на глас „Мразя свекърва си” и след това проверете духа си в себе си. Библията казва, че Божията любов се излива в сърцата ни, а не в главите ни (*Римляни 5:5*). Когато кажеш: „Мразя свекърва си”, кажи ми какво става в теб.

Тя ме погледна в очите и каза: Мразя свекърва си.

Попитах: Какво се случи вътре в теб?

- Нещо ме яде отвътре - отговори жената.

Казах: Да, знам. Виждате ли, има нещо вътре във вас, което се опитва да привлече вниманието ви, защото Божията любов се опитва да надделее във вас. Но ти оставяш главата си да вземе най-доброто от теб. Това е целият проблем – в главата ви, в ума ви.

Тя каза: Мисля, че си прав.

Казах: Разбира се, прав съм. Това е Библията. В сърцето си обичаш всички, нали? “Да”, отговори тя, “мисля, че да.”

“Но”, казах аз, “в главата си ти позволи всичко това да те засегне.” Сега трябва да оставите сърцето си, а не главата си, да управлява.

Няколко вечери по-късно съпругата на министъра покани Орета и мен в дома си на вечеря след вечерна среща. Тя покани и майката и сестрите на съпруга си и техните семейства. Съпругата на този министър никога преди не беше правила подобно нещо, защото беше негодуваща от тях.

Отидохме в къщата ѝ след службата и прекарахме чудесна вечер. Спомням си как тя прошепна на жена ми и на мен: „Знаеш ли, вече не мразя роднините на съпруга си, обичам ги. Ти беше абсолютно прав - Божията любов беше в сърцето ми през цялото време. Просто оставих **ума си да ме завладее заради** случилото се в миналото.”

Свекървата също беше спасена и изпълнена с Духа, но тя се остави да бъде контролирана от чувствата си. Понякога, когато една майка има едно момче, тя си мисли, че няма момиче в целия свят, което да е подходящо за нейния син. И понякога тя не се опитва да скрие чувствата си, което много често само разваля всичко!

Съпругата на този министър ми каза: „Знаеш ли, открих, че свекървите на съпруга ми са много мили хора. Бях напълно грешен, а вие сте абсолютно прав. Имаше объркване в главата ми още преди да пристигнеш. Но Божието Слово ми позволи да подредя всичко.”

Вярата, движеща планината, действа чрез любовта

Сега искам да споделя с вас една тайна, която ще ви помогне да видите, че вашата вяра ще работи за вас, ако простите и направите добра изповед. Жената, за която току-що ви разказах, и съпругът ѝ имаха три деца. Едното дете беше тяхно (най-голямото), а другите две осиновиха няколко години по-късно. Най-малкото осиновено дете беше момиче. Когато я взеха като бебе, лекарят каза: „Прегледахме я и доколкото можем да кажем, тя е напълно здрава.”

Първите две години и половина всичко беше наред с детето. Физически тя изглеждаше напълно здрава. Но след това, на около две години и половина, тя започна да получава гърчове. Родителите ѝ я показали на лекаря, а след това и на водещия специалист в техния регион и той казал: „Тези припадъци са епилептични. Дъщеря ви има епилепсия.”

След като прегледа мозъка на детето, лекарят каза: „Аз съм експерт в тази област на медицината и се смятам за един от водещите експерти в Съединените щати по тази болест. Занимавам се изключително с лечение на епилепсия и свързаните с нея заболявания. През всичките ми години медицинска практика това е най-лошият случай на епилепсия, с който съм се сблъсквал.”

Родителите започнали да дават на момичето лекарства. Но пристъпите продължиха, макар и не толкова тежки, защото тя постоянно беше под въздействието на наркотици. Естествено, жената искала детето ѝ да бъде напълно излекувано. Те започнали да се молят за момичето и майката спряла да ѝ дава лекарства - не защото някой ѝ казал да го направи, а защото собствената ѝ вяра я подтикнала да го направи. И детето се чувстваше страхотно.

Минаха дни без никакви симптоми на заболяване. Но един ден майката ни се обади и каза: „Брат Хегин, можете ли вие и Орета да дойдете и да се помолите за дъщеря ми. Тя получава припадък.”

Преди основния епилептичен припадък обикновено се появяват леки гърчове и точно това се случваше с момичето сега. Така че отидохме в къщата им.

По пътя Господ се обърна към мен и каза: „Не се моли за детето. Кажете на майка му какво казах на Израел в Стария завет: *„Служи на Господа, твоя Бог... и Аз ще отвърна болестта от теб... Ще упълня броя на дните ти”* (Исход 23:25-26). (Господ каза това на израилтяните няколко пъти.)

Господ продължи: „Кажи ѝ, че в Новия завет има само една заповед. Казах: *„Нова заповед ви давам, да се обичате един друг; както Аз ви възлюбих, така и вие се обичайте един друг”* (Йоан 13:34).

„О”, ще каже някой, „не трябва ли да спазваме десетте заповеди?” Добре, новата заповед е любов. И ако ме обичаш, тогава не е нужно да казваш: „Не лъжи за брат Хегин”. Ако ме обичаш, тогава няма да говориш лъжи за мен. Ако ме обичаш, няма да ме крадеш.

Виждате ли, ако живеете според закона на любовта, тогава никога няма да нарушите закон, който е даден за ограничаване на греха. Не е нужно да се тревожите за никакви други заповеди, защото ако ходите в любов, автоматично изпълнявате всички заповеди. Толкова е просто; Исус даде други обяснения на Новата заповед на любовта.

Йоан 13:35

³⁵*По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си.*

Йоан 3:14

¹⁴*Знаем, че сме преминали от смърт към живот, защото обичаме братята.*

Който не обича брат си, остава в смъртта.

По пътя към тази жена Исус ми говори чрез Святия Дух: „Кажй й, че ако изпълни Моята заповед за любов в Новия завет, тогава ще премахна болестта измежду нея и ще направя дните й пълни.”

Когато пристигнахме в дома й, аз й предадох всички тези думи. Казах: „Изобщо няма да се моля. Сега вървиш влюбен. Вече сте установили всичко в отношенията си със свекърва си и сестрите на съпруга си и вървите влюбени. Така няма да се моля и детето да не получи гърч. Ако ходите в любов, болестта вече няма да съществува.

Докато траеше разговорът ни, гърчовете пуснаха детето. Останахме в този град още три седмици, провеждайки срещи и знаем, че момичето няма повече симптоми или намеци за атака. Преди това, когато момичето имаше припадъци, изглеждаше като дете с умствена изостаналост. Това никога не се беше случвало преди болестта да я завладее. По време на пристъпите координацията й е била нарушена и погледът й е отсъствал.

Пет години по-късно, когато детето беше на осем-девет години, ние отново посетихме дома им и отново видяхме момичето. Тя беше най-добрата ученичка в класа. Тя имаше директни А по всички предмети. Очите й блестяха, беше жива и пълна с енергия. Попитахме майка й: „Имала ли е друг пристъп?” Тя каза: „Не, нищо подобно никога повече не й се е случвало. Само веднъж тя започна да се гърчи, но аз просто казах: „О, не, дявол, не можеш да натрапиш това на детето ми. Ходя в любов, подчинявайки се на Божието Слово. Спазвам заповедта на любовта, затова Бог отвърща от нас болестите и броят на дните ни ще бъде пълен. Когато казах това, конвулсиите, [сякаш от щракване на пръсти](#) , веднага спряха.

Слава Богу, това момиче вече е пораснало и се е омъжило, има свое семейство. Ако не ходите в любов и не прощавате на другите, както заповядва Словото, тогава по-добре започнете да ходите в любов и се отървете от непростителността. Вярата действа чрез любов (вижте **Галатяни 5:6**), а любовта никога не отпада. Когато простите и направите добра изповед, вашата вяра ще даде резултати и ще премести планини за вас.

Глава 5

ВЯРАТА ТРЯБВА ДА БЪДЕ ОСВОБОДЕНА

Значението на „изречената” вяра

²³ *Защото истина ви казвам, ако някой каже на тази планина: „Вдигни се и се хвърли в морето” и не се усъмни в сърцето си, но повярва, че това, което казва ще се сбъдне, ще му се случи, независимо какво ще каже. **Марк 11:23***

Забележете, че Исус завърши изявлението в **Марк 11:23**, като каза: „...каквото каже, ще му бъде сторено.” Петото и най-важно нещо, което трябва да знаете за вярата е, че вярата трябва да бъде освободена от думите на вашата уста.

Спомням си, че преди много години провеждах събрание за съживление в малък град в Тексас. По това време беше моят обичай да постя два дни в седмицата по време на събранията. Винаги постих във вторник и четвъртък. Във връзка с това, относно поста, някой ме попита: „Брат Хагин, постиш ли много? Кое беше най-дългото ти гладуване? Отговорих: „Никога през целия си живот не съм постил повече от три дни подред. Разбирате ли, докато постите, трябва да си поставите някаква цел и винаги получавах отговори в рамките на три дни.

Но онези вторници и четвъртъци, които отделих по време на периода на събранието, бяха просто дни, в които постих, не за да получа конкретни отговори, а за да се приближа до Бог. Например, ако вечерях, гладувах следващите двадесет и четири часа. Пих вода, но не ядох.

След това отидох по-далеч в Бог и постигнах духовен напредък, постейки два пъти седмично всяка седмица. Тогава най-накрая Господ ми каза да спра да правя това, защото провеждането на събрания с две служби на ден и постене два дни в седмицата ще те направи много уморен след известно време.

Господ ми проговори: По-доволен съм от живота ти на пост, отколкото от дните ти, определени за пост. Попитах: - Господи, какво имате предвид под „живот на пост”?

Факт е, каза Той, че постенето няма да доведе до промени в Мен, защото Аз съм същият преди да започнете да постите, по време на поста и след като приключите с поста. няма да се променя. Вашият пост няма да Ме накара да се променя. Но, каза Той, постът може да ви помогне постоянно да държите плътта си под контрол. Можете да контролирате плътта си през цялото време и да не ядете каквото искате.

Така че в продължение на години, по време на повечето от моите срещи, аз просто ядях веднъж на ден по средата на деня и след това понякога хапвах малко след църквата.

Докато постех във вторник и четвъртък по време на сезона на събранията, прекарах един от тези дни почти изцяло в сградата на църквата, четях Библията,

ходех по сцената, по пътеките на залата, молейки се и чакайки Бог или размишлявайки върху Неговото Слово.

Доста често препрочитам цялото Евангелие от Марк. Това не отне много време - все пак има само шестнадесет глави. Така че можех да го прочета изцяло.

Не знам защо, но Евангелието на **Марк** винаги ми е било любимо. Вярвам, че причината е, че именно това Евангелие, глава **11**, ме вдигна от болничното легло, когато бях баптистко момче с почти напълно парализирано тяло, два сериозни сърдечни проблема и неизлечима болест на кръвта.

И тогава един ден, на колене, прочетох Евангелието на **Марк**. Стигнах до 16та глава и започнах да чета края, където Исус каза: „Тези знамения ще следват онези, които повярват: в Мое име ще изгонват демони, ще говорят на нови езици; ще вземат змии; и ако пият нещо смъртоносно, то няма да им навреди; Ще възлагат ръце на болни и те ще оздравяват” (**Марк 16:17-18**). Спрях да чета, станах от коленете си и седнах на пода пред пейките. Започнах да размишлявам върху думите на Исус: “Тези знамения ще следват онези, които вярват...” Замислих се над това. Не мислех за Евангелието на **Марк**, глава **11** и това не беше мястото, което заемаше ума ми тогава.

Така че седях там, размишлявах върху Евангелието на **Марк**, глава **16**, и накрая просто легнах на пода и продължих да мисля. В Стария завет Писанието казва: „Мълчи и познай, че Аз съм Бог...” (**Псалм 45:11**).

Накрая стигнах до състояние, в което умът ми просто се успокои и по това време в себе си, в духа, чух тези думи: „Забелязахте ли, че в Евангелието на **Марк 11:23** думата „кажи“ по един или друг начин се повтаря три пъти, но думата „вярвам“ се повтаря само веднъж?”

Виждате ли, Бог не говори на ума ви и не говори на тялото ви. Бог е Дух и Той общува с вас чрез вашия дух. И вие общувате с Бог чрез вашия дух. За да направите това, просто успокойте тялото си. Вечерта си лягате и тялото ви се успокоява. Но умът ви може да продължи да работи и да работи. Но в този случай успях да успокоя и тялото, и ума си и щом това се случи, Господ ми проговори. В себе си, в духа си веднага чух гласа на Господа. Не беше като глас, който може да се чуе с ушите. Не го чух с естествения си слух.

Но някъде в мен - и беше толкова реално, сякаш някой ми говореше физически - чух тези думи. Когато ги чух, си спомням, че скочих на крака и силно казах: „Не. Не, не съм го забелязал!”

Невъзможно е да се каже колко хиляди пъти съм цитирал Евангелието на **Марк 11:23-24**. На моето болно легло, почти на прага на смъртта, прекарах почти всички нощи, задълбавайки се в тези стихове. Казвах ги отново и отново. Следователно е невъзможно да преброя колко пъти съм цитирал тези стихове, но никога не съм забелязал какво ми каза Господ.

Същото може да се случи и с вас. Може би четете определени глави и стихове в продължение на години и след това един ден, докато ги четете, нещо сякаш изскача от страницата и започвате да виждате неща в Словото, които не сте виждали преди. Чувствате се толкова глупаво и се чудите защо не сте забелязали това преди.

Виждате ли, не можете да разберете Библията с главата си. Трябва да получите откровение в сърцето си. Това е причината да не сте го виждали преди - просто не е засегнало духа ви.

Така че казах на Господ: „Не, не го забелязах”. Бързо прелистих страниците на Библията към Евангелието на **Марк 11:23** и там прочетох:

Марк 11:23

²³Защото истина ви казвам, ако някой каже на тази планина: Дигни се и се хвърли в морето, и не се усъмни в сърцето си, а повярва, че каквото и да каже, ще се сбъдне ще бъде направено за него.

Така беше там. Видях го. Думата „казвам” в различни форми се появява три пъти в този стих, но „вярвам” само веднъж.

Казах на Господ: “Всичко е наред! Никога не съм забелязвал това преди, но е точно така!”

Тогава в себе си чух следните думи: “Моите хора се заблуждават главно не по отношение на вярата. Грешката им е в тяхното прокламиране. Те бяха научени да вярват, но вярата трябва да бъде освободена от думите на устата ви. Можете да имате това, което казвате.”

Самото вярване не е достатъчно

След като ми каза това, аз седнах на пода пред сцената и започнах да размишлявам върху живота си и всяка среща и служба, на които съм присъствал.

Всички служители, чиито проповеди бях слушал, минаха пред очите ми. И не можах да се сетя за някой, който да проповядва “провъзгласената” част от вярата.

Тогава Исус продължи да говори в духа ми: „Ще трябва да проповядваш и поучаваш три пъти повече относно прокламационната част от вярата, отколкото си преподавал за цялата вяра, за да могат хората да я разберат.” Проверих се. Учих малко за декларирането на думите на вярата, но не много в сравнение с общото учение. Но след това започнах да правя това, което Исус ми каза. Проповядвах и преподавах повече за прокламацията.

Нека да погледнем отново **Марк 11:23** и да разгледаме този стих. Забележете, че се казва, „и той няма да се съмнява в сърцето си, но ще вярва, че думите му ще се сбъднат...” С други думи, казва се, „но ще вярва в сърцето си на нещата, за които говори. ..” Това, което казваш са твои думи. С други думи, вие вярвате в сърцето си, че тези неща, тоест тези думи, които **казвате**, ще се сбъднат. Вярваш

в сърцето си и вярваш в думите си. И това ви дава власт над демони, болести и обстоятелства. Слава на Господа завинаги!

Исус завърши този стих с думите: „...*каквото каже, ще му бъде направено.*“ Какво казва Исус, че ще се случи с вас? В какво вярваше? Не. Виждате ли, много хора си мислят: „Ако вярвам в нещо достатъчно твърдо, то ще се сбъдне.“ Но след това те продължават да произнасят думи на недоверие през цялото време.

В живота ще получите това, което казвате

Но не. Това, в което силно вярвате в Бог, не е задължително да се сбъдне само защото вярвате силно. Исус не каза: „*Всичко, в което вярва, ще бъде направено за него*“. Исус каза: „...*ще му бъде направено каквото каже.*“ Той каза, че ще получиш това, което кажеш.

Ако не сте доволни от това, което сте получили, проверете какво казвате. Защото всичко, което имате и всичко, което сте днес, е резултат от това, което сте вярвали и казали вчера. Запомни това!

Има един стих в Стария завет, който върви много добре. тази тема.

Притчи 6:2

²*Заплетен си в думите на устата си, уловен си в думите на устата си.*

Някои християни обвиняват дявола за много неща, докато всъщност са оплетени в думите на устата си. Те са уловени от думите на устата си.

Един писател го формулира по следния начин: „Ти каза, че не можеш, и щом го каза, ти се бичуваш. Ти каза, че нямаш вяра, а съмнението веднага се надигна като великан и те върза. Ти беше затворен от собствените си думи. Ти говори за поражение и поражението те доведе в робство. Приятели мои, само малцина от нас осъзнават, че нашите думи ни контролират и това е, което Исус казва в Евангелието на **Марк 11:23**: „... *ще му бъде направено каквото каже.*“

Никога не говорете за поражение. Никога не говорете за провал. Никога, нито за миг, не признавайте, че Божията способност или сила не може да ви направи свободни. Ако говорите за поражение и провал с устата си, вие признавате, че Бог не може и не ви е избавил от това.

Вместо да мислите за провал, мислете за Бог. Фокусирайте се върху Бог. Спомнете си какво казва Библията в **1 Йоан 4:4**: „...*По-велик е Този, който е във вас, от този, който е в света.*“

Вярвам, че Великият е в мен. Вярвам, че Той е по-велик от дявола. Вярвам, че Той е по-велик от изпитанията и премеждията, които могат да дойдат пред мен.

Вярвам, че Той е по-велик от бурята, пред която мога да се изправя. Вярвам, че Той е по-велик от проблемите, които могат да се сблъскат с мен. Вярвам, че Той е

по-велик от обстоятелствата, които изглежда ме задържат. Вярвам, че Той е по-велик от болестта и болестта.

Вярвам, че Той е по-велик от всички и всичко. И Той обитава в мен Алелуя! Доста често питам хората: „Какво прави в теб Този, Който е по-великият? Той просто духовен спътник ли е? Наистина ли Той просто ви придружава през живота? Или Той е просто допълнителен багаж, който трябва да носиш?”

Не! Той е в нас, за да помага. Той е в нас, за да ни укрепва. Той е в нас, за да ни утешава. Слава на Бога, Той е в нас, за да ни изведе от робството! Приятели, научете се да използвате думи, които ще работят във ваша полза. Вашето положително изповядване на Божието Слово ще ви издигне над всички житейски обстоятелства. Исус каза, че можете да имате това, което казвате.

Спомнете си как Библията казва, че когато Израел излезе от Египет, те стигнаха точно до границата на Ханаанската земя, до място, наречено Кадеш Барне. И така те **изпратиха дванадесет шпиони** да инспектират тази земя, но десет от изпратените донесоха лоши слухове. Само две от тях донесоха добри новини.

Не следвайте лошите слухове

Има нещо в тази история, което трябва да разберем сега. Какво е лоша дума от уста на уста? Това е твърдение, изпълнено със съмнение.

Знаете, че много християни са изпълнени със зли слухове. Тук няма смисъл да обсъждаме кое е по-голямото или по-малкото зло. Ако е зъл или лош, тогава ние не трябва да имаме нищо общо с него.

За вярващия съмненията са дори по-разрушителни от наркотика за човек . И съмненията, и лекарствата са от врага. Доста лесно е да се оправдаеш със съмнение, но е така.

Някои хора смятат, че това е крайност, но аз им казвам, че ако бях пастор, бих предпочел да има дилъри на наркотици и алкохол в моята църква, отколкото търговци на съмнения!

Нека изясня това. Виждате ли, ако дилъри на наркотици и алкохол се появят във вашата църква, тогава, ако не можете да ги помирите с Бог, можете просто да ги изгоните и всички ще бъдат щастливи от това. Но просто се опитайте да се справите с „разпространителя” на съмнения и ще видите в какво сте се забъркали!

Те ще ходят от къща на къща, разпространявайки съмнения. Те ще кажат: „Вижте, църквата не расте. Казах ти, че това ще се случи. Неделното училище е в окаяно състояние, пари практически няма и нищо не постъпва. Този проповедник ни води в грешната посока и дори доведе тук някакъв странен евангелист да проповядва.

Тези разпръсквачи на съмнение търсят всеки, когото могат да намерят, който има кофа за боклук вместо глава, за да могат да изхвърлят малко мръсотия в нея!

Не, Господине! Вярващият не трябва да разпространява съмнения! Десетте шпиони в книгата Числа донесоха лошо послание. Библията казва, че това е лош доклад (**Числа 13:33**). Какво е лош слух? Това са думи на съмнение.

Вижте, Бог вече им е казал, че земята, в която отиват, е земя, в която текат мляко и мед. Те донесоха със себе си огромни чепки грозде и плодовете на онази земя и казаха: „Това е земя, където текат мляко и мед, но...”

Понякога хората идват при мен за помощ и аз им казвам: „Словото Божие казва така и така...” и давам стих от писанието, който отговаря на техния случай. И в отговор чувам от тях: „Да, знам това, брат Хегин, но не винаги можеш да кажеш какво друго може да се случи.”

„Мога”, казвам им. „Всичко ще се случи така, както Бог е казал, че ще стане, ако вярваш в това.”

Така че израелците донесоха лоша информация. Те казаха: “Но там имаше великани.” Там наистина имаше великани. Това е вярно. Но израилтяните казаха: „Бяхме като скакалци пред очите ни пред тях, както и ние в очите им. Ние не можем да завладеем тази земя” (**Числа 13:34**).

Това беше тяхното признание. Те казаха това, което вярваха, но вярваха, че не могат да го направят. Те казаха; „Не можем да направим това” и получихме точно това, което казахме! Исус каза, че можете да имате това, което казвате. Халев и Джошуа донесоха добри новини. Какво казаха?

Числа 13:31

³¹Но Халев успокои народа пред Мойсей, като каза: Да отидем и да я завладеем, защото можем да я победим.

Десетте шпиони казаха: „Не можем да победим земята.” И те получиха точно това, което казаха, че ще получат. Израел прие мнението на мнозинството и се съгласи: „Не можем да завладеем тази земя.” Те получиха точно това, което казаха. Не можах да вземат земята. Те се скитаха в пустинята и всички мъже на двадесет и повече години умряха, с изключение на Халев и Исус Навиев.

Но Халев каза: „...да отидем и да я завладеем, защото можем да я победим” (**Числа 13:31**)!

Забележете, че Калев не отрече, че там има великани. И когато срещнем гиганти в живота си, не трябва да заравяме главите си в пясъка като щрауси и да мислим, че гигантите ще си отидат. Не, те все още ще бъдат там.” Но, благословен да е Бог, ние можем да ги преодолеем! Сега забележете какво каза Исус Навиев на децата на Израел за великаните в земята на Ханаан.

Числа 14:9

⁹Но не се бунтувайте против Господа и не се страхувайте от жителите на земята, защото те ще бъдат погълнати от нас, те нямат защита; и Господ е с нас; не се страхувайте от тях.

Комбинируйте думите на Халев и Исус Навиев. Те казаха: „Можем да превземем земята. Господ е с нас! Какво означава това за нас днес? Когато се сблъскате с гиганти в живота, не прибегвайте до негативни изповеди. Не говорете думи на съмнение и не разпространявайте зли слухове. Вярата винаги има добра професия. „Да”, каза някой. „Но не мога да направя това и не мога да направя онова.” Спрете да говорите за това, което можете или не можете да направите, и говорете за това, което Този, Който е Великият, може да направи. „Мога да победя великаните и да завладя земята, защото Господ е с мен. По-велик е Този, който е в мен, отколкото този, който е в света. Исус каза: „*Никога няма да те оставя, нито ще те изоставя*” (**Евреи 13:5**). Бог е с мен в момента.”

Един ден след служба една жена дойде при мен и след като беше преседяла през цялото събрание, слушайки учението за вяра и истина, тя ме хвана за ръката и започна да плаче почти истерично. (Не казвам това, за да ѝ се подигравам. Просто излагам фактите.)

Казах: Какво стана, сестро?

- О, искам да се молите за мен. Добре - отвърнах, - какво има?

- Знаеш ли - каза жената, - струва ми се, че Господ ме е оставил.

Попитах: - Какъв ужасен грях извършихте, за да принудите Господ да ви напусне? „О, брат Хегин, доколкото знам, не съм направил нищо лошо.” Просто чувствам, че Божието присъствие ме е напуснало.

Казах: Кажете ми, моля, къде в Библията пише, че се ръководим от това, което мислим? Библията никъде не говори за това. Казва, че ходим с вяра. И Исус каза, че никога няма да те остави или изостави. - Знам го. Но просто чувствам, че Той ме е изоставил. „Ами”, казах аз, „вие вярвате повече на вашите „изглежда”, отколкото на Библията.”

- Да, но знам, че го чувствам. „Жената едва се сдържа да не ми се ядоса.” Аз ѝ отговорих: Да, познавам моя Исус и не се интересувам от това, което чувствам. Ако Исус е казал нещо, тогава аз вярвам на думите Му.

Благодаря на Бог за поговорката, която наследих от южните баптисти. Написах го с червено мастило в полето на Библията, която беше с мен, когато бях болен. Той гласи: „Библията го казва, аз го вярвам и спри да говориш.”

Това означава, че вярвам в това, което казва Словото, независимо дали всичко около мен изглежда така, както казва Библията или не, независимо дали го чувствам или не. И ако приложите това и започнете да вярвате правилно, да мислите правилно и да говорите правилно, тогава няма да отнеме много време, преди да започнете да се чувствате правилно. Вярата трябва да се осъзнае. С други думи, можете да имате предвид това, което казвате. Вашата вяра може да премести планини вместо вас.

Глава 6

ИЗПОВЕД НА ВЯРА ВЪВ ФИНАНСОВАТА СИГУРНОСТ

²³*Защото истина ви казвам, ако някой каже на тази планина: „Вдигни се и се хвърли в морето” и не се усъмни в сърцето си, но повярва, че това, което казва, ще се сбъдне, каквото каже ще му бъде направено. **Марк 11:23***

Говорихме за „изповяданата” част от вярата въз основа на Евангелието на **Марк 11:23**. Но сега искам да направя разграничение между прокламация и молитва.

Забележете например, че думата „моля се” не се споменава в този стих. Но се споменава думата „кажи”. Сега нека прочетем този стих.

Марк 11:24

²⁴*Затова ви казвам: каквото и да поискате в молитва, вярвайте, че ще го получите, и ще ви бъде.*

Шестата точка от нашето изучаване на вярата е следната: вярата ще действа според изговорените думи, независимо от молитвата.

Евангелието на **Марк 11:23** не казва нито дума за молитвата или за човека, който се моли. Разбира се, вярата работи в молитва. Но когато се молите за нещо, все пак трябва да го кажете.

Нека разгледаме това Писание по-отблизо. В този стих можем да видим, че вярата работи без молитва, като просто казвате това, в което вярвате. Исус каза: „...който говори... и не се съмнява в сърцето си, но вярва, че това, което казва, ще се сбъдне, каквото и да каже, ще бъде за него.”

Забележете, че в този стих Исус не каза, че ще се моли за нещо. Той каза, че ще направи каквото каже.

Евангелието на **Марк 11:23-24** са двата стиха от Писанието, които ме издигнаха от болничното легло преди повече от петдесет и пет години. Тези стихове донесоха изцеление на тялото ми, което беше практически парализирано и тежко страдащо от неизлечима болест на кръвта и две сериозни сърдечни заболявания. Затова винаги съм бил „привързан” към тези стихове. И, разбира се, защото те съдържаха истината, която Исус каза.

Всъщност бях излекуван чрез комбинирането на двата стиха. Както казах преди, когато се молиш за нещо, все пак трябва да го кажеш на глас. Точно това се случи, когато, бидейки тежко болен, се помолих и казах: „Вярвам, че получих изцеление”. Изрекох тези думи на глас. Започнах да говоря на глас, а не просто да мисля, че вярвам, че съм получил изцеление и тогава започнах да се подобрявам и всички симптоми на болестта изчезнаха. Исус не е казал: „Който мисли, каквото мисли, ще му бъде направено”. Той каза: „... който каже... ще направи каквото каже.”

Започнах да казвам на глас, докато лежах болен на леглото си: „Вярвам, че получих изцеление за тялото си” и по този начин потвърдих това, в което вярвах. Казах: „Вярвам, че получих изцеление на сърцето, парализа и болест на кръвта.” И тогава, в случай че забравя нещо, просто бих добавил: „Вярвам, че съм излекуван от върха на главата си до стъпалата на краката си.”

В това вярвах и това казах. Исус каза, че каквото и да кажеш, ще ти се случи. И когато започнах да казвам това, в рамките на един час всеки от симптомите на физическо увреждане изчезна и аз станах от леглото си, напълно излекуван.

Моля, не ме разбирайте погрешно. Не всички прояви на изцеление идват толкова бързо. Има друго място в Библията, което казва: „...*да държим здраво изповедта си*” (**Евреи 4:14**). Тук не става въпрос за изповядване на грях. Тук говорим за твърдостта на изповядването на вярата, а не на греха, защото щом си изповядал греха си, трябва веднага да го забравиш, защото Бог моментално го забравя (**Евреи 8:12; 10:17**).

Когато изповядаш греха си и се покаеш, тогава, както каза Бог, Той ти прощава и забравя какво си направил. Затова защо трябва да помните това и да Му се изповядвате отново? Бог каза: „*Аз, самият Аз, изтривам твоите престъпления заради Себе Си и няма да си спомня греховете ти*” (**Исаия 43:25**). След като се покаеш и изповядаш греха си, Той забрави за него. И вие също трябва да забравите.

Изповедта, която трябва да държите здраво, е изповедта на вашата вяра. Никога не съм спирал да изповядвам твърдо много неща, които вече имам това, което съм признал. Понякога минаваха дни, преди да дойде отговор. Понякога отговорът идваше в рамките на седмици. Понякога отнемаха месеци. Веднъж бяха необходими четири години за отговор. Но той дойде! **Слава Богу**, винаги получавах отговори,

Лично за мен винаги съм се придържал повече към Евангелието на **Марк 11:23** и съм се основавал на него. Открих, че е по-полезно да се говори, отколкото просто да се моли. Просто казах на глас това, което вярвах според Евангелието на **Марк 11:23**.

Говоря за „изповяданата” част от вярата относно това, което ме притеснява, а не другия човек. Когато става въпрос за друг човек, тогава е важно да се вземе предвид неговата воля и неговата вяра. Но в моя случай винаги съм разчитал повече и съм стоял на казаното в Евангелието на **Марк 11:23**. Винаги просто говорех на глас – просто казвах това, в което вярвах според Божието Слово.

Прилагане на вярата към финансите

Лично аз не съм се молил за пари от години. И никога не съм бил без тях. Никога не се моля за пари. Просто винаги казвам: “Парите ще дойдат.” И те идват, слава Богу!

Спомням си как веднъж преди много години имах нужда от хиляда и петстотин долара в началото на месеца. Затова казах: „До началото на месеца ще имам хиляда и петстотин долара!“

Повтарям това всеки път, когато се моля. Просто казах: „До началото на месеца ще имам хиляда и петстотин долара.“ И така, веднага щом месецът започна, получих 1580 долара. Получих \$80 повече, отколкото рекламирах! Всъщност Господ ме научи как да правя това – как да използвам вярата си, за да получа финанси. Години наред не разбирах това. Бях спасен и след това изцелен от силата на Бог, докато бях млад баптист. Но никога не съм мислил да използвам вярата си, за да постигна нещо различно от спасение или изцеление.

Много хора са приели спасението чрез вяра, но дори не си и помислят да приложат вярата си към нещо различно от спасението.

Те не използват вярата си дори в молитва. Те винаги трябва да се борят; Постоянно молят, плачат, крещат, крещат и се гърчат! Те не печелят нищо и остават победени.

Не знам защо, но в началото на моето служение в продължение на няколко години едва свързвах двата края, няхах нищо, защото не вярвах в нищо, особено що се отнасяше до финансови и материални въпроси.

Последният път, когато бях пастор в църква, беше от 1946 до 1949 г. Моята църква винаги е откликвала на нуждите ми и са се грижили добре за мен. Мисля, че понякога в ситуации като тази наистина не е нужно да имате много вяра. Вие просто очаквате църквата да се погрижи за вас.

Но Господ ме повика за друго нещо, затова напуснах църквата и отидох на Божиите нива. И през първата година на новото министерство имах трудности.

Дойдох при Господ в молитва относно тази ситуация. „Господи“, казах аз. „Направих това, което Ти ми каза да направя.“ Искам да кажа, че няхах дори най-малкото съмнение по този въпрос: ако имах дори най-малкото съмнение относно това дали трябва да напусна църквата и да отида да работя като пътуващ проповедник, тогава нямаше да се замисля много върху съмненията. Дори бих се възползвал от сянката им и бих останал на място! Няхах и сянка на съмнение дали съм във волята Божия. Някой е казал: „Ако си в съвършената воля на Бог, ако си усърден и послушен, тогава всички неща ще работят заедно за твое добро и Той ще задоволи всяка твоя нужда.“

Да, но все пак трябва да вярвате. Ако не вярвате, тогава дори и да сте в съвършената воля на Бог, не всичко ще работи за ваше добро. Трябва да завладеете това, което е ваше.

Някои хора смятат, че всички добри неща автоматично ще ви паднат, като зрели черешки от дърво. Но това не е вярно. Библията казва: „А без вяра е невъзможно да се угоди на Бога; Защото, който идва при Бога, трябва да вярва, че Той съществува и възнаграждава онези, които усърдно Го търсят“ (**Евреи 11:6**). Бог

е Бог на вярата. Вярата има много общо с това дали получавате Божиите благословии или не.

Поставих всичките си изчисления пред себе си и просто ги предложих в молитва на Господ. Казах: „Това са изчисленията. Ето моите приходи за изминалата година. Ако бях останал в църквата (а те искаха да остана), щях да имам \$1200 повече. Но освен че съм с 1200 долара по-малко, трябва да плащам наем за семейството си, докато съм на път. Преди това имах обзаведен дом, предоставен от църквата и всички сметки бяха платени. Освен това ядохме много по-добре, защото много хора ни носеха нещо, когато идвах на църква.”

Понякога отивахме на гости на някого и когато се връщахме, откривахме пред вратата кошница, пълна с продукти. Хората от тази църква бяха много мили. Донесоха ни половината от необходимата храна.

Продължих да казвам на Господ: „И сега Ти каза: „Ако *искаш и се покоряваш*, ще *ядеш хектари земя*” (*Исая 1:19*). Определено не вкусвам доброто. И не нося хубави дрехи. Ако искаш да ядем добри неща, тогава знам, че искаш да имаме добри дрехи. И ако искаш да ядем благата на земята, това не означава ли, че искаш да просперираме?”

Добавих: „Ако искаш да се храним добре и да носим добри дрехи, тогава знам, че искаш да караме добри коли. Никога не съм имал нова кола през целия си живот. И единствената кола, която взех тази година, вече се разпада. Едва го запалвам”;

Дори нямах резервна гума, а четирите колела, които бяха на колата, бяха вече износени. Колата беше в такова състояние, че просто я продадох на части. Дори не можех да го продам на цена, която да покрие дълговете ми. Имаш три разписки и получих достатъчно пари от продажбата на колата, за да платя лихвата; но нямах достатъчно пари, за да платя главницата на дълга. Останалите пари похарчих, за да купя нови дрехи на децата за училище.

Казах на Господ: „Децата ми нямат достатъчно храна или подходящи дрехи.

Но Ти каза: „Ако желаете и сте послушни, ще ядете благата на земята”.

„Практикува това, което проповядва”

Постих и се молих за това три дни. На третия ден Господ ми каза: „Твоят проблем е, че не практикуваш това, което проповядваш.”

Събрах смелост и казах: “Господи, ти ме удари под пояса.” Застъпих се за себе си, както биха направили повечето от нас, и казах: „Господи, практикувам това, което проповядвам.”

Той каза: „Проблемът ви е, че проповядвате за вярата, но не я практикувате.”

„Но, Господи”, казах аз, „приложих вярата на практика. През всичките тези години след моето изцеление в ранна възраст, аз винаги приемах изцелението. Всъщност не бях особено болен. Бях или веднага излекуван, или веднага започнах да се

подобрявам. Възпитавам децата си по същия начин и те винаги приемат изцелението.

Общите ни медицински разходи за нашите деца са \$37 и половина. Когато Кен се роди, платихме на лекаря 25 долара. Това беше стандартната такса - не ми направи отстъпка. (Това е трудно за много хора да си представят, защото сега струва много повече!)

И тогава, когато се роди дъщеря ни Пат, платихме на лекаря 12,50 долара. Когато тя се роди, аз бях пастор на една от църквите и местният лекар даде петдесет процента отстъпка на всички пастори.

Не ме разбирай погрешно. Когато децата пораснаха и тръгнаха на училище, винаги ги водехме на прегледи при лекарите. Но децата винаги бяха добре, така че лекарите не взеха пари от нас. Лекарят просто им постави необходимите ваксини за началото на учебната година, въпреки че се чувстваха отлично.

Спомням си, че когато Кен беше на дванадесет години, той разви симптоми на заушка, които продължиха около 45 минути. Молихме се и всичко си отиде. Още на следващия ден той отиде на училище. Виждате ли, доста често просто трябва да вярваме, че всичко ще бъде наред и да не се предаваме на безпокойство.

Така че насърчихме нашите деца да ходят в божествено здраве. Използвах вярата си в тяхното изцеление, когато децата бяха още малки, но когато пораснаха, самите те започнаха да вярват в Бог за това. Вече нямаше нужда да го правя вместо тях.

Изложих този факт на Господ. „О, да”, каза той. „Разбира се, вие сте практикували вяра по въпросите на изцелението и това е похвално.” Но това е единственото нещо, за което си използвал вярата си.

Господ ми каза: „Вярата работи еднакво във всички области и при всякакви обстоятелства. Използвайте вяра само по въпросите на спасението, кръщението със Светия Дух и изцелението. Но вярата работи по същия начин във финансите.”

Господ продължи: „Ако имате нужда от изцеление, вие просто ще го поискате чрез вяра, ще отидете и ще обявите публично, че сте изцелен, и след това ще продължите да проповядвате. И доста често в миналото всеки симптом на заболяване просто изчезваше, докато проповядвахте. Трябва да направите същото по отношение на финансите. „Добре, Господи”, казах аз. “Ще го направя.”

Трябва да имаш и желание, и послушание

Тогава Господ каза: „Но тук има една точка, която пречи на вярата да действа. Разбрахте ли стиха, който Ми беше даден: „Ако желаеш и си послушен, ще ядеш богатата на земята?”

Доста често смело [носим Словото Му на Господ](#) и Той със сигурност ще изпълни това, което е казал, ако се придържаме към него.

„Да, сър”, отговорих аз. - Точно”.

Той каза: „Този стих казва: „Ако искаш и се подчиняваш.” Ти си бил послушен. Винаги казваш, че си Ми послушен. Но знаеш, че не винаги искаш да изпълняваш Словото Ми.”

Искам да ви кажа: станах готов за десет секунди! Не ми казвайте, че отнема много време, за да се появи желание, защото аз знам по-добре.

Просто направих малка корекция в себе си и имах желание! Ще ви кажа защо на някои хора им отнема толкова време да направят това - те са упорити и корави.

Когато се обуслових да бъда едновременно желаещ и послушен, казах на Господ: „Сега съм готов. През цялото време съм бил послушен и Ти самият вече ми каза, че съм послушен. Но сега имам желание и пиша сметката. Слава на Бога, сега съм готов да участвам в богатата на земята.”

Господ каза: „Знам, че си пожелал. Сега ще ти кажа какво да правиш. Първо, никога не се молете за пари в същия смисъл, в който сте се молили за тях преди.”

Господ не ми е казал изобщо да не се моля. Той просто ми каза да не се моля за пари, както правех преди. Много хора имат грешна представа за молитвата.

Например, някой каза, че хвалението е най-високото ниво на молитва, защото молитвата е интимна комуникация с Бог. Така че, когато хвалите Бог, вие се молите на най-високо ниво. Това е вярно.

Но доста често това, което наричаме молитва, не е молитва. Много често мислим за молитвата само като за средство да измолим Бог за нещо. Чували сте израза: „Ел Шадай, дай, дай, дай”.

Или ние сме като стария фермер, който винаги се молеше: „Бог да благослови мен, жена ми, сина ми Джон и съпругата му – четиримата и никой друг.” И ние смятаме, че това е молитва. Но ако се молим по този начин, ние изричаме само празни думи.

Господ ми каза: „Никога не се моли за пари по начина, по който правеше преди.”

Попитах го; „Тогава какво трябва да направя?”

Той каза: „Парите, от които се нуждаете, са на земята; те не са тук на небето. Няма да изсипя пари на земята, защото ако завалят пари, те ще бъдат фалшиви, а аз не съм фалшификатор.

Виждате ли, напълних земята с всичко, от което се нуждаете. Вече направих всичко това и не го направих за дявола и неговата компания.

Толкова често хората си мислят: „Знаете ли, не е нужно да имате нищо, ако живеете за Бог. Ако сте християнин, трябва да ходите през живота с обувки без подметки, полуоблечени и да живеете на улица „Едва свързващи двата края” в

задънената улица на блока, точно до Алеята на мърморенето. И това според тях трябва да е знак за смирение.

Не, това не е вярно. Това не е признак на смирение. Това е знак за непознаване на Словото.

Бог ми каза: „Прочетете Моето Слово, **Псалм 49:10-12**, което казва: „... *Всеки звяр в гората е мой, и добитъкът на хилядите планини... Вселената и всичко, което я изпълва, са мои.*” А в Книгата на пророк **Агей 2:8** се казва: “*Среброто е Мое и златото е Мое...*” То е Мое, защото Аз съм го създал. Не съм го създал за Себе Си. Направих го за моя човек Адам. И казах: „*Адам, давам ти власт над всичките дела на ръцете Си*” (**Битие 1:26,28**).”

Господ продължи: „Първоначално Адам имаше господство над този свят. Той владееше над добитъка на хиляди планини. Той владееше среброто и златото. Той владееше света и всичко, което го изпълва. Но Адам извърши държавна измяна – той стана предател и се продаде на Сатана. И Сатана стана бог на този свят.”

2 Коринтяни 4:4 нарича Сатана богът на този свят. Сатана управлява света, защото Адам му е дал разрешение да го направи, като е извършил държавна измяна.

Тъй като Сатана има господство над този свят, той също има господство над среброто и златото и над добитъка на хилядите планини.

Но Исус дойде да ни изкупи от ръката на врага, алелуя! И в Името на Исус имаме властта да поискаме парите, от които се нуждаем.

Господ ми каза: „Каквото и да имаш нужда, призови в Името на Исус. Трябва да кажете: „Сатана, далеч от парите ми”, защото Сатана е този, който ги крие от вас, не аз. Не съм аз този, който крие нормалната храна от вашите деца. Не аз оставям децата ви без нормални дрехи.

И го осъзнах! Светлина се проля за мен в тази област, слава Богу! Помня, че първия път, когато приложих на практика това, което Господ ми показа, го направих със страх и трепет.

Получих това откровение, докато се срещах в малка църква в Източен Тексас. Бях проповядвал там предната година и те ми плащаха \$57,15 на седмица за две седмици. За две седмици ми платиха 114,3 долара.

Всичко това се случи преди повече от петдесет години. Знаех, че ако сметнат за правилно да ми плащат **57 долара на седмица**, тогава само Бог може да ми даде това, от което се нуждаем, за да запълня бюджета си. (В тази църква имаше малко хора и те смятаха, че 50 долара на седмица ще са достатъчни. Смятаха, че това са много пари за всеки проповедник.)

Така че казах: „Добре, Господи. Ще го преживея точно тук, в тази църква. Искам 150 долара тази седмица.”

Знаех, че ако предложи на църквата да ми плати дори 75 долара, всички ще паднат от местата си. И ако предложите да платите 100, те ще кажат: „Е, ще трябва чудо.“ И ако изразих сумата от 150 долара, те щяха да отговорят: „Самият Бог не може да направи това!“ С други думи, би надхвърлило и най-смелото им въображение.

И знаех, че ако кажа на пастора колко много вярвам, това ще го уплаши. Затова му казах: „По време на срещата не оказвайте натиск върху хората относно парите. Не казвайте: „Кой ще даде това или онова?“ Понякога в миналото един пастор можеше да проповядва надълго и нашироко за даването, когато църквата беше финансово затруднена.

Казах му: „Подай тавата и това е. Просто дайте шанс на хората да сеят.“

Затова се придържах към признанието си и казах: „Сатана, махни ръцете си от парите ми“. Няколко дни след тази среща пасторът ме помоли да остана още една седмица. Господ ми каза да остана още десет дни, така че промених изповедта си и казах: „Сега, Господи, в името на Исус, призовавам \$200 за десет дни.“

Когато всичко свърши, пасторът ми даде дарението, което беше събрал за мен, което беше \$240,15. Пасторът каза: „О, Боже, това е най-голямото дарение, което някога сме събирали. аз не разбирам Просто не мога да го разбера.“

След това отидох да служа в друга църква. Това също беше малко събиране на хора. В неделя присъстваха около деветдесет души и само няколко души повече присъстваха на вечерните срещи.

Казах и на този пастор: „Моля, не оказвайте натиск върху хората относно парите. Просто раздайте подноса и дайте възможност на хората да дарят.“ И така, още през първата седмица от престоя ми в онази църква, когато всички пари бяха събрани, той ми ги подаде и каза: „Знаеш ли, брат Хагин, ние никога не сме плащали толкова пари на никого. Знаете ли колко пари бяха събрани за вас тази седмица? Над \$280.“

„Средно имаме 90 долара на седмица, продължи пасторът, „Веднъж имахме свещеник, който имаше финансови затруднения, защото трябваше да плати няколко сметки. Изправих се пред срещата и ми отне четиридесет и пет минути, за да накарам хората да дарят за нея, и в крайна сметка събрахме \$140 за седмица. И тук не казах нито дума, а ти получи над \$280. Просто не го разбирам.“ „Всичко е наред, братко“, казах аз. „Разбирам това много добре.“

По това време преживях най-прекрасните преживявания, свързани със сферата на финансите, за които човек може само да мечтае. Получих Божиите благословения на най-неочаквани места, защото Божието Слово работи!

Хванете доброто

Обичам да правя някои неща, просто за да потвърдя това, което съм научил от Бог и чрез Неговото Слово. Библията казва: *„Изпитвайте всичко, дръжте доброто“ (1 Солунци 5:21).*

Например, когато започнах да се придържам към тази истина за финансите, първо трябваше да я тествам в собствения си живот. Говорите за остъргване на дъното на бурето. Но аз не просто стържех по дъното на бурето - бях под него, а бурето беше върху мен! Но аз излязох, слава Богу, и започнах да се катеря. И оттогава непрекъснато вървя нагоре!

След като Господ ме научи за просперитета в тази църква и ми показа как да посрещна нуждите си, започнах да разбирам нещо за „изповяданата“ част от вярата.

След тази среща се прибрах и казах на жена ми: „Скъпа, живеем в тристаен апартамент. Имаме нужда от по-голямо място.“

Свекър ми тогава вече беше починал. Той завърши земния си път и отиде при Исус. Свекърва ми ту живееше с нас, ту със сина си. Затова казах на Орета: „Хайде да наемем къща“. „Добре“, каза тя, „можем ли да си го позволим?“ Започнах да ѝ разказвам какво ми каза Господ.

Тя отговори: „Да, можем да си позволим къща. Бог ще направи това за нас.“ Така че наехме тристайна къща. След като се преместих в тази къща, казах на Орета: „Знаеш ли, можем да купим тази къща и плащанията ни за нея ще бъдат по-малко от това, което плащаме под наем сега. Поне ще имаме собствен малък имот.“

Така че ние го обявихме. Излязох от къщата и тръгнах да се разхождам из двора. Библията казва: *„Всяко място, на което стъпват стъпалата ви, давам ви...“ (Исус Навиев 1:3).*

По това време деветдесет процента от времето не бях вкъщи, пътувах из страната. Всъщност, от петдесет и двете седмици в годината, понякога проповядвах петдесет или петдесет и една седмици. Проповядвах през цялата година, след което си взех коледната почивка и се върнах на път следващата неделя.

Казах на жена ми: „Говори със собственика на къщата и разберете колко иска за къщата.“ Просто се държахме така, сякаш тя иска да го продаде! Скоро жена ми ми писа (писахме си писма всеки ден). В писмото Орета пише: „Собственичката ми каза, че не иска да продава къщата. Съпругът ѝ построи къщата със собствените си ръце и инвестира много пари в нея. Заминаха временно от тук заради работата му, но планират да се върнат.“

Не позволих на тази новина да ме изплаши. Писах обратно на Орета: „Тя иска да го продаде, но просто още не знае за това!“ Просто се държахме така, сякаш къщата е наша, говорейки за нея във всяко писмо, сякаш ни принадлежи.

Тогава, два-три месеца по-късно, писах на жена ми: „Иди и говори пак с хазайката.“ Орета пак попита и докладва? в писмо до мен: „Не, собственикът каза, че няма да продават къщата.“ Отвърнах: „Те ще го направят, но отново не знаят за това още.“

Казах на жена си: „Приключвам срещите си и скоро ще се прибера. Мисля, че това **ще е подходящо време** да се срещнем заедно със стопанката на къщата. Смятам да дойда този следобед след сутрешната служба и можем да обсъдим това.”

И така, Орета отново се срещна с домакинята. След това тя ми се обади и каза: „Помолих я да си уговорим час за определен ден, но тя каза, че те все още не се интересуват от това”.

Казах: „Нека не те притеснява, защото те се интересуват, но просто още не го знаят”.

Още на следващия ден жена ми ми се обади и ми каза: „Скъпи, имам добри новини. Собственикът току-що ми се обади и каза, че са решили да продадат къщата.”

Отговорих: „Знаех за това преди около година.”

Орета каза: „Уговорих си среща за утре в 14:30.”

Казах, „Добре. Ще се прибера след сутрешната служба и ще обядваме заедно. И тогава ще ги срещнем”.

Срещнахме се със собствениците на къщата и за да съкратя тази история, ще кажа, че ние закупихме къщата. Някой друг искаше да купи тази къща и му даде много добра цена - много по-висока от това, което ние му предложихме. Всъщност им беше предложено повече, отколкото струва къщата. Мисля, че това беше една от причините, поради които най-накрая решиха да го продадат.

Пазарихме се с тях, докато стигнахме до цена, която беше с почти \$500 пониска от това, което другите купувачи искаха. Това бяха много пари в онези дни.

Трябваше да се върна в църквата за вечерното събрание, така че казах: „Сигурен съм, че би било жалко за Божиите хора да пренебрегнат волята на Бог.” Те бяха християни, но не бяха изпълнени с Духа християни. Но по-късно същата година те бяха изпълнени с Божия Дух. Жената започна да се смее и каза на съпруга си: Скъпа, кажи им това, което каза на мен.

Човекът отговори: Не, ти сам им кажи.

„Добре”, каза тя. — Ние сме християни и всяка вечер преди лягане се молим заедно. През последните три вечери след молитва съпругът ми ми каза: „Скъпа, нещо вътре в мен ми казва, че къщата принадлежи на този проповедник и жена му.”

Казах: Виж, това е, за което говоря сега. Сигурен съм, че ще се обидите, ако пренебрегнете Божията воля.

Те казаха: - Можете да си купите къща. Той е твой.

По същия начин закупихме нашия втори дом, нашия трети дом и нашия четвърти дом. Ние просто го обявихме в съответствие с Евангелието на **Марк 11:23**. И нито стотинка от собствените ни пари не беше вложена в него.

Така се сдобихме с първата си нова кола. Казвах на всеки пастор, с когото имах среща, „Ще си купя нова кола през есента, когато се появят новите модели.“

“Какво ще купуваш?”

Знаех, че ако Бог иска да ядем добрите неща на земята, тогава Той иска да ми позволи да карам най-добрата кола. Затова казах: „Ще купя най-добрата кола, която съществува.“

Една есен провеждах среща. Беше почти по същото време, когато купихме къщата, за която ви казах. Когато за първи път влязох в пасторския дом, казах на него и жена му: „Ще си купя нова кола, докато съм тук. Надявам се, че това няма да е в ущърб на моите дарения.“

Някои хора, блажени са сърцата им, когато се молят за проповедник, казват: „Господи, дръж го смирен и ние ще го запазим беден“. И си мислят, че правят услуга на Бог!

Пасторът каза: „О, не. Това няма да засегне църквата ми по никакъв начин. Всъщност ние ще ви помогнем да го купите. Кой модел ще си купите? Казах му от коя кола се интересувам.“

Той каза: „Добре, ще ви кажа нещо: братът на един от дяконите на моята църква е в автомобилния бизнес. Той е добър в работата си.“

Завчера, когато бях при него, тъкмо бяха свалили една кола от платформата.

Гледах го и има всичко необходимо.“

Казах: “Чувствам се, че това е точно колата, която бих искал да имам.“

Не мислех повече за това. Ден или два след началото на събранията пасторът ми каза: „Качвай се в колата и ела с мен.“ Така че отидохме до тази автокъща.

Той каза: „Това е колата, за която ви казах.“ Погледнах я и казах: “Забравих да ти кажа за цвета, но това е точно този цвят, който си представях.“

В този пример има момент, който искам да ви подчертая: вярата няма да работи само чрез прокламиране; но ако вярата е в сърцето ви, тогава тя ще действа въпреки съмненията в главата ви. Много често съмненията в ума карат хората да си мислят: „Вярата ми е безполезна. Съмнявам се“.

Но всеки път, когато казвах на проповедниците: „Ще си купя нова кола през есента“, в главата ми се въртяха мисли: „Откъде ще вземеш толкова пари? Ти дори нямаш пари за стара кокошка!“

Когато пасторът и аз отидохме до автокъщата и започнахме да разглеждаме паркираната там кола, през цялото това време в главата ми къртяха съмнения. Умът ми повтаряше: „Имаш достатъчно здрав разум, за да знаеш, че е по-добре да не лъжеш. Вие сте тук през цялото това време и казвате на пастора как ще си купите кола, а той е на път да разбере, че всъщност сте лъжец.

Ти говореше за вяра и проповядваше за вяра, а самият ти ще си пълен провал, защото не можеш да си купиш тази кола. Изобщо нямате пари. (А аз ги нямах!) Имате само стара кола на 150 хиляди километра. Клапанът чука и корпусът на скоростната кутия тече. Нямате дори резервна гума, а гумите са почти износени.

Няма да можете да получите нищо за старата си кола. Ще трябва да го продадеш за части. Но дори няма да имате достатъчно пари за първоначална вноска за тази нова кола. Нямате възможности и знаете, че няма да ги имате. Не можете да си купите тази кола.”

Просто не обърнах внимание нито на мислите си, нито на дявола. Разгледахме колата и влязохме в офиса. Човек с голяма черна пура в уста седеше на масата и говореше по телефона. Той постави краката си на масата.

Мъжът [приключи разговора](#) , извади пурата от устата си и се изправи да ни поздрави. Пасторът ме представи като евангелист, който провежда събрания в града. Всички седнахме и мъжът отново запали пура и сложи краката си на масата (това беше неговата маса - той можеше да прави каквото си поиска!) Пасторът каза на човека:

„Брат Хегин иска да купи онази кола там.”

Човекът погледна колата през прозореца и каза: Е, отлично, преподобни. - Лицето му стана сериозно, той намали пурата си и... казах: „Може да съм обикновен грешник, но има едно нещо, в което вярвам.

“ Вярвам, че един Божи човек трябва да има най-доброто в живота. Знаете ли, понякога един стар грешник има много по-добри принципи по тези въпроси от някои светци или “противници”!

Продавачът на кола каза: Преподобни, знаете ли колко струва тази кола?

„Да”, отговорих аз. - Знам. Този нов модел е само на около три седмици и се оглеждах за цени, но никъде не можах да намеря кола в подходящия цвят. - Казах му цената.

Той каза: Абсолютно прав. Това е цената на дребно. Знаете ли колко платих за колата?

Той отвори чекмеджето на бюрото си и ми подаде ценова листа. Той плати около 1200 долара по-малко за колата.

Той каза: „Това, което виждате тук, е сумата, която ми струва колата.” И ще ти позволя да го купиш за същите пари. Няма да направя нито стотинка от това. Ще ти позволя да го купиш на цената, която сам платих за него.

Човекът попита: - Искате ли да продадете нещо, за да платите за колата?

„Да”, казах аз, „нямам пари в брой”. Бих искал да продам старата си кола.

„Добре”, каза продавачът, „каква кола имате?”

Отговорих: Искам да съм местен с теб и му казах, че колата ми е вече на няколко години. Казах, че самият аз съм изминал около 150 хиляди километра с него. Не знам колко хора са го карали преди мен, защото не съм го купил нов. Скоростната кутия тече. Клапанът в него е за смяна - тропа все едно модел Т

Ford работи на два цилиндъра. Колата постоянно подскача и се тресе.

Аз продължих: „Дори нямам резервна гума, а и четирите колела са практически износени.

“ Колата не струва много.

„Преподобни”, каза мъжът, „знаете ли колко се продават коли като вашите?”

Казах: Да, разбрах стойността им на търга. Хубави и чисти, в почти перфектно състояние, те варират от \$795 до \$995.

Продавачът каза: - Вашият вероятно струва около \$495.

Казах: Съмнявам се. Не бих дал толкова много за него. Той каза: Това ще направя. Ще ви кредитирам \$995 за тази кола към новата ви. Както казах, няма да правя пари от новата машина и ще загубя пари от тази стара. Ще закарам твоя в гаража и ще ремонтирам клапана, трансмисията, ще сменя гумите и ще го почистя. Въпреки това не очаквам да получа много за него. Най-вероятно, в най-добрия случай, ще мога да го продам за \$795. За да получа тази сделка, може би ще трябва да вложа още двеста или триста долара. Но подпишете този договор и можете да изкарате новата си кола още днес от шоурума.

И го закарах вкъщи! И знаете ли, от този ден до ден днешен никога повече не съм притежавал употребявана кола. Научих се как да взема нов, слава Богу! Божието Слово работи!

Бог ме научи на тези принципи на преместваща планината вяра във финансите. Спомням си, че преди много години пътувахме с приятели и изведнъж просто им казах: „Някой ще даде 10 000 долара на Министерството на Кенет Хегин.” Искрахме да платим за нашата офис сграда в Тълса. Казах го с вяра въз основа на това, което Исус ми каза в Своето Слово: „И ще ти бъде, каквото кажеш.” В рамките на три месеца една епископална жена ни даде чек за 10 000 долара и ние платихме нашата сграда.

Никога не съм молил никого за нищо. Божието Слово работи!

И тогава при друг случай, след като получих 10 000 долара само защото можем да имаме това, което претендираме, се обърнах към хората от офиса и казах: „Всички ме слушайте веднага: някой ще ни даде 25 000 долара.

И така си беше! Каквото кажеш, ще ти се случи.

Някой каза: „Какво направи с тези пари?“

Не взех нито цент от него за себе си. Използвах цялата сума за Бог и Неговите дела.

Ще отворя още радиостанции. Смятам да издам още книги. Ще пусна още касети. Ще кажа на хората истината. Някой ще бъде благословен от това, слава Богу! Няма да **взема нито цент за себе си**, точно както в случая с 10 хиляди или 25 хиляди долара.

Просперитетът е Божията воля

Някой веднъж каза: „Да, но просто не харесвам това учение за бизнес просперитет.“ Казах: „И на дявола също, но няма да обръщам внимание нито на теб, нито на дявола“.

„Нещо повече – отвърна мъжът – аз дори съм против всичко това“. Казах: „Хитлер, Мусолини и Сталин също бяха против. Няма да слушам никой от вас!“

Харесвам просперитета, точно като Бог. Той каза: „Ако желаете и сте послушни, ще ядете богатата на земята“ (**Исая 1:19**).

Третото писмо на **Йоан 1:2** казва: „Възлюбени! Моля се да бъдеш здрав и да преуспяваш във всичко, както преуспява душата ти.“

„Възлюбени, желая ви преди всичко да просперира, просперира...“ Тук говорим за финансов просперитет.

Фразата “и той живя...” говори за физическо благополучие. А фразата „...как просперира душата ти” говори за духовен просперитет.

Грабване на Божиите благословии

как става това Чрез прокламация, прокламация, прокламация! „Защото... ако някой каже на тази планина: „Вдигни се и се хвърли в морето” и не се усъмни в сърцето си, но повярва, че това, което казва, ще се сбъдне, каквото и да каже, ще бъде за него” (**Марк 11:23**).

Вярата работи чрез говорене и молитвата не е необходима. Но вярата работи и чрез молитва. В Евангелието на **Марк 11:24** се казва: „...каквото и да поискате в **молитва**, вярвайте, че ще го получите, и ще ви бъде.“

Марк 11:23-24

²³Защото истина ви казвам, ако някой каже на тази планина: „Вдигни се и се хвърли в морето” и не се усъмни в сърцето си, а повярва, че каквото каже, ще стане, каквото и да каже ще бъде направено за него.²⁴Затова ви казвам: каквото и да поискате в молитва, вярвайте, че ще го получите, и ще ви бъде.

Марк, глава **11**, стих **23** говори за „прокламации”, а стих **24** говори за „молитва”. Прочетете тези два стиха и подчертайте следното: Има определена разлика между това да вярваш, когато говориш, и да вярваш, когато се молиш. С други думи, ако декларираш нещо, тогава трябва да вярвате, че това, което сте казали, ще дойде при вас. И ако се молите за нещо, тогава докато се молите, трябва да вярвате, че ще получите всичко, което желаете и за което се молите.

Твърде често казваме това, в което вярваме, и след това спираме дотук. Но Исус не каза: „Просто вярвай”. Исус ни казва какво точно означава да вярваме: „Който каже... и не се усъмни в сърцето си, но вярва, че това, което казва, ще стане, каквото и да каже, ще му се направи.” В какво вярва? Вярва, че казаното от него ще се сбъдне.

В случая с къщата, за която ви разказах, със съпругата ми повече от година вярвахме, че това, което казахме, ще се сбъдне. Така и стана!

Разберете, че думите в Евангелието на **Марк 11:23**: „...който каже... и не се усъмни в сърцето си, но вярва, че това, което говори, ще се сбъдне, каквото и да каже, ще бъде за него”, означават, че все още не се е случило. Но ораторът вярва, че казаното от него ще се сбъдне. Все още не се е случило. Ако нещо вече се беше сбъднало, то нямаше да изисква вяра. Ако казаното от него вече се беше сбъднало, тогава той по-скоро щеше да знае за това, отколкото да повярва.

Блажени са любящите сърца на толкова много хора - те ходят видими! Някой каза: „Не го виждам, следователно го нямам. Вярвам, че Бог ще направи това някой ден.” И им липсва абсолютно всичко.

Но, според Евангелието на **Марк 11:23**, вие трябва твърдо да вярвате, че казаното от вас ще се сбъдне. В собствения си живот доста често казвах директно пред лицето на противоречиви обстоятелства: „Това определено ще се сбъдне.” Това е, което Исус ми каза да вярвам.

Исус не ми каза да вярвам в това, което вече имам. **Ако имам нещо**, тогава мога да го почувствам и видя, и всички останали също могат да го почувстват и видят.

О, знам, че много хора ще ви гледат странно, когато говорите думи на вяра - дори някои християни - блажени са сърцата им! Ходят видими. Такива хора са изпълнени със съмнения. И ще ви гледат така, сякаш нещо не е наред с вас. Но не позволявайте това да ви притеснява, защото знаете, че всъщност нещо не е наред с тях и нищо не е наред с вас – вие яздите вълната на Божието Слово! Алилуя!

Според Евангелието на **Марк 11:23**, вие трябва да вярвате, че вашите думи ще станат реалност. Какво ще се случи? Рано или късно ще получите всичко, което прокламирате.

Знам какво говоря. Вече съм минал през това. Прилагам това на практика при всякакви обстоятелства. И знам, че е истина, защото Исус го каза. Той не е лъжец.

Не ме разбирай погрешно. Това не означава, че няма да имаме изпитания или премеждия и че всички благословии, които Бог е осигурил, винаги ще падат върху нас като зрели череши от дървото.

В началото на моето християнско ходене и служение не разбирах въпроса за вярата така, както го разбирам сега. Но аз научих от Божието Слово и от собствения си опит, че това, което казва Божието Слово, е абсолютната истина.' Господ ми каза: „Иди и научи народа Ми на това, което Аз те научих.

Дръжте се здраво за вашата изповед на вяра

Бяха минали много години, откакто се качих в колата си и се прибрах вкъщи след среща, преброих предложението и осъзнах, че не е достатъчно. Закъснях с наема на къщата си. Задължих по две сметки. Трябваше да се прибера през нощта, защото гумите ми бяха износени и не можеха да издържат на жегата на деня.

Прибрах се вкъщи, знаейки, че все още нямам други срещи, така че няма да спечеля нищо. Бях в пълнодневно служение и Библията казва: „...Господ заповяда на онези, които проповядват благовестието, да живеят чрез благовестието” (1 Коринтяни 9:14).

Шофирах през нощта, предните стъкла бяха свалени, хладен вятър духаше в кабината и изглеждаше, че едно от колелата побеждава времето и започва да пее песен: „Какво трябва да правиш сега? Какво трябва да направите сега? Какво трябва да направите сега? Какво трябва да направите сега? И тогава се включи друго колело и те изпяха дует: „Какво да правиш сега? Какво трябва да направите сега? Какво трябва да направите сега?”

Тогава третото колело се вдигна и започна да пее: „Какво трябва да правиш сега? Какво трябва да направите сега?”

И накрая резултатът беше квартет - четирите колела пееха: „Какво да правиш сега? Какво трябва да направите сега? Какво трябва да направите сега?”

Накрая извиках: „Знаеш ли какво ще правя сега? Ще ти кажа точно какво ще направя. Ще правя това, което казва Библията, приемайки това, което тя казва, като реалност. Ще се прибера вкъщи, ще си легна и ще спя като бебе, това ще направя!”

И така се прибрах. Скъпата ми жена се разтревожи. Тя попита: „Колко пари имаме? Какво получихте като дарение? Виждате ли, докато пътувах, тя си седеше вкъщи със сметки.

Казах: „Всичко е наред, слава Богу. Не е нужно да ни пука. „Казах това с вяра, защото ще ни се случи според нашите думи. - Всичко е наред. Хайде да спим. Ще говорим за това сутринта.”

Орета се събуди сутринта и изпрати децата на училище. Не можах да заспя до три сутринта, така че тя ме остави да спя. Събудиха ме телефонно обаждане.

Орета вдигна телефона и я чух да казва: „Късно дойде и още спи. Не искам да го събуждам.” Попитах: Какво има, скъпи?

- Някой се обажда отдалеч.

Казах: Аз ще отговоря. „Телефонът имаше дълъг кабел, така че тя просто го донесе до леглото ми.”

Човекът от другия край на линията каза: „Брат Хегин, вие не ме познавате, но аз съм пастор от... (и той даде името на града). Искам да попитам кога можете да започнете да се срещате с нас?

Отговорих: Утре вечер. - Слава на Бога!

Можете да имате това, което прокламирате

Хората, които не живеят с вяра, са пропуснали много. За да съкратя историята, ще кажа: всичко се оказа страхотно. При тези обстоятелства не загубих нито сън, нито апетит. Бог задоволи нуждата ми!

Вярата работи! Когато вярваш, че това, което казваш, ще се сбъдне, тогава каквото и да кажеш, ще ти се случи!

Сега, ако използвате вярата си в молитва, в какво трябва да вярвате? Погледнете Евангелието на **Марк 11:24** и осъзнайте това: „Затова ви казвам, каквото и да поискате в молитва, вярвайте, че сте го получили, и ще ви бъде.” Каквото и да пожелаете в момента, в който се молите,” не след молитва, не следващата седмица, не следващия месец, но точно в този момент, когато се молите, тогава повярвайте!

В какво вярваш

- О, брат Хегин. Аз вярвам. Аз вярвам.

- В какво вярваш?

- Вярвам в молитвата.

Хубаво е, че вярвате в молитвата, но **Марк 11:24** не казва, че Исус ви е казал да вярвате в това. Или - Е, аз вярвам, че Библията е истината. Това е добре, но не говорим за това тук. Исус не каза в това писание, че трябва да вярваме.

- Ами аз вярвам в Светия Дух.

Това е чудесно. Слава на Господа, вярвам и аз. Но вярата в Святия Дух не работи сама по себе си, защото има много хора, които вярват в Святия Дух, но не получават отговор на молитвите си.

- Добре, вярвам, че молитвата променя всичко.

Това също е страхотно. Това е вярно. Молитвата наистина променя всичко.

Но самото вярване в това няма да доведе до резултати.

Не, в **Марк 11:24** Исус ни каза точно в какво трябва да вярваме. Той каза, че когато се молиш, трябва да вярваш, че получаваш това, което искаш.

Точно това е проблемът на хората, които ходят според външния вид: те няма да повярват на нищо, докато не го видят с главите си. Казват: “Когато видя пари в ръката си, тогава вярвам.”

Или, например, ако желаят изцеление, те казват: „Когато почувствам, че съм здрав и всички симптоми изчезнат, тогава ще повярвам”.

Но ако сте готови да изчакате, докато всички симптоми изчезнат, тогава не е нужно да вярвате, че ще го получите - просто ще го знаете. Например, не би трябвало да вярвам, че съм получил сто долара, ако ги държа в ръцете си. Ако имах банкнота от сто долара в ръката си, просто щях да го знам.

Но когато се молите, вярвайте, че ще получите всичко, което желаете или поискате. Започнете да го казвате от сърце, защото го вярвате. И ако не вярвате, тогава все пак започнете да говорите и тогава ще се дисциплинирате във вярата. „Вярвам, че го разбирам. Вярвам, че го получавам.” Какво ще се случи? Последната част от стиха гласи: „...и ще ти бъде.”

Виждате - *той* “ще бъде за вас.” Но тази част идва накрая. На първо място идва вярата и едва тогава „ще бъде направено за вас”. Повечето хора искат обратното: първо искат да го държат в ръцете си, а след това искат да му повярват. Но това не изисква вяра, защото Библията казва: „*Праведният чрез вяра ще живее*” (**Римляни 1:17**).

За да преместите планини в живота си, трябва да вярвате според Божието Слово и да говорите според Божието Слово. Когато имате вяра, която премества планини, тогава можете да приложите словесната си вяра към финансовия просперитет, който Господ е осигурил за вас.

Глава 7

ПРИЛАГАНЕ НА ВЯРАТА В ПЛАНИНАТА КЪМ ДРУГИТЕ

²²Исус отговаря и им казва: „Имайте вяра в Бог.“²³Защото истина ви казвам, ако някой каже на тази планина:²⁴„Вдигни се и се хвърли в морето“ и не се усъмни в сърцето си, но повярва, че това, което казва, ще се сбъдне, каквото и да каже, ще бъде за него.²⁵Затова ви казвам: каквото и да поискате в молитва, вярвайте, че ще го получите, ще ви бъде.²⁶И когато стоите на молитва, прощавайте, ако имате нещо против някого, за да ви прости вашият Небесен Отец греховете ви.²⁷Ако вие не простите, тогава вашият Небесен Отец няма да ви прости греховете ви. **Марк 11:22-27**

Споделих с вас шест важни фактора за вярата, които ще ви помогнат да преместите планини в живота си. Можете да имате вяра във всичко в собствения си живот и вашата вяра винаги ще работи за вас!

Това, което казвам, е, че понякога, но не винаги, можете да приложите вярата си в действие за някой друг.

Особено искам да обърна внимание на Евангелието на **Марк 11:24**. Забележете, че първата дума в този стих е „защото...“ Някой веднъж каза: „Когато намерите думата „следователно“ в Библията, спрете и разберете „защо“ е там!“ Мисля*, че това е добро предложение.

Тази дума „защото“ свързва това, което Исус се канеше да каже, с това, което Той вече беше казал.

В **Марк 11:23** Исус просто каза: „Защото истина ви казвам, ако някой каже на тази планина: „Вдигни се и се хвърли в морето“ и не се усъмни в сърцето си, но повярва, че това, което казва ще се сбъдне - каквото каже, ще му се случи.

В следващия стих 24 от същата глава от Евангелието на **Марк** Исус каза: „Затова ви казвам, каквото и да поискате в молитва, вярвайте, че сте го получили, и ще ви бъде извършено.“ Така че, докато този стих се отнася за всички нас, той също е специфичен за вас и вашите желания.

Виждате ли, не можете да натрапите желанията си на някой друг. В това писание Исус говори за вас и вашите желания. Следователно, ако вашето желание не съвпада с желанието на други хора, тогава вие няма да можете да им наложите своето. В случай, че вашата молитва се отнася до други хора, тогава тяхното желание играе роля в тази ситуация. Можете да се молите за тях и с тях. Но ще трябва да ги съгласувате с вас.

Матей 18:19

¹⁹Истина ви казвам също, ако двама от вас се споразумеят за нещо на земята относно каквото поискат, тогава каквото те поискаха, това ще бъде направено за тях от Моя Небесен Отец.

Библията казва нещо друго за това.

Амос 3:3

³*Двама души ще отидат ли заедно, без да са съгласни един с друг? Не можете да доведете никого до изцеление с вярата си, че ще оживее, ако вярва, че ще умре! Няма споразумение по този въпрос.*

В живота ми е имало хора, които са идвали при мен и са казвали: „Брат Хегин, искам да се молите за мен.“

- За какво точно? – попитах ги.

- Добре, вие цитирахте пасаж от Писанието в Евангелието на **Матей 18:19**, който казва: „...ако двама от вас се съгласят на земята за нещо, което поискат, ще им бъде дадено от Моя Отец, който е на небесата.“

„Да“, отговорих аз.

- Е, искам да се молите с мен. „И те ми изразиха своите молитвени нужди.“ Но обикновено отговарях:

- ДОБРЕ. Да се хванем за ръце и да се съгласим. „И в повечето случаи казвах: чуйте ме за какво се моля и се съгласете с него, защото ако се молим всеки сам и не обръщаме внимание един на друг, тогава може би вие ще се молите в една посока, а аз съм в друг. Така че просто слушайте какво казвам и се съгласете с него.“

Надеждата не е вяра

Помня специално една жена. Тя ме помоли да се моля с нея за финансова нужда. Казах: „Татко, съгласни сме за тези сто долара, от които се нуждае това семейство до началото на следващия месец. И ние се съгласяваме, че до началото на месеца те ще имат тези сто долара. Господи, Ти каза: „...ако двама от вас се съгласят на земята за нещо, което поискат, ще им бъде дадено от Моя Отец, който е на небесата.“ Така че сега, след като се съгласихме, че е направено, ние Ти благодарим, Отче, защото така ще бъде. И ние Ти благодарим за това точно сега, в името на Исус. Амин“.

Жената каза: „Амин“. Тогава попитах: „Сестро, случи ли се вече?“ Тя започна да плаче и да ридае: „О, надявам се, брат Хегин. Надявам се“.

Казах: „Тогава не е така. Не е така, защото ти се надяваш, но аз вярвам.“

Няма споразумение по този въпрос. Не се съгласихме.“

Това е причината, поради която мнозина се провалят, когато излязат напред, за да получат изцеление. Много се провалят, защото се надяват, но ние вярваме. Няма съгласие по това, така че не стигаме до единство във вярата.

Кого можете да „носител със себе си“ в молитвите си?

При какви обстоятелства можете да помагате на другите с вярата си? Първо, когато хората са наистина бебета в Христос, можете да ги подкрепите с вашата вяра. Знаем, че има много бебета християни, които вече не трябва да бъдат бебета, и вие не трябва да носите бремето на тези хора. Но можете да отстоявате хората с вашата вяра, стига те да са истински християни – бебета – нови християни.

Има много прилики между физическото и духовното израстване. Знаете, че никой не се ражда възрастен, развит човек. Хората се раждат като бебета и след това порастват.

По същия начин никой не се ражда зрял християнин. Ние се раждаме като бебета и след това трябва да пораснем.

Петър каза: „*Като новородени, жадувайте за чистото мляко на словото, за да растете чрез него към спасение*” (1 Петър 2:2).

Павел написа писмо до църквата в Ефес, в което каза: „*За да не бъдем повече деца, блъскани насам-натам и носени от всеки вятър на учение...*” (Ефесяни 4:14).

Павел не пишеше на младата църква. В тази църква имаше зрели християни. Книгата Деяния казва, че Павел отива в Ефес. Той видя какво им липсваше; и каза: „*Приехте ли Светия Дух, като повярвахте?...*” (Деяния на Апостолите 19:2).

Те казаха: „*...Ние дори не сме чули дали има Свети Дух.*” Павел ги попита: „*...В какво тогава бяхте кръстени?*” Те отговориха: „*В кръщението на Йоан*” (Деяния на Апостолите 19:3).

Деяния на Апостолите 19:4-7

⁴Павел каза: *Йоан кръщаваше с кръщението на покаяние, като казваше на хората, че трябва да повярват в този, който ще дойде след него, тоест в Христос Исус.*⁵*Като чува това, те се кръстиха в името на Господ Исус,*⁶*и когато Павел положи ръце върху тях, Светият Дух дойде върху тях и те започнаха да говорят на други езици и да пророкуват.*⁷*Всички бяха около дванадесет.*

Павел положи ръце върху тях и те получиха Светия Дух и започнаха да говорят на други езици и да пророкуват. Бяха общо около дванадесет мъже. Знаем, че в тази църква имаше дванадесет мъже. Не знам точно колко жени и деца е имало, но се посочва точният брой на присъстващите мъже.

Следователно в тази църква имаше хора, които бяха физически зрели, но духовно младенци. Павел се опита да ги накара да израснат духовно. Както казах, има прилики между физическото и духовното израстване. Например, когато едно бебе се роди на този свят, ако никой не се грижи за него, не го облича и не го храни, то ще умре. Същото се отнася и за новородените християни.

Новородените християни трябва да бъдат възпитавани във вяра

Спомням си, че веднъж провеждах среща за един пастор, благослови сърцето му. Той имаше добра църква. Не можех да разбера защо църквата му беше толкова добра. Току-що построиха нова зала за около 800 души. Написа ми писмо, обади ми се и дойде на една от срещите ми, за да уговори лично с мен среща в неговата църква. След това и той ми изпрати телеграма, опитвайки се да ме убеди да дойда на среща с тях.

„Брат Хегин, съвсем наскоро построих нова аудитория с 800 места. Разполага с 600 места, плюс имаме място за 200 сгъваеми стола. Давам ви гаранция, че залата ще бъде пълна всяка вечер”.

Накрая отидох. И всичко беше както той каза. В енорията му не е имало 800 души, а около 400-500. Но църквата беше пълна всяка вечер.

Провеждахме срещи всяка вечер, включително събота вечер. По това време не провеждах дневни срещи.

Пасторът и аз решихме да продължим да се събираме през следващата седмица, а след това в събота вечер на втората седмица решихме да продължим да се събираме през третата седмица.

В събота вечерта, когато се обърнах към хората с призив за покаяние и изпълване със Святия Дух, излязоха тридесет и девет души. Повечето от тях или са били в вероотстъпничество и са се върнали при Бог, или преди са били спасени и сега са дошли при Бог.

Близо до сцената имаше стаи за молитва, но те не бяха достатъчно големи. Тридесет и девет души не можеха да се поберат в една стая, така че поставихме жените в една молитвена стая, а мъжете в друга. И назначихме мъж за молитвеник в мъжката тоалетна и жена в женската.

Забелязах, че седем млади двойки излязоха на сцената да се покаят. Бих казал, че бяха на възраст между двадесет и осем и тридесет и две години.

По-късно попитах пастора: - Познавате ли тези седем млади двойки, които се качиха на сцената? “Той не познаваше нито един човек.” Те бяха нови - никога не бяха ходили в тази църква. Попитах: - Били ли са в вероотстъпничество?

„Не”, отговори той, „те всички са новопокръстени”. Те не са били спасени преди това и никога не са били членове на никоя църква. Един или двама от тях дори не са ходили на църква през целия си живот. И тази вечер всички бяха спасени.

Казах: Взехте ли техните имена или адреси? - Нямах нито една карта.

“Не”, каза той, “просто вярвам, че ако са получили нещо от Бог, те определено ще се върнат.” Веднага му отговорих: „Прекратявам срещите утре вечер” и обясни защо. Човек като него не е много състрадателен. И приключих срещите.

Някой определено трябва да гледа духовните бебета!

Бил съм пастор от около дванадесет години и научих няколко неща по пътя. Мъчно ми е за пасторите, защото духовните ясли са препълнени със стари бебета. Това, което казвам е, че ако водите някого към спасение, няма да има място за него, защото никой все още не е успял да се издигне и да му направи място в духовната ясла!

Тези надраснали духовни бебета също няма да дават на новородените бебета своите бутилки с храна. И ако отнемете бутилката от някои от тези възрастни християни, които са били спасени преди много години и са изпълнени с Духа, ще има вик и вик!

Два вида духовни бебета

Ще демонстрирам разликата между току-що спасеното дете християнин и духовно дете, което е било християнин от много години.

В последната църква, в която бях пастир, имаше един човек, който беше бизнесмен. Занимавал се е с търговия на едро. Съпругата му беше една от нашите учителки в неделното училище.

Този човек не беше християнин, но никога не пропускаше служба – неделно училище, неделна сутрешна или вечерна служба. Когато се правеха възрожденски събрания, той идваше всяка вечер и водеше цялото семейство.

Накрая мъжът каза на жена си: „Говори с брат Хегин за мен. Знам, че не съм спасен, но попитайте брат Хегин дали църквата може да приеме моите десетъци.”

Този човек имаше бизнес партньор. Партньорът му посещавал друга църква и също не бил християнин. Съпругът на тази жена казал на своя бизнес партньор: „Нашият бизнес е в окаяно финансово състояние. Скоро ще фалираме. Знам, че не сме християни, но вярвам, че ако почитаме Бог с десетък, Бог ще ни почете.”

Разбира се, че приехме неговия десетък! Така той започна да дава десетък от своя дял от бизнеса. След това той изкупи дела на партньора си и в рамките на деветдесет дни бизнесът му излезе от дългове и процъфтяваше. Тогава той трябваше да наеме други хора, за да извършат работата. Той започва да наема хора от църквата да работят за него.

Преди да бъде спасен, този човек ми каза: „Преди да наема някого, го питам във въпросника „Давате ли десетък?” Позволих на старите ми служители, които бяха с мен дълго време, да останат. Няма да уволня такъв човек, защото не плаща десетък. Но аз не наемам хора, които не дават десетък. Имам организация, която дава десетък. Опитах го и работи!”

Доста добро отношение на сърцето за грешен човек. Но скоро една вечер този човек излезе на сцената и беше славно спасен. Той продължи да наема хора от църквата, включително млади хора, които искаха да изкарат допълнителни пари

през лятната ваканция. Проверях финансите на църквата и открих, че през определен месец две трети от бюджета на църквата идват чрез неговата компания или чрез тези, които работят за него. Около две седмици след спасяването на мъжа една сутрин се бърсних, приготвяйки се да отида в центъра, за да пазарувам и да отбия в пощата, за да взема няколко писма.

Докато се бърсних, Божият Дух ми говори в духа. Това не беше чуваем глас, но това беше вътрешният глас на Святия Дух, който ми каза: „Преди да отидете в центъра, отидете в къщата на този и този и се помолете за него” (той говореше за бизнесмен, който имаше току-що запазен).

Господ каза: „Ядоса се на работа, изпусна нервите си и ругаеше. Искам да отидеш да го възстановиш. Казах на жена си: „Господ ми каза да отида да посетя еди-кой си. Господ току-що ми каза, че си е изгубил нервите на работа и сега е болен вкъщи на легло. Господ ми каза да отида да го проверя и да го възстановя.

Орета каза: „Тогава върви. Инструкциите ми могат да почакат. Не бързаме”. Приключих с бърсненето и започнах да си връзвам вратовръзката, когато чух кола да спира пред къщата. Погледнах през прозореца и видях жената на този човек. Тя влезе и каза:

Брат и сестра Хегин, моля, не казвайте на съпруга си, че бях тук. Ще побеснее, ако разбере. Вижте, той се ядоса на работа и изпусна нервите си. Казах, че бил толкова ядосан, че не си спомня да е псувал. Но хора от работата му казват, че е казал лоши неща. Съпругът ми ми каза: “Ако това се е случило, не знам за това.”

Но сега той казва, че ще напусне вярата и никога няма да се върне в църквата. Веднъж на работа си нарани гърба. Сега тази контузия отново го тормози и той лежи болен в леглото си вкъщи. Можеш ли да отидеш да го видиш? Но не му казвай, че съм дошъл тук. Ако те попита дали си говорил с мен, тогава дори не знам какво да отговоря.

„Добре, знам какво трябва да направя”, отговорих аз. „Попитайте жена ми.” Казах ѝ преди по-малко от десет минути, че Господ ми заповяда да дойда при теб и да посетя съпруга ти. Затова с пълна правда мога да му кажа, че Господ ме е пратил, защото е така.

Така че отидох в къщата на този човек. Жена му: каза ми къде е, така че аз обиколих къщата, отидох до задната врата и почуках. Той извика: „Влизайте!” Но когато отворих вратата и влязох, той ме видя и дръпна одеялото през главата си. Беше го срам, благослови сърцето му.

Но вие помнете, че той беше само две седмици в Господа. Ще ви кажа, че понякога ние, хората, които сме отдавна в Господа, забравяме какво е да си новороден в Христос. Някой току-що беше спасен в неделя вечерта и ние вече очакваме той да живее същия отделен и свят живот, както ние сега (но когато бяхме спасени за първи път, не направихме и това!)

Затова дръпна одеялото над главата си. Просто коленичих до леглото му и останах в това положение, докато не успях да дръпна одеялото от главата му!

Тогава не бях много стар - бях само на двадесет и седем-двадесет и осем години. И този човек беше на четиридесет, но аз го взех в ръцете си и започнах да плача с него. Той хлипаше, аз също. Казах: - Братко... бръсних се, когато Господ се обърна към мен и ме изпрати тук. Няма да позволим на дявола да ви превземе. Може да сте се спънали, но ние няма да позволим на дявола да ви превземе.

„О, брат Хегин”, каза той. - Толкова се срамувам. Ядосах се и изпуснах нервите си. Знам го. Но не помня какво казах тогава. Бях толкова ядосан, че дори не помня какво казах. Някои хора казват, че съм използвал ругатни. Човек може да бъде толкова ядосан, че дори да не си спомня какво е направил. Знам, че това се е случвало и с мен, но само преди да стана християнин. Сега съм също толкова избухлив, колкото и преди, но сега го държа под контрол. Откакто станах християнин, не позволявам на чувствата си да излязат извън контрол.

Преди моето обръщане се ядосвах толкова много на някого, че бих го ударил по главата, преди да е имал възможност да си помисли нещо! И толкова се ядосвах, че понякога не можех да контролирам действията си.

Това ми се е случвало и преди.

Човекът каза: „Имах контузия на гърба и изглеждаше, че всичко е приключило. Но сега тази контузия се появи отново и изпитвам много болка.

Този човек беше наистина духовно бебе. Положих ръката си на гърба му и казах: „Мили Боже, ти го обичаш, знам това много. Знам, че греши. Знам, че е съгрешил, но се срамува от това и се разкайва. Господи, докажи му сега, че го обичаш. Излекувай гърба му.”

Помня как ме погледна човекът - сякаш с щракане на пръсти оздравя. Изглеждаше уплашен, но изведнъж скочи, сякаш го удари ток. Той каза: „Знаеш ли, всичко мина. Болката ме напусна.” Той веднага беше напълно излекуван.

Той коленичи, заплака и каза: „Искате да кажете, че Божията любов към мен е достатъчна, за да ме излекува?”

Казах: „Той те обича много и затова те възстанови.”

Този човек се върна в църквата. Не позволихме на дявола да ни завладее. Трябваше да го видя отново след месец-два. Пак побесня на работа. След това обаче вече не трябваше да ходя при него.

Но в крайна сметка какво можете да очаквате от бебетата? Все още има толкова много неща, които не могат да направят сами. Някой трябва да ги подкрепя. Ще трябва да дадем сметка на Бог за това как сме се отнасяли към бебетата, които са родени в Божието царство.

Когато онзи човек изпусна нервите си за втори път, Господ се обърна към мен и ми каза да отида и да възстановя този човек в момента, в който това се случи. Господ говори на сърцето ми и ми каза какво се случи.

Отидох и му помогнах. Оттогава минаха двадесет и пет години – този човек вече е член на църковния съвет и работи за Бога. Той дава десятък и живее праведно.

Можех да подкрепя този човек със собствената си вяра, докато беше наистина духовно бебе. Но нека обясня нещо за онези, които дълги години остават бебета и не растат духовно.

В моята църква имаше служител, който отговаряше за дяконите, той живееше близо до човек, за чието възстановяване два пъти се молих. Дяконът винаги свидетелства, че е бил спасен и изпълнен със Светия Дух от около тридесет години.

И тогава един ден той дойде при мен разплакан.

Той ми призна, че в разговор с някого е казал: „Брат Хегин не ме харесва. През последните два месеца го видях два пъти в къщата на един и друг брат, но той никога не дойде да ме види.

Отговорих: - Да, и няма да влизам. Ти си голямо бебе. Изправяте се и свидетелствате в църквата, че сте били спасени и изпълнени със Светия Дух за около тридесет години. Нямаме нужда никой да ви посещава! Тридесет години си в Господа - сам трябва да посещаваш други хора. Братът, когото посетих два пъти, е просто бебе християнин. Имаше нужда от нечия помощ. Нямах нужда от помощ. Трябва да ми помогнете да се грижа за духовните бебета. Но вместо това искаш да те гледат. Така че продължавай да плачеш, ако искаш”, добавих. „Няма да ти съчувствам, нито да ти показвам състрадание.” Не ти трябва. И докато съм в тази църква, искам да ви кажа още нещо. Ако не спреш да тичаш и да си пъхаш носа в чуждите работи, то някой ден ще ти прищипят носа и ще останеш без нос!

Нямах предвид някой буквално да му откъсне носа. Но понякога хората си въобразяват това. Бог специално ги е ръкоположил и ги е призовал да

наблюдават делата на другите хора в църквата!

Бог иска да растем духовно

Просто казах истината на дякона. Той беше благодарен за това. Всъщност в този момент той беше малко обиден, но след това преосмисли думите ми, върна се и ми благодари. Той стисна ръката ми и каза: „Брат Хегин, благодаря ти. Едно нещо, което харесвам в теб е, че те разбирам. Разбирам за какво говориш.

“Вие сте сто процента прав”, продължи той, “а аз съм сто процента грешен.” Ще започна да ти помагам. Нямам нужда никой да ме посещава. Трябва да посещавам други бебета, да се грижа за тях и да ви помагам. Аз разбирам, че. Не само това,

но и осъзнах, че си пъхам носа в работата на много хора. Така че спирам да го правя веднага.

Виждате ли, докато хората са духовни бебета на възраст, вие можете да ги носите на вярата си и да получите нещо от Бог за тях. Най-лесното нещо на света е да излекуваш някой, който току-що е станал християнин.

И наистина е лесно, дори обикновено, да се донесе изцеление на християни, които никога преди не са чували за Божествено изцеление. Не са били научени. Така че много често можете да действате според вярата си заради тях. Но от онези, които знаят за Божественото изцеление и са били научени на Словото, Бог очаква повече.

Спомням си, когато жена ми и аз се оженихме за първи път, тя посещаваше методистка църква и не знаеше нищо за божественото изцеление. Тя не беше научена. Научих [Божественото изцеление](#), когато все още бях баптист, когато бях прикован на легло от болест. Около месец след сватбата ни започна да настъпва студено време. Вече беше доста хладно, но истинският северен вятър задуха около месец след сватбата.

Орета има болки в гърлото. Тя каза: „Трябва да отида на лекар, за да си прочистя гърлото.“ Точно това направиха по това време. В болниците нямаше ефективни лекарства, така че лекарят просто премахна студената плака от гърлото.

Орета разказа, че преди този инцидент лекарят един-два пъти искал да ѝ направи операция и да ѝ извади сливиците. Той каза, че те са в лошо състояние и трябва да бъдат премахнати. Но всеки път преди операцията тя вдигаше температура, така че не можеше да ѝ бъде поставена упойка.

Орета каза: „Цяла зима имах проблеми с гърлото си. Това ми се случва всяка година. Когато настъпят първите студове, започва да ме боли гърлото и това продължава през цялата зима. И въпреки че периодично ходя на лекар за процедури и правя всичко необходимо, гърлото ме боли цяла зима.“ Помислих си: „Това може да е добра възможност да започна да я уча на вярата.“ Бяхме женени около месец. И тогава си спомних 11-ия стих от 23-та глава на Евангелието на **Марк**.

Понякога хората си мислят, че Библията ще им помогне само когато изпитват специално чувство. Но Божието Слово е вярно и когато имате Чувството, че е вярно, и когато не го чувствате. Божието Слово все още е вярно и все още е валидно.

Понякога хората смятат, че вие самите можете да допринесете за действието на вярата по един или друг начин. Но това не е вярно. Или някои хора смятат, че вярата ще работи, ако почувствате някакво прозрение. Но и това е измама. Когато използвах вярата си за Орета, нямаш нито настръхване, нито вътрешни прозрения, нито никакви други особени усещания. Всъщност никога не съм изпитвал подобно нещо. Просто знаех; че Евангелието на **Марк 11:23** е истината и че работи.

Словото работи, независимо как се чувствате. Не основавайте вярата си на чувства. Основай го на Словото.

Когато *Евангелието на Марк 11:23* ще работи за другите

Не се молих за жена си, защото знаех, че който говори и не се съмнява в сърцето си, а вярва, че това, което казва, ще се сбъдне, ще има каквото каже. Просто й казах: „Не, няма да ти лекуваме гърлото. Това хронично заболяване на гърлото ще ви напусне и никога повече няма да се върне.” Болестта я напусна и през всичките следващи години никога не се върна! Но виждате ли, по-късно не можах да го направя вместо нея. Трябваше сама да повярва. Тя научи, че това писание работи. Тогава от нея зависи да упражнява и развива вярата си. Слава Богу, тя направи точно това.

Имах чудесна възможност в живота си ясно да покажа на всички мои роднини, че ***Евангелието на Марк 11:23*** работи.

Един ден чичо ми ме помоли да се моля. Той и семейството му дори не бяха спасени. Най-малката му дъщеря беше в болница и лекарят каза, че умира. Майка ми ми се обади и каза: „Чичо ти иска да се молиш за Сара. Тя умира”.

Най-добрите лекари в района се отказаха.

Сара **беше пълнолетно момиче**, но все още оставаше бебе за баща си. Мислех, че това ще бъде добра възможност да им покажа, че Словото работи. Те не знаеха нищо за ***Евангелието на Марк 11:23*** Те дори не бяха спасени. Казах:

„Мамо, когато леля ти се обади отново, помоли я да каже на чичо ти какво казах; Сара няма да умре, но ще живее. „О, синко”, каза мама, „така ли мислиш?”

Казах: Не, не мисля - знам, че е така.

„Добре”, каза тя, „чухте ли това от Господ?”

Казах: Да разбира се.

- Е, тогава това е страхотно. Слава на Бога!

Мама знаеше, че понякога Господ **ми казваше някои неща** и затова тези думи бяха достатъчни за нея.

Аз продължих: Да, чух от Господ, че всичко ще бъде наред - Сара няма да умре, а ще живее.

„Слава на Господа”, каза тя. - Тогава всичко е наред.

Аз продължих: Да, Господ ми каза чрез ***Евангелието на Марк 11:23!***

- Какво? тя попита.

Хората придават по-голямо значение на всякакви прояви, отколкото на писаното Божие Слово. Никога не правете това! Казвам ви: не правете това! Придайте смисъл на Словото! Поставете Словото на първо място във всичко. Казах:

- Да, мамо, чух от небето. - Разбира се, че е. Чух от Бог, защото **Евангелието на Марк 11:23** казва, че Исус е казал: „...който каже,” Кажете на леля ми моите думи.

„Наистина ли мислиш, че това може да проработи, синко?”

Помислих си: „Благословено е нейното сърце”. И той каза на глас: Сигурен съм, че ще бъде така.

Ако действате според Словото на Господ – ако действате според написаното – ще работи! Словото е това, което върши действието, а не вие! Вие не сте в състояние да направите това. - Словото ще свърши работата.

Това е мястото, където много хора грешат. Те смятат, че те самите трябва да извършат акцията.

Мама ме попита: Мислите ли, че това ще проработи?

Казах ѝ: Няма да лекувам Сара. Бог ще го направи. Ще правя само това, което казва Словото. Така че им кажете какво казах - Сара няма да умре, но ще живее и всичко ще бъде наред с нея.

- О, надявам се.

Казах: - Кажете им дума по дума това, което ти казах. Ще направиш ли това? Повторете това за мен, за да знам, че сте го разбрали правилно. – повтори думите ми мама.

След като затворих, се върнах към бизнеса си. Умът ми повтаряше: „Правиш глупак от себе си. Сега всички ще разберат какъв шарлатанин си.

Дяволът някога казвал ли ти е това? Някога казвал ли ви е: „Вярата ви няма да работи. **Роднините ще научат**, че вашата вяра не може да направи нищо за това, което сте проповядвали през всичките тези години.”

Това ми каза той. Но аз просто не обърнах внимание на тези мисли. Слава на Бог, първият човек, към когото мога да се обърна, че им казах за **Евангелието на Марк 11:23** и как работи.

Трябваше да отида на кратко пътуване с моя приятел и когато се върнахме, се обадох на майка ми.

- Каза ли им това, което те помолих да им кажеш?

„Да”, отговори майка ми, „и след обаждането ми не **бяха изменили дори тридесет минути**, преди леля ми да се обади и да каже: „Казах на чичо ми... какво каза Кен. В този момент Сара лежеше в реанимация, лекарите се събраха около нея и само

поклатиха глави. Казаха, че никога няма да излезе от комата - няма да живее. Но веднага щом им предадох думите ти, Сара се събуди десет минути по-късно. Тя изведнъж изведнъж отвори очи и дойде на себе си! Сега се чувства страхотно.”

Казах: „Знаех за това през цялото време.”

- Как го разбра? – попита мама.

- **Евангелието на Марк 11:23** казва това.

Просто като вървя по Словото, аз го привеждам в действие Писание във всяко семейство сред моите роднини и донесох свръхестествената сила на Бог в живота им. Но след това не можех да го направя отново.

Не можеш вечно да носиш други хора на собствената си вяра.

Виждате ли, когато действах според словото на **Марк 11:23** и **го приложих в действие за тях**, те получиха неоспоримо доказателство, че Словото работи. След това, когато имаха нужда от молитва, те отново идваха при мен, но аз вече не можех да ги издържа с вярата си. Сега Бог очакваше действие от самите тях. Искаше да направят поне малко - поне да се споразумеят с мен. Не можете винаги да накарате вярата си да действа в живота на другите хора. Не е правилно да носите други хора безкрайно с вярата си. Не е правилно да носите духовно други хора по-дълго, отколкото бихте направили по време на физическото развитие на човека.

Не е нормално родителите да носят децата си цял живот. Децата в крайна сметка ще трябва да се научат да ходят сами.

По **същия начин** идва момент, в който Бог ви казва: „Пуснете това голямо бебе и го оставете да ходи само.” (Можете също да се възползвате от това да ме слушате - защото ви казвам истината!)

Но това не е лоша новина, това е добра новина. Бог иска да израствате лично духовно и да развивате вярата си. Трябва лично да изпитате добротата на Божието Слово и Неговата вяроност в собствения си живот, тогава ще го повярвате. Тогава можете да преместите планини в живота си и да бъдете благословия за другите. Имате вяра, която мести планини!

КРАЙ

(превод от руски език)